TWO Chapter 1001 การประชุมการคลัง

จากทั้งสาม เจียงซางรับผิดชอบภาพรวม, โค่วจุ่นจะตรวจสอบราชสำนัก ขณะที่หยานซ่งจะมุ่งเน้นไปที่พื้นที่ท้องถิ่น

ทั้งสามคนจะทำงานร่วมกัน เพื่อให้แน่ใจว่า เครื่องจักรต้าเซี่ยจะสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น โอหยางโชวที่เป็นผู้ปกครอง จะอยู่เหนือคณะรัฐมนตรีและเฝ้าติดตามราชวงศ์

……..

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 1 วันที่ 22, ช่วงบ่าย

ณ ห้องโถงฉิงเจิ้ง

เจียงซาง, โค่วจุ่น, หยานซ่ง, เสี่ยวเหอ, เว่ยหยาง, ฟ่านหลี่ และตู่หรูฮุ่ย ทั้งหมดรวมตัวกัน เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับงบประมาณทางการเงินของต้าเซี่ยในปีที่ 5 ของไกอา

ผู้ที่เข้าร่วมการประชุมยังมีเจ้ากรมการอุตสาหกรรม เฉินปิงกวง รวมถึงนายธนาคารสี่สมุทร เมิ่งจี้ต้า

ตั้งแต่ราชวงศ์ก่อตั้งขึ้น การจัดงบประมาณทางการเงินก็เป็นระเบียบแบบแผนมากขึ้น ในช่วงเริ่มต้นปีใหม่ เงินทุนของราชวงศ์มีมากเพียงใด?, ค่าใช่จ่ายขนาดใหญ่มีอะไรบ้าง?, ประมาณการณ์รายได้มีมากเพียงใด และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ มันจำเป็นจะต้องได้รับการจัดการก่อนปีใหม่จีน

ในช่วงสิ้นปี พวกเขาจะต้องประเมินงบประมาณการเงินที่ถูกใช้ไป

ผู้ที่ใช้งบประมาณเกินวงเงินจะต้องเผชิญกับผลที่ตามมา

“เริ่มได้”

โอหยางโชวนั่งอยู่บนบัลลังก์และกล่าวออกมาโดยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

นับตั้งแต่ที่เขาขึ้นครองบัลลังก์ โอหยางโชวก็ไม่ค่อยจะเข้าไปควบคุมเรื่องต่างๆของดินแดนเหมือนอย่างที่เขาเคยทำในสมัยที่เขายังเป็นลอร์ดมากนัก

ตอนนี้ เขาเพียงต้องรักษาภาพรวมไว้เท่านั้น และจำนวนการกล่าวของเขาก็ลดลงเป็นอย่างมาก

ประการแรก หลายสิ่งไม่จำเป็นจะต้องให้เขาเป็นคนกล่าวด้วยตัวเอง เหล่าข้าราชการที่เข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการจะเข้าไปจัดการกับมันเอง ประการที่สอง ตอนนี้ เขาเป็นราชา คำกล่าวใดๆของเขาจะส่งผลกระทบต่อชีวิตนับสิบๆล้าน จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะต้องระมัดระวัง

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เจียงซางก็ก้าวออกมาและกล่าวว่า “ท่านฟ่าน โปรดรายงานรายได้และการใช้จ่ายทางเงินของสำนักการคลังในปีที่แล้ว รวมถึงการคาดการณ์รายได้ทางการเงินในปีนี้”

“ขอรับ!”

ฟ่านหลี่ก้าวออกมาและรายงานว่า “เมื่อปีที่แล้ว สำนักการคลังได้รับเงิน 65 ล้านเหรียญทอง รายได้จากภาษีและผลกำไรจากบริษัทต่างๆเป็นแหล่งรายได้หลัก โดยเป็นรายได้จากภาษีสูงถึง 51 ล้านเหรียญทอง และผลกำไรจากบริษัทต่างๆสูงถึง 8.5 ล้านเหรียญทอง”

บริษัทต่างๆที่กล่าวถึงประกอบไปด้วย ธนาคารสี่สมุทร, บริษัทเหล็กกล้าซู่ซาน, กลุ่มกองเรือจีน และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

เมื่อวันก่อน ภายใต้การแนะนำของโอหยางโชว กรมการอุตสาหกรรมได้รวมเอาปืนใหญ่, ชุดเกราะ, เรือรบ และผลิตภัณฑ์ทางการทหารอื่นๆ แล้วก่อตั้งบริษัทงานทางทหารฉางหลงขึ้นมา ซึ่งมันกลายเป็นบริษัทที่ใหญ่ที่สุดและสร้างผลกำไรมากที่สุดในต้าเซี่ย

ระบบต้าเซี่ยกำลังเปลี่ยนไปอย่างช้าๆ มันจะค่อยๆกลายมาเป็นเสาหลักทางการเงินของราชสำนัก

“ค่าใช้จ่ายทางการเงินมีทั้งสิ้น 61 ล้านเหรียญทอง โดยที่ 21 ล้านเหรียญทอง สำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะต่างๆ, 18.5 ล้านเหรียญทอง สำหรับการทหาร, 12 ล้านเหรียญทอง สำหรับการปกครอง, 5 ล้านเหรียญทอง สำหรับเงินทุนสนับสนุน และ 4.5 ล้านเหรียญทอง สำหรับเรื่องอื่นๆ”

ค่าใช้จ่ายสำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะต่างๆ ได้รวมไปถึงสวัสดิการขั้นพื้นฐาน, การศึกษา, การแพทย์, สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ นี่เองที่เป็นสาเหตุที่ทำให้มันมีค่าใช้จ่ายสูงเป็นอย่ามาก

จากค่าใช่จ่ายเรื่องอื่นๆ มันมีอยู่สิ่งหนึ่งที่พิเศษ นั่นก็คือ ค่าใช้จ่ายของเชื้อพระวงศ์

การดูแลรักษาพระราชวัง, นางใน, สาวใช้, โอหยางโชว, ซ่งเจี๋ย, ค่าใช้จ่ายของปิงเอ๋อ และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

การระบุค่าใช้จ่ายของเชื้อพระวงศ์เข้ามา มันหมายความว่า โอหยางโชวจะไม่จัดตั้งกองทุนส่วนตัวในการคลังของประเทศ

ในประวัติศาสตร์ กองทุนเชื้อพระวงศ์และการคลังแยกจากกัน การคลังจะเก็บภาษีจากผลกำไรทางการเกษตร และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ขณะที่กองทุนเชื้อพระวงศ์จะมาจากผลกำไรจากการค้าชา, เกลือ, ผ้าไหม และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

เปรียบเทียบกันแล้ว ต้าเซี่ยปล่อยการค้าชา, เกลือ, ผ้าไหม และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้สู่สาธารณะ นอกจากนี้ หลังจากทำสัญญาการค้าแร่กับออสเตรเลีย การควบคุมแร่ของพวกเขาก็ผ่อนคลายลงอีกด้วย

กองทุนเชื้อพระวงศ์จะใช้สำหรับการดูแลเชื้อพระวงศ์ โดยปกติแล้ว เงินส่วนเกินของมันจะถูกส่งมอบให้กับการคลังของประเทศ

แน่นอนว่า บางครั้งมันก็ขาดแคลน

โดยเฉพาะในช่วงต่อมาของราชวงศ์ ที่เชื้อพระวงศ์มีจำนวนมากเกินไป ช่วงเวลาดังกล่าว พวกเขาจะเป็นเหมือนปลวกที่คอยกัดกินรากฐานของราชวงศ์

ทุกครั้งที่พระราชวงศ์ได้รับการปรับปรุง มันต้องใช้เงินจำนวนมหาศาลราวกับมหาสมุทร

ในระหว่างสมัยหมิงเจี๋ยจิง การซ่อมบำรุงพระราชวังที่เกิดเพลิงไหม้แห่งหนึ่งต้องใช้เงินถึง 7 ล้านเหรียญเงิน ซึ่งคิดเป็นครึ่งหนึ่งของรายได้ทั้งหมดในปีนั้น

การคลังจะใช้สำหรับจ่ายเงินเดือน, ซ่อมถนน, สร้างสะพาน, การชลประทาน และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ เมื่อเกิดภัยพิบัติ พวกเขาก็ต้องใช้เงินเหล่านี้เพื่อทำการ

ช่วยเหลือ แน่นอนว่า มีผู้ปกครองบางคนที่ใช้การคลังของประเทศเป็นของส่วนตัว

ในช่วงเวลาต่อมาของราชวงศ์หมิง การกระทำเช่นนี้เริ่มเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ผู้ปกครองทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ และยังอนุญาติให้เหล่าข้าราชการรีดไถเงินจากประชาชนอีกด้วย

จักรพรรดิบางคนถึงกับทุจริตราวกับเป็นข้าราชการ แยกเงินกองทุนของพวกเขาไว้ และใช้เงินการคลังสำหรับตนเอง

แม้ว่าการกระทำดังกล่าวจะทำให้เงินกองทุนเชื้อพระวงศ์เพิ่มมากขึ้น แต่มันก็ทำให้ประชาชนใช้ชีวิตได้ยากลำบากมากขึ้น

ดังนั้น โอหยางโชวจึงต้องป้องกันไม่ให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มต้น

สำหรับเชื้อพระวงศ์ นอกเหนือจากการใช้เงินที่ได้รับการสนับสนุนจากสำนักการคลังแล้ว พวกเขายังมีแหล่งรายได้อื่นอีก

ประการแรก เครื่องประดับที่โอหยางโชวค้นพบขณะที่เขาออกไปสำรวจ ซึ่งส่วนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ในคลัง ประการที่สอง ซ่งเจี๋ยเป็นผู้ควบคุมการบันเทิงซานหยูไห่โฮลดิ้ง ซึ่งสามารถจะทำกำไรได้อย่างมหาศาลในแต่ละปี

ด้วยแหล่งรายได้ทั้งสองนี้ และเนื่องจากเชื้อพระวงศ์มีเพียง 3 คนเท่านั้น โอหยางโชวจึงมีเงินในคลังส่วนตัวของเขาอีกเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ โอหยางโชวยังเป็นราชาจอมตระหนี่ หากไม่ใช่ช่วงเวลาที่สำคัญ เขาจะไม่ใช่จ่ายเงินสุรุ่ยสุร่าย

ดั่งคำกล่าวที่ว่า การเป็นตัวอย่างที่ดี

เมื่อโอหยางโชวที่เป็นราชาเป็นคนตระหนี่ จึงเป็นธรรมดาที่คนที่อยู่ภายใต้เขาจะไม่กล้าสุรุ่ยสุร่ายมากเกินไป

……

หลังจากหักค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้ว ผ่านไป 1 ปี ราชวงศ์มีกำไรเพียง 4 ล้านเหรียญทองเท่านั้น

แน่นอนว่า สำหรับโลกภายนอก ต้าเซี่ยมีกำลังพลนับล้านๆ การเริ่มต้นสงคราม 3-4 ครั้งใน 1 ปี และยังคงสามารถสร้างกำไรได้ นับเป็นความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่แล้ว

ในระดับโลก ดินแดนมากกว่าครึ่งขาดทุนทางการเงิน และแทบจะไม่สามารถเดินหน้าโครงการต่างๆต่อได้ พวกเขาจึงจำเป็นต้องเพิ่ทภาษีหรือกู้ยืมเงิน

หลังจากการอัพเดทครั้งล่าสุด การลดความเร็วการก่อสร้างลง, ระบบภัยพิบัติ, เพิ่มความฉลาดให้กับNPC และอื่นๆที่คล้ายกันนี้ จะทำให้ดินแดนจำนวนมากไม่สามารถอยู่รอดได้ในปีที่ 5 ของไกอา

หากใครไม่ระมัดระวัง พวกเขาอาจจะสูญเสียทุกสิ่งที่พวกเขาสร้างขึ้นมาได้

พันธมิตรหยานหวงพ่ายแพ้สงครามอย่างต่อเนื่องไม่กี่ครั้ง และรากฐานของพวกเขาก็ได้รับความเสียอย่างมาก โชคดีที่พวกเขาเปิดเส้นทางการค้ากับอเมริกาเหนือได้ โดยใช้เหล่ามีความสามารถทางการค้าของพวกเขา พวกเขาจึงสามารถฟื้นคืนกลับมาได้อย่างรวดเร็ว

เงิน 4 ล้านเหรียญทอง ที่ตี่เฉินใช้ในระหว่างงานประมูล อาจจะมาจากกระเป๋าส่วนตัวของตระกูลเขา เพราะด้วยสถานการณ์ทางการเงินของดินแดนหานตาน เขาไม่มีทางจะนำเงินจำนวนดังกล่าวออกมาได้อย่างแน่นอน

ขณะที่กล่าวถึงสถานการณ์ทางการเงินของปีที่แล้ว ฟ่านหลี่ก็กล่าวต่อว่า “จากการวิเคราะห์ของพวกเรา จะมีสิ่งที่ดีในปีที่ 5 อยู่ 4 ประการ ประการแรก หลังจากที่มณฑลใหม่ทั้งสี่ได้รับการจัดระเบียบแล้ว มันจะสามารถสร้างรายได้จากภาษีคืนได้อย่างมหาศาล, ประการที่สอง กลุ่มงานการทหารฉางหลงกำลังเดินไปในเส้นทางที่ถูกต้องอย่างช้าๆ และจะสร้างผลกำไรได้มากยิ่งขึ้น”

“ประการที่สาม ด้วยการเริ่มต้นกระบวนการการอุตสาหกรรม, การทำงานของโรงผลิตต่างๆจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้ภาษีจากการขายเพิ่มมากขึ้น, ประการที่สี่ ข้อตกลงทางการค้าจะช่วยส่งเสริมการค้าทางเรือ และเพิ่มภาษีให้กับจุดตรวจได้อย่างมาก”

“จากการคำนวณเบื้องต้น รายได้ทางการเงินของปีนี้จะพุ่งขึ้นไปสู่ระดับใหม่ ซึ่งคาดว่าจะสูงถึง 95 ล้านเหรียญทอง หรือแม้แต่ทะลุ 100 ล้านเหรียญทอง คิดเป็นการเติบโตมากกว่า 46%”

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็กลายเป็นตกตะลึง รายได้เพิ่มขึ้นถึง 46% อย่างไรก็ตาม มันเกิดขึ้นจากการขยายตัวของจักรวรรดิ และมันไม่ใช่การขยายตัวจากภายใน ผลก็คือ มันจะไม่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะยาว

เมื่อคิดถึงสงครามขนาดใหญ่ไม่กี่ครั้งที่จะเกิดขึ้นในปีที่ 5 ของไกอา ราชสำนักไม่สามารถจะผ่อนคลายทางการเงินได้เลย

เมื่อเจียงซางเห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “แม้ว่ารายได้ทางการเงินสำหรับปีนี้จะดูยอดเยี่ยม แต่ค่าใช้จ่ายทางการเงินเองก็คงเพิ่มสูงขึ้นจนไปถึงระดับใหม่ด้วยเช่นกัน นี่ยังมีโครงการขนาดใหญ่ของสำนักทั้งสี่ที่ต้องกล่าวถึงกันอีก”

เป็นธรรมดาที่เขาจะบันทึกทุกคำกล่าวของราชาอย่างระเอียด

ทันทีที่เจียงซางกล่าวจบ เสนาบดีสำนักการปกครอง เสี่ยวเหอ ก็ก้าวออกมาเป็นคนแรก

จากงานสาธารณะต่างๆ นอกเหนือจากสวัสดิการขั้นพื้นฐานที่ได้รับการจัดการโดยกรมกิจการพลเรือนแล้ว งานต่างๆที่เหลือจะได้รับการจัดการ โดยสำนักการปกครอง พร้อมกับค้าใช้จ่ายทางการเงินขนาดใหญ่ สำนักการปกครองมีสัดส่วนการใช้เงินสูงที่สุดในราชงวงศ์ มากว่าแม้แต่สำนักองคมนตรี

ดูผิวเผิน มันเหมือนจะไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับรายได้ทางการเงินโดยตรง

ผลก็คือ มันไม่ยากที่จะเข้าใจว่า เสี่ยวเหอรู้สึกกดดันมากเพียงใด “ปีนี้ กรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์, วัฒนธรรม และสาธารณสุข ต้องการจะผลักดันสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการศึกษาและสาธารนสุขในมณฑลทั้งสี่, กรมการเกษตรต้องการจะเพิ่มการชลประทาน, กรมการก่อสร้างต้องการจะขยายเครือข่ายถนน ด้วยเหตุนี้ งบประมาณทางการเงินของพวกเขาจึงจะต้องเพิ่มขึ้นจากปีที่แล้ถึง 4 ล้านเหรียญทอง”

โอหยางโชวถามว่า “สำนักการปกครองส่งคนไปถามเกี่ยวกับสถานะการก่อสร้างในมณฑลทั้งสี่แล้วหรือไม่?”

“พะยะค่ะ รากฐานของพวกเขาค่อนข้างดี อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมันไม่เป็นไปในทางเดียวกัน พวกเราจึงจำเป็นจะต้องจัดการใหม่ทั้งหมด เพื่อให้มันเป็นไปตามระบบ สำหรับมาตรฐานการก่อสร้าง มันจะเป็นไปตามมาตรฐานปัจจุบันของราชสำนัก”

“บอกเจี๋ยซือเสียให้จัดคนไปช่วยทำการชลประทานให้แล้วเสร็จก่อนปีใหม่จีน หากเป็นไปได้ ให้จัดเตรียมพื้นที่เพราะปลูกเพิ่มมากขึ้นในเมืองและจังหวัดต่างๆ อย่าปล่อยให้ที่ดินไร้ประโยชน์”

“พะยะค่ะ องค์ราชา” เสี่ยวเหอรีบตอบรับในทันที

การที่ราชาออกคำสั่งนี้เป็นการส่วนตัว แสดงว่าเขาจะต้องมีเหตุผลของเขา ซึ่งมันเห็นได้ชัดว่า เสี่ยวเหอจะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นพิเศษ

โอหยางโชวคิดถึงระบบภัยพิบัติ และเขาต้องการจะให้กรมการเกษตรเตรียมความพร้อมสำหรับการรับมือกับมัน

พร้อมกับการเร่งตัวของการอุตสาหกรรมและธุรกิจที่รุ่งเรือง ผู้คนจำนวนมากจึงถูกโยนเข้าไปในอุตสาหกรรมต่างๆ ซึ่งมันได้สร้างปัญหาใหญ่ขึ้นมา นั่นก็คือ ผู้คนในด้านการเกษตรลดจำนวนลง

เพื่อให้มั่นใจว่าธัญพืชจะเพียงพอ พวกเขาจึงจำเป็นจะต้องขยายพื้นที่เพาะปลูกและเพิ่มจำนวนเกษตรกร

โดยปราศจากสารกำจัดศัตรูพืช, ปุ๋ยเคมี และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ มันไม่มีปาฏิหาริย์สำหรับการเพิ่มผลผลิตจำนวนมากอย่างแน่นอน ดังนั้น วิธีเดียวที่สามารถจะทำได้ก็คือ การให้เกษตรทำงานของพวกเขาให้มากขึ้น

ในด้านการเกษตร, การอุตสาหกรรม และการธุรกิจ พวกเขาจำเป็นจะต้องมองถามรวมพวกมันทั้งหมด

TWO Chapter 1002 กลุ่มภายในกลุ่ม

เมื่อเสนาบดีสำนักกิจการภายใน เว่ยหยาง รายงานแล้ว โอหยางโชวก็ให้คำแนะนำเพิ่มเติม

“บอกเผ่ยหยุนว่า กรมกิจการพลเรือนจำเป็นจะต้องเร่งเตรียมพร้อมสำหรับการรับมือกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ นี่ยังจะเป็นหนึ่งในการประเมินผลเหล่าข้าราชการกิจการพลเรือนอีกด้วย นอกเหนือจากนั้นแล้ว ราชสำนักยังจะมอบเงิน 1 ล้านเหรียญทอง สำหรับการจัดตั้งกองทุนบรรเทาสาธารณภัยให้อีกด้วย โดยที่กองทุนนี้จะอยู่ภายในกรมกิจการพลเรือน”

เนื่องจากไกอาเปิดตัวระบบภัยพิบัติแล้ว มันจะต้องเปิดใช้งานมันอย่างแน่นอน

ในช่วง 4 ปีที่ผ่านมา เขตทุรกันดารไม่มีภัยพิบัติใดๆเลย ผลที่ตามมาก็คือ ต้าเซี่ยละเลยการเตรียมพร้อมสำหรับการบรรเทาสาธารณภัย และไม่ได้เตรียมการรับมือใดๆ

นี่เป็นสาเหตุที่โอหยางโชวยกเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นพิเศษ

“เข้าใจแล้วพะยะค่ะ!”

แม้ว่าเว่ยหยางจะสับสนเล็กน้อย แต่เขาก็พยักหน้าตอบรับ

จากนั้น เสนาบดีสำนักการคลัง ฟ่านหลี่ ก็กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับสภาพคล่องทางการเงิน โชคดีที่ราชสำนักไม่ได้มีความตั้งใจที่จะเริ่มสงครามภายในในช่วงปีที่ 5 ปัญหานี้จึงไม่ได้ลุกลามมากนัก

สิ่งที่สำคัญยังคงเป็นการซื้อแร่เหล็ก

ก่อนหน้านี้ การซื้อแร่เหล็กภายในประเทศ มันเพียงพิจารณาจากการทำกำไรเท่านั้น สำหรับการซื้อแร่เหล็กจากออสเตรเลีย มันต้องใช้เงินจำนวนมากอย่างแท้จริง หากพิจารณาถึงการซื้อถ่านหินและแร่โลหะพิเศษอื่นๆด้วยแล้ว พวกเขาจะต้องใช้เงินมากถึง 8 ล้านเหรียญทอง

แม้ว่าส่วนใหญ่จะจ่ายโดยบริษัทเหล็กกล้าซู่ซาน และกลุ่มงานการทหารฉางหลง แต่เงินที่พวกเขาจำเป็นจะต้องจัดเตรียมก็ยังคงจะต้องมาจากดินแดน

ทั่วทั้งจีนมีดินแดนหลงเหลืออยู่เพียง 8 ดินแดนเท่านั้น พันธมิตรหยานหวงและดินแดนหงส์สาบสูญเพียงพอที่จะพึงพาตัวเองได้เท่านั้น พวกเขาจึงไม่ได้รับคำสั่งซื้อจากต้าเซี่ย โดยพื้นฐานแล้ว พวกเขาใช้งานได้เพียงภายในของพวกเขาเท่านั้น

แน่นอนว่า ตัวเอกยังคงเป็นสำนักองคมนตรี

ค่าใช้จ่ายครั้งใหญ่ทางทหารเป็นสิ่งที่ฟ่านหลี่กังวลมากที่สุด เสนาบดีกรมกิจการทหาร ตู่หรูฮุ่ย ก้าวออกมาและกล่าวว่า “พวกเราจะต้องมองไปถึงสงครามไม่กี่ครั้งที่อาจจะเกิดขึ้นในปีนี้ ซึ่งรวมไปถึงการเผชิญหน้ากับอันนัม, ญี่ปุ่น และฮาวาย”

“แล้วมันยังมีบางอย่างที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างเจนละและหนานจาง นอกจากนี้ ศรีลังกา, แอฟริกาใต้ และแอลจีเลียที่ราชาโมร็อกโกซ่อนตัวอยู่ก็ยังมีปัญหา”

“สำหรับภายใน หากพันธมิตรหยานหวงเริ่มสงครามกับแคว้นฉู่ตะวันตก พวกเราก็อาจจะถูกลากเข้าไปด้วย สำหรับขอบเขตที่พวกเราจะถูกลากเข้าไปนั้นมันขึ้นอยู่กับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น”

“นอกจากนี้ ยังมีทิเบต, เติร์กตะวันตก รวมถึงเมืองหลวงทั้งสาม นี่ยังไม่รวมไปถึงปัญหาที่ซีเซี่ยและมองโกลจะนำมา มันมีปัจจัยที่ไม่แน่นอนมากมายเกินไป”

ตู่หรูฮุ่ยกล่าวรายงานออกมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมันทำให้ใบหน้าของฟ่านหลี่มืดลงเรื่อยๆ หากพวกเขาเข้าต่อสู้ในสงครามเหล่านั้นจริง ไม่ว่าสำนักการคลังจะมีเงินอยู่มากเพียงใด มันก็คงจะไม่เพียงพอ

อย่างไรก็ตาม รายงานของตู่หรูฮุ่ยสมเหตุสมผล มันจึงทำให้ฟ่านหลี่ไม่สามารถจะโต้แย้งได้

และมันก็ยังไม่จบลงเพียงเท่านั้น

“ทุกคนสามารถคาดการณ์ได้ว่า ในปีที่ 5 ของไกอา พวกเราจะขยายกองทัพบกอีกราว 300,000 นาย อย่างน้อยที่สุด กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่ยังขาดอยู่ 1 กองทัพทหาร และกลุ่มกองทัพหมีที่ยังขาดอีก 3 กองทัพทหาร จะต้องถูกเติมเต็ม ถัดไปเป็นกองทัพเรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองเรือมหาสมุทรทั้งสาม มันจะมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล”

“จากการคำนวณของสำนักองคมนตรี ค่าใช้จ่ายโดยประมาณของพวกเราจะสูงกว่า 28 ล้านเหรียญทอง”

คำกล่าวของตู่หรูฮุ่ยไม่ใช่เรื่องไร้สาระ อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายทางทหารเพิ่มขึ้น 10 ล้านเหรียญทอง ขณะที่จะต้องขยายกองทัพเพิ่มอีก 300,000 นาย?

ในความเป็นจริง กลุ่มกองทัพอินทรี และกลุ่มกองทัพหมี เพิ่งจะถูกจัดตั้งขึ้นในปีที่ 4 ของไกอา กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์และกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองก็เพิ่งจะได้รับการเสริมกำลังพลในช่วงครึ่งปีหลัง

ดังนั้น ทหารเหล่านี้จังยังไม่ได้รับเงินเดือนเต็มปี จากค่าใช้จ่าย 18.5 ล้านเหรียญทอง ในปีที่ 4 ของไกอา มีส่วนเล็กๆที่ใช้สำหรับการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพและการชดเชยสำหรับสงคราม

ในปีที่ 5 ของไกอา ค่าใช้จ่ายทางทหารที่เพิ่มขึ้นจะเริ่มปรากฏออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน

เมื่อฟ่านหลี่และคนอื่นๆได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็อดไม่ได้ที่จะสูดลมหายใจเข้าลึกๆ หากพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แม้ว่ารายได้ของพวกเขาจะทะลุ 100 ล้านเหรียญทอง แต่พวกเขาก็จะไม่ได้รับกำไรมากเท่าใดนัก

และหากมันดำเนินไปได้ไม่ดี พวกเขาก็อาจจะเกิดภาระขาดแคลนเงินทุนได้ สิ่งนี้ทำให้ใบหน้าของฟ่านหลี่มืดมนอย่างแท้จริง แรงกดดันทั้งหมดนี้ไปตกอยู่กับเขา

โอหยางโชวไม่มีปฏิกิริยาใดๆและเขากล่าวเสริมว่า “ในทุกๆปี กองทัพเรือยังจำเป็นจะต้องใช้เงินมากกว่า 2 ล้านเหรียญทอง เพื่อซื้อคริสตัลวิเศษจากเลอมูเรีย นี่จะต้องระบุไว้ในค่าใช้จ่ายทางทหารด้วย”

“…”

ฟ่านหลี่รู้สึกวิงเวียนจนถึงจุดที่เขาไม่สามารถจะกล่าวอะไรออกมาได้

หากนับการซื้อแร่ต่างๆเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายทางทหารด้วยแล้ว งบประมาณทางการเงินของการทหารจะเพิ่มขึ้นถึง 40%

อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้

โลกไม่สงบ และสงครามสามารถจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ แม้จะอยู่ในยุคที่สงบสุข ระหว่างศตวรรษที่ 21 งบประมาณทางการทหารของรัสเซียก็ยังสูงถึง 14% ของงบประมาณทางการเงินทั้งหมด

กล่าวถึงเรื่องนี้ โอหยางโชวพยายามอย่างเต็มที่ที่จะควบคุมขนาดของกองทัพบก เขาไม่เพียงแค่จำกัดกองกำลังรักษาการณ์เท่านั้น แต่ยังปลดระวางทหารจำนวนมากอีกด้วย

ไม่อย่างนั้น กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์และกลุ่มกองทัพหมีคงจะได้รับการเติมเต็มแล้ว

สำหรับการกำหนดงบประมาณทางการเงิน โอหยางโชวได้กล่าวทิ้งท้ายว่า "การที่ราชสำนักสามารถจะบรรลุเป้าหมายได้นั้น มันเป็นเพราะการกระทำและความจงรักภักดีทุกท่าน เส้นทางสู่จุดสูงสุด เป็นเส้นทางที่จะทำให้พวกเราล้มลงหากพวกเราไม่ก้าวไปข้างหน้า ข้าต้องการให้พวกท่านทั้งหมดทำงานให้หนัก และพยายามทำแผนเฉพาะสำหรับงบประมาณการเงินให้เสร็จก่อนปีใหม่จีน"

"พะยะค่ะ องค์ราชา!"

เสนาบดีทุกคนพยักหน้า พวกเขาแต่ละคนเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

"การประชุมสิ้นสุดลงเท่านี้!"

โอหยางโชวลุกขึ้นและเดินออกจากห้องโถงไป

หลังจากที่โอหยางโชวออกไปแล้ว พวกเขาก็เริ่มเดินออกจากห้องโถงไป ระหว่างทาง พวกเขาได้รวมกลุ่มกันเป็น 2- 3 กลุ่ม

ท่ามกลางพวกเขา หยานซ่งโดดเดี่ยวที่สุด

จากพวกเขาทั้งหมด หยานซ่งเคยได้ชื่อว่า เสน กดอาบดีผู้น่ารังเกียจ และมันเป็นหัวข้อหลักในการพูดคุยกันของเหล่าข้าราชการในเวลานี้ โอหยางโชวตัดสินใจส่งเขาเข้าไปในคณะรัฐมนตรีด้วยตัวเอง ซึ่งมันทำให้เสนาบดีหลายคนไม่พอใจ

ตัวอย่างเช่น เว่ยจางและไห่รุ่ย พวกเขาไม่พอใจมากกว่าคนอื่นๆ โดยเฉพาะผู้ว่าราชการจังหวัดฉีอ๋งโจว ไห่รุ่ย ที่มาจากยุคเดียวกับหยานซ่งและเคยจัดการกับเขา

ในประวัติศาสตร์ ไห่รุ่ยมีส่วนร่วมในการทำลายหยานซ่ง

เมื่อรู้ว่าหยานซ่งได้เข้าสู่คณะรัฐมนตรีแล้ว ไห่รุ่ยก็เขียนจดหมายถึงโอหยางโชว อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวตอบกลับเขาว่า “เจ้าคิดว่าข้าเป็นจักรพรรดิเจี๋ยจิงหรือ?”

ไห่รุ่ยพูดไม่ออก

ในช่วงไม่กี่ปีที่เขาใช้เวลาในต้าเซี่ย เป็นธรรมดาที่ไห่รุ่ยจะรู้ว่า ต้าเซี่ยแตกต่างจากราชวงศ์หมิงอย่างแท้จริง ราชาปกครองขุนพลและข้าราชการพลเรือนได้อย่างยอดเยี่ยม และเขาสามารถจะทำไปเทียบกับกับฉินซีหวงหรือจักรพรรดิฮั่นหวู่

การนำเขาไปเปรียบเทียบกับจักรพรรดิเจี๋ยจิง จึงนับเป็นการดูถูก

คิดเกี่ยวกับมัน ไห่รุ่ยทำได้เพียงแนะนำราชาเกี่ยวกับหยานซ่ง และไม่ปล่อยให้เขาใช้อำนาจในทางที่ผิด

เมื่อเขารู้ว่าราชาออกคำสั่งไม่ให้หยานซีฟ่านเป็นข้าราชการ ไห่รุ่ยก็ทั้งมีอารมณ์และรู้สึกละอาย เขาพึมพำออกมาว่า “องค์ราชาช่างทรงสติปัญญานัก!”

หยานซ่งไม่ได้กังวลเกี่ยวกับโลกภายนอก เมื่อเวลาผ่านไป เมื่อหยานซ่งไม่ได้ทำอะไรที่ไม่ดี คำกล่าวที่ไม่ดีก็จะหยุดไปเอง

นอกจากนี้ การกล่าวไม่ดีกับผู้อาวุโสคณะรัฐมนตรีก็เป็นเรื่องที่ร้ายแรงอย่างแท้จริง

การที่จะไม่กล่าวมันออกมา ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะใกล้ชิดกันมากขึ้น มองไปที่ซ่งหยานที่อยู่ตามลำพัง มันก็สามารถจะบอกสถานการณ์ในปัจจุบันของเขาได้

……

โอหยางโชวกลับไปยังห้องอ่านหนังสือหลวง ในขณะที่เขานั่งลง ทซิงยี่ก็นำชาร้อนมาให้เขา

พวกเขาทั้งสองมีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

“ขอบคุณ!”

โอหยางโชวยิ้ม เขาปฏิบัติต่อเธอเป็นอย่างดี โดยครึ่งหนึ่งในฐานะผู้ใต้บังคับบัญชาและอีกครึ่งในฐานะสหายของเขา

บรรยากาศที่ผ่อนคลายในห้องอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่โอหยางโชวชื่นชอบ เขาไม่ต้องการจะทำตัวเป็นราชาตลอดเวลาต่อหน้าทุกคน เพราะมันเหนื่อยมากเกินไป

หลังจากที่นวดศีรษะของตัวเองแล้ว โอหยางโชวก็คิดย้อนกลับไปถึงข้อเสนอต่างๆ

อย่างน่าประหลาด จากทั้งเจ็ด เจียงซางมาจากราชวงศ์โจวตะวันตก, โค่วจุ่นมาจากราชวงศ์ซ่งเหนือ, หยานซ่งมาจากราชวงศ์หมิง, เสี่ยวเหอมาจากราชวงศ์ฮั่น, เว่ยหยางมาจากยุคเลียดก๊ก, ฟ่านหลี่มาจากช่วงฤดูใบไม้ผลิและใบไม่ร่วงของยุคเลียดก๊ก และตู่หรูฮุ่ยมาจากราชวงศ์ถัง

ไม่มีใครมาจากราชวงศ์เดียวกันเลย

อย่างเงียบๆ กลุ่มคนขนาดใหญ่เริ่มที่จะรวมตัวกัน กลุ่มของราชวงศ์ต่างๆเริ่มจะชัดเจนมากยิ่งขึ้น เจตตาทิ้งระยะจากหยานซ่งของเสี่ยวเหอและคนอื่นๆ ถูกสังเกตโดยโอหยางโชว

“นอกเหนือจากการแบ่งกลุ่มแล้ว ยังมีข้อพิพาทกันและกันอีกด้วย”

โอหยางโชวรู้สึกพึงพอใจอย่างมากที่นำหยานซ่งเข้าไปในคณะรัฐมนตรี แม้ว่าสระน้ำของเขาจะกระจ่างใส แต่มันก็ขาดชีวิตชีวา เพียงแค่ใส่ปลาคราฟเข้าไปเพียงตัวเดียว มันก็สามารถจะกระตุ้นทั้งสระได้

หยานซ่งก็คือปลาคราฟตัวนั้น นอกเหนือจากนั้น โอหยางโชวยังเห็นเงาคร่าวๆ ของปรัชญา

ในฐานะบรรพบุรุษของปรัชญา เจียงซางมีตำแหน่งเหนือคนอื่นๆ โค่วจุ่นเป็นตัวแทนขงจื๊อ, เสี่ยวเหอเป็นตัวแทนเต๋า, เว่ยหยางเป็นตัวแทนกฎหมาย, ฟานหลี่เป็นตัวแทนธุรกิจ และตู่หรูฮุ่ยเป็นตัวแทนสงคราม

แต่ละกลุ่มมีอุดมคติและความคิดเป็นของตัวเอง ซึ่งมันส่งผลดีต่อความรุ่งเรืองของต้าเซี่ย

ในการประชุมครั้งนี้ โอหยางโชวเหมือนจะเข้าใจบางอย่าง ในขณะเดียวกันก็ดูเหมือนว่าจะไม่เข้าใจ สำหรับงบประมาณทางการเงินประจำปี มันไม่ใช่เรื่องหลักสำหรับเขา

รายได้ของต้าเซี่ยในปีที่ 5 จะทะลุ 100 เหรียญทอง นี่เป็นผลรวมที่ผู้เล่นกว่า 99% ไม่แม้แต่จะสามารถฝันถึงได้ไม่ว่าพวกเขาจะทำงานหนักเพียงใดก็ตาม

ธุรกิจของต้าเซี่ยมีขนาดใหญ่เป็นอย่างมาก มันเติบโตขึ้น และใช้จ่ายมากขึ้นเรื่อยๆ สิ่งนี้ไม่ใช่สิ่งที่คนภายนอกจะสามารถคาดเดาได้

ในฐานะผู้ปกครอง โอหยางโชวจะต้องทำทุกอย่างให้สมดุล

โอหยางโชวเคยได้ยินเหล่าข้าราชการคุยกันในที่มืดว่า พวกเขาหวังให้ราชสำนักเปลี่ยนจากสงคราม เป็นการก่อสร้างภายใน มุ่งเน้นการปกครองเป็นหลักและการทหารเป็นรอง

อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวไม่รู้ว่า ความรู้สึกเช่นนี้เป็นผลมาจากผลประโยชน์ของความคืบหน้าของราชวงศ์ หรือผลประโยชน์ส่วนตัว

การต่อสู้ในสงคราม ยกระดับตำแหน่งและศักดิ์ศรีของเหล่าขุนพลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ไม่ต้องกล่าวถึงไป๋ฉี เพียงแค่หานสินและจอมพลคนอื่นๆ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้ามาในราชสำนัก พวกเขาก็ยังคงมีตำแหน่งเทียบได้กับผู้อาวุโสคณะรัฐมนตรี แม้แต่ขุนพลแห่งกองทัพทหารบางคนก็ยังมีความเชื่อมั่นเช่นนั้น

เปรียบเทียบกันแล้ว ข้าราชการพลเรือนดูด้อยกว่ามาก

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่นๆ เพียงแค่ตำแหน่งของฉายาเพียงอย่างเดียว เหล่าขุนพลก็สูงกว่าเหล่าข้าราชการพลเรือนแล้ว

หากราชวงศ์เปลี่ยนไปมุ่งเน้นกิจการภายใน มันเป็นธรรมดาที่ตำแหน่งของเหล่าข้าราชการพลเรือนจะยกระดับขึ้น

มันดูเหมือนว่าราชวงศ์เงียบสงบอย่างแท้จริง แต่ในความเป็นจริงแล้ว กระแสที่ซ่อนตัวอยู่กำลังเคลื่อนไหว

ขณะที่โอหยางโชวกำลังคิดอย่างลึกซึ้ง องครักษ์ก็เข้ามารายงานว่า “องค์ราชาผู้บัญชาการองครักษ์ซานไห่ เซิ่นปู้ไห่ ขอเข้าพบเร่งด่วนพะยะค่ะ”

โอหยางโชวตกใจ เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น “เชิญเขาเข้ามาเร็วเข้า”

“พะยะค่ะองค์ราชา!”

TWO Chapter 1003 ขุมสมบัติของหยางซู

ข่าวกรองที่เซิ่นปู้ไห่นำมา ทำให้โอหยางโชวถึงกับตกตะลึง

“หลี่มี่ตายแล้วพะยะค่ะ!”

หลังจากเผ่ยเหรินจี้เปิดเผยเส้นทางติดต่อกับหลี่มี่ องครักษ์เงาก็เริ่มการล่าตัวเขา

ในฐานะบุคคลทางประวัติศาสตร์ ก่อนที่จะเข้าร่วมดินแดนใดๆ หลี่มี่มียันต์เทพเดินทาง ที่สามารถใช้ได้ตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้ มันจึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่องครักษ์เงาจะจับตัวเขา

ภายใต้การวางแผนอย่างรอบคอบของฉุ่ยเทียนฉี ในที่สุดพวกเขาก็จับตัวหลี่มี่ได้

ใครจะรู้ว่า หลี่ดื้อรั้นอย่างแท้จริง และเขาเลือกที่จะตายแทนที่จะยอมจำนน อย่างช่วยไม่ได้ ฉุ่ยเทียนฉีไม่สามารถจะทำอะไรได้ จากศพของเขา ฉุ่ยเทียนฉีพบม้วนกระดาษ 2 ม้วน

ม้วนแรก เป็นรายชื่อผู้ติดตามเขาในต้าสุ่ย ในฐานะหนึ่งในลอร์ดแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์สุ่ย หลี่มี่มีพันธมิตรมากมายในต้าสุ่ย

อีกม้วนเป็นแผนที่ขุมสมบัติที่หายสาบสูญ ขุมสมบัติของหยางซู

“น่าสนใจ!”

โอหยางโชวไม่คิดเลยว่าเขาจะได้รับสิ่งที่น่าประหลาดใจเช่นนี้จากการสังหารหลี่มี่ เขาส่งรายชื่อให้กับเซิ่นปู้ไห่และกล่าวว่า “คัดลอกมัน แล้วให้สายลับในฉวนโจวนำเสานำไปมอบให้หยางกวง”

ด้วยความทะเยอทะยานของหยางกวง เขาจะใช้โอกาสนี้ในการเริ่มต้นบางสิ่งบางอย่างในฉวนโจวอย่างแน่นอน

และนั่นก็คือสิ่งที่โอหยางโชวคาดหวังไว้

อย่างที่ตู่หรูฮุ่ยกล่าว ฉวนโจว, ต้าหลี่ และเฉิงตู เมืองหลวงเหล่านี้เป็นปัญหาสำหรับต้าเซี่ย โอหยางโชวยังไม่พบช่องทางใดๆในการทำลายพวกมัน เขาจึงทำได้เพียงค่อยๆแทรกซึมเข้าไปในเมืองหลวงเหล่านี้เท่านั้น

สำหรับขุมสมบัติ มันมีปัญหาเล็กน้อย ดูจากแผนที่แล้ว ขุมสมบัติอยู่ภายในเขตเมืองหลวงฉางอาน ด้วยหลี่ซีหมิงย้ายเข้าไปแล้ว มันจึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่องครักษ์ซานไห่จะขุดขุมสมบัติกลับมาได้

คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโชวเขียนจดหมายถึงน้าของเขาว่า “ข้ามีข่าวดี รีบมาที่นี่!” สำหรับการทำงานในเมืองหลวง ผู้เล่นนักผจญภัยเคลื่อนไหวได้สะดวกมากกว่า

เห็นว่าเวลาล่วงเลยมาถึง 18.00 น.แล้ว โอหยางโชวจึงตัดสินใจที่จะไม่ติดต่อกับหวังปอตั๋งในทันที

……

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 1 วันที่ 23, ช่วงเช้า

หลินชิงรีบเดินทางเข้ามายังพระราชวังเซี่ย

“โชวน้อย เรียกข้ามาที่นี่ มีอะไรดีๆหรือ?”

มองไปรอบๆ มีเพียงหลินชิงเท่านั้นที่กล้าพูดคุยกับโอหยางโชวเช่นนี้ จากระบบของต้าเซี่ย หลินชิงถูกพิจารณาว่าเป็นเครือญาติคนสำคัญของผู้ปกครอง และมีตำแหน่งในระดับสูง

โอหยางโชวต้องการจะมอบฉายาให้เธอด้วยเช่นกัน แต่เธอปฏิเสธข้อเสนอนี้

เธอบอกว่ามันยังไม่ถึงเวลา

โอหยางโชวไม่ได้คิดอะไร เขาหยิบแผนที่ขุมสมบัติออกมาและยื่นให้กับเธอ “ดูนี่ซิ”

“แผนที่ขุมสมบัติ?”

ยิ่งหลินชิงมองไปที่มัน ดวงตาของเธอก็ยิ่งเปร่งประกายขึ้น

“ขุมสมบัติของหยางซูอยู่ภายในฉางอาน ข้าหวังว่าท่านอาจะสามารถส่งคนไปค้นหามันได้ มันเหมาะสมกว่าที่พวกเราจะทำเช่นนั้น” โอหยางโชวอธิบาย

นอกเหนือจากความเหมาะสมแล้ว เขายังต้องการหลีกเลี่ยงการแจ้งเตือนต้าถังด้วย ที่สำคัญกว่านั้น ถุงเก็บของของผู้เล่น ยังสามารถจะกวาดทุกอย่างออกมาได้โดยไม่มีใครสังเกตเห็นอีกด้วย

แม้ว่าขุมสมบัติจะมีกับดักหรือสิ่งแปลกๆมากมาย แต่ผู้เล่นชั้นสูงของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงครามหิมะก็สามารถที่จะรับมือกับมันได้ เพราะพวกเขาเคยรับมือกับสิ่งต่างๆที่คล้ายๆกันนี้ตั้งแต่เริ่มเกมส์แล้ว

สิ่งนี้เรียกว่าเป็นจุดแข็งสำหรับพวกเขา

“แล้ว เจ้าต้องการจะแบ่งมันอย่างไร?” หลินชิงถามโดยตรง

แม้ว่าทั้งสองจะเป็นญาติกัน แต่เรื่องส่วนตัวและเรื่องส่วนรวมก็แยกจากกัน

แน่นอนว่าหลินชิงจะไม่ยึดเอาสมบัติทั้งหมดไป ไม่อย่างนั้น โอหยางโชวจะไม่บอกเธอหากเขาค้นพบสิ่งดีๆเช่นนี้อีกในอนาคต

“มีข่าวลือว่า มันมีอาวุธและอุปกรณ์อยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งรวมไปถึงเงินและเครื่องประดับจำนวนมากด้วย ข้าไม่ต้องการอาวุธและอุปกรณ์เหล่านั้น เปลี่ยนขุมสมบัติเป็นเงิน และมอบส่วนหนึ่งของมันให้กับข้า”

โอหยางโชวใจกว้างอย่างแท้จริง

หยางซูทำงานในต้าสุ่ย จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะไม่สนใจอาวุธและอุปกรณ์ของเขา

ในเวลานี้ สิ่งที่โอหยางโชวขาดแคลนก็คือ เงิน และเขายังมีหินอธิษฐานสัตว์ร้ายพันธสัญญาที่ยังไม่ได้ใช้

หลินชิงยิ้มอย่างพึงพอใจ “พวกเราตกลงกันแล้วนะ รอข่าวดีจากข้าล่ะ” หลังจากที่เธอกล่าวออกมาแล้ว เธอก็เดินไปยังวังหลังเพื่อไปหาปิงเอ๋อโดยตรง

โอหยางโชวไม่สามารถจะทำอะไรได้

น้ำของเขาเกลียดผู้ชาย การที่เธอสามารถคุยกับเขาได้เป็นเวลานานก็หาได้ยากอย่างมากแล้ว

……..

กลับไปที่ห้องอ่านหนังสือหลวง โอหยางโชวเรียกตู่หรูฮุ่ยมาพบ

“หลี่มี่ตายแล้ว จดหมายที่พวกเราพบบนตัวเขา ดูเหมือนเขาจะมีเจตนาที่ไม่ดีในการส่งหวังปอตั๋งมาเข้าร่วมกับพวกเรา บอกเขาว่า หากเขายินดีจะปฏิญาณความจงรักภักดีต่อพวกเรา ข้าจะปล่อยเขาไป หากเขาปฏิเสธ ก็ส่งเขาให้ฝ่ายกฎหมายทางทหารจัดการ”

“เข้าใจแล้วพะยะค่ะ!”

……

ในอีก 2 วันถัดมา โอหยางโชวมุ่งเน้นไปที่การประชุมของเหล่าขุนพลเรือ ในที่สุด กรอบการจัดระเบียบเบียบทั้งหมดก็เสร็จสิ้น

เช้าวันที่ 25 เรื่องของหวังปอตั๋งก็ถูกจัดสิน

เมื่อรู้ว่าหลี่มี่ถูกสังหาร หวังปอตั๋งก็พยายามโจมตีตู่หรูฮุ่ย แต่เขาก็ถูกจัดการในฉับพลัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาเป็นคนที่จงรักภักดีอย่างแท้จริง น่าเสียดายที่เขาไม่ได้จงรักภักดีต่อต้าเซี่ย

ในวันนั้น ฝ่ายกฎหมายทางทหารสั่งประหารเขาในฐานะสายลับ

การตายของหวังปอตั๋งก่อให้เกิดคลื่นในแวดวงข้าราชการ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองทัพทหารที่ 2 ของกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองที่เขาประจำการอยู่ มีทหารจำนวนมากที่ใกล้ชิดกับเขาและชื่นชมความสามารถในการยิงธนูของเขา

ทหารเหล่านั้นเป็นกังวลว่าพวกเขาจะถูกนำไปพัวพันกับการตายของเขา

หัวหน้าฝ่ายกฎหมายทางทหาร เฟิงหยุนซาน ได้เขียนจดหมายเหตุเกี่ยวกับทหารที่น่าสงสัยเหล่านี้ เขาควรจะจับกุมพวกเขาและทำการสืบสวนว่าพวกเขาถูกหวังปอตั๋งล่อลวงหรือไม่?

ด้วยมันใกล้ปีใหม่แล้ว มันจึงไม่เหมาะสมนักที่จะสังหารผู้คน เรื่องนี้จึงถูกเว้นไว้ โอหยางโชวไม่ได้ติดตามหรือตรวจสอบใดๆพวกเขา

เขาเชื่อว่า แม้จะมีทหารที่ใกล้ชิดกับหวังปอตั๋ง แต่หลังจากการตายของหลี่มี่และหวังปอตั๋ง ไม่มีใครโง่พอจะทำอะไรที่ไร้เหตุผล

หากโอหยางโชวต้องการจะสืบสวน มันอาจจะเป็นการปลุกระดมความหวาดกลัวและความวุ่นวายแทนก็ได้

การปกครองทหารไม่สามารถจะทำอย่างเข้มงวดมากเกินไปได้ บางครั้ง การมีน้ำใจและผ่อนคลายก็ให้ผลที่ดี เมื่อทหารเหล่านั้นไม่มีสิ่งกีดขวางภายในจิตใจ พวกเขาอาจจะจงรักภักดีต่อราชวงศ์มากยิ่งขึ้นไปอีก

ซานสีอ๋งสินที่ทำงานในขบวนทัพทหารโซมาเลียตกใจเมื่อได้รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้

หวังปอตั๋งเป็นวีรบุรุษและจงรักภักดีอย่างแท้จริง เขาไม่สมควรจะได้รับผลเช่นนั้นเลย ความผิดพลาดเดียวของเขาคือการติดตามลอร์ดคนนั้น และได้รับผลลัพธ์เช่นเดิมในชีวิตที่สอง

หวังปอตั๋งที่ตายไปแล้วจะกลายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกลุ่มข้อมูล ขณะที่หากเขายังมีชีวิตอยู่ เขาสามารถจะทำงานที่ดาวเคราะห์โฮปในอนาคตได้ มันแตกต่างกันราวกับสวรรค์และโลก

……

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 2 วันที่ 3 หรือเดือนที่ 12 วันที่ 15 ของปฏิทินจีน

มันเป็นอีกครึ่งเดือนก่อนถึงปีใหม่จีน และจิตวิญญาณแห่งการเฉลิมฉลองในเมืองซานไห่ก็เริ่มจะก่อตัวและหนาแน่นมากยิ่งขึ้น โคมไฟถูกประดับประดาไปทั่วทั้งเมือง และผู้คนเดินอยู่เต็มท้องถนน

หน่วยงานต่างๆกำลังดำเนินการเรื่องการปกครองประจำปี และรอการมาถึงของวันหยุดปีใหม่จีน จากระบบต้าเซี่ย พวกเขามีวันหยุด 7 วัน ซึ่งรวมวันก่อนและหลังวันปีใหม่จีน 3 วัน

เวลา 9.00 น. หลินชิงเดินทางมายังเมืองซานไห่อีกครั้ง

มองไปที่การแสดงออกที่ปิติยินดีของเธอ โอหยางโชวรู้ได้ในทันทีว่าเธอได้รับสมบัติแล้ว

“ท่านน้าช่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง!” โอหยางโชวกล่าวขณะยิ้ม

“พวกเรารวยแล้วในตอนนี้!”

หลินชิงได้อธิบายถึงประสบการณ์ของกลุ่มชั้นสูงที่เธอส่งไปค้นหาขุมสมบัติ

ฉางอานเป็นเขตแดนของจินยี่เว่ย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพันธมิตรหยานหวง เพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัย หลินชิงค่อยๆเทเลพอร์ตกลุ่มเล็กๆกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าไปที่นั่น

โชคดีที่ท่ามกลางการเปิดตัวของเมืองย่อย ความสนใจของกิลด์ต่างๆจึงมุ่งเน้นไปที่โลกใต้พิภพ

หลังจากนำกลุ่มชั้นสูงไปถึงฉางอานแล้ว จากแผนที่ พวกเขาค้นพบที่ตั้งขุมสมบัติอย่างรวดเร็ว มันเป็นที่อยู่อาศัยที่รกร้างแห่งหนึ่ง หลินชิงตัดสินใจจ่ายเงินเพื่อเช่ามัน

เรื่องต่อจากนั้นยิ่งราบรื่น พวกเขาเข้าไปในที่พักได้โดยสะดวก และพยายามหาทางเข้าขุมสมบัติ เป็นไปตามที่คาดการณ์เอาไว้ มันเต็มไปด้วยกับดัก

แม้ว่าคนเหล่านั้นจะเป็นคนชั้นสูงทั้งหมด แต่ก็ยังมีพวกเขาถึง 6 คนที่ตายจากปฏิบัติการนี้ โชคดีที่หลังจากการอัพเดทครั้งล่าสุด ค่าใช้จ่ายสำหรับการฟื้นคืนกลับมาลดลงเป็นอย่างมาก

ด้วยรากฐานของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ พร้อมด้วยธุรกิจต่างๆ ในเมืองย่อยของพวกเขา การค้นหาเม็ดยาประสบการณ์และเม็ดยาบ่มเพาะไม่ใช่เรื่องยากใดๆเลย สมาชิกที่ฟื้นกลับมาใหม่ สามารถฟื้นความสามารถกลับมาได้อย่างรวดเร็ว

แน่นอนว่า มีเพียงสมาชิกชั้นสูงในกิลด์เท่านั้นที่จะได้รับการปฏิบัติเช่นนั้น

นับตั้งแต่การอัพเดทระบบครั้งล่าสุด เม็ดยาประสบการณ์และเม็ดยาบ่มเพาะได้กลายเป็นสินค้ายอดนิยม กิลด์สิบอันดับกแรก ได้ส่งคนของพวกเขาออกมากวาดเอาทั้งหมดที่มีไปจากตลาด

ไม่ว่าพวกเจาจำเป็นจะต้องใช้มันหรือไม่ ตราบที่มีคนขาย พวกเขาจะกวาดเอาไปทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ เม็ดยากว่า 90% ของทั้งตลาด จึงอยู่ในกระเป๋าของกิลด์สิบอันดับแรก มีเพียงองค์กรอย่างพวกเขาที่มีเงินไม่จำกัดเท่านั้น ที่สามารถจะทำเช่นนั้นได้

สำหรับผู้เล่นเดี่ยว นอกจากคนที่โชคดีแล้ว แม้ว่าพวกเขาจะเห็มเม็ดยาในตลาด พวกเขาก็ไม่สามารถจะจ่ายเงินเพื่อได้รับมันมาได้

สิ่งนี้อาจดูไม่ยุติธรรม แต่มันเป็นความจริง

โลกของเกมส์นั้นป่าเถื่อนมากกว่าโลกจริง และมันเติบโตขึ้นตามกฎแห่งป่า

ไกอาต้องการจะพัฒนากลุ่มคนที่แข็งแกร่ง

นอกเหนือจากกับดักแล้ว มันยังมีบอสอีกด้วย-ราชาผู้ชั่วร้าย ซีจี้ซวน

“หลังจากการต่อสู้อันดุเดือด กลุ่มชั้นสูงเกือบจะพ่ายแพ้ต่อมัน แต่สุดท้ายแล้ว พวกเขาก็สังหารเขาได้” แม้ว่าหลินชิงจะอธิบายอย่างง่ายๆ แต่โอหยางโชวก็สามารถที่จะจินตนาการได้ถึงความดุเดือดของการต่อสู้ในครั้งนั้น

โชคดีที่การเสียสละครั้งใหญ่ ได้แลกเปลี่ยนกับรางวัลที่ไม่คาดคิด

เทคนิคการบ่มเพาะของราชาผู้ชั่วร้าย ซีจี้ซวน พระสูตรหัวใจนภา, เทคนิคร่างภูติผี และตราอยู่ยงคงพระพัน ถูกดรอปออกมา ทั้งหมดนี้เป็นคู่มือเทคนิคลับที่แท้จริงระดับจักรพรรดิ

พวกเขายังได้รับไอเท็มพิเศษอีกชั้น-มรดกของจักรพรรดิผู้ชั่วร้าย

สำหรับมรดกชิ้นนี้ ไกอาได้ออกแบบให้มันมีพลังงานแรกกำเนิดที่ผู้เล่นสามารถดูดซับได้ และเปลี่ยนเป็นกำลังภายในของตน เพื่อยกระดับการบ่มเพาะได้

เปรียบเทียบกันแล้ว อาวุธและเงินในขุมสมบัติดูสะดุดตาน้อยกว่า

แม้จะเป็นเช่นนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่ามันไม่คุ้มค่า

ขุมสมบัติมีอาวุธและชุดเกราะเป็นจำนวนมาก และทั้งหมดก็เป็นระดับสูง ซึ่งมันนับเป็นโชคครั้งใหญ่สำหรับกลุ่มทหารรับจ้างกุหลายสงคราม-หิมะ

จากทั้งหมด บางส่วนเป็นระดับทองคำดำ และมีแม้แต่บางส่วนที่อยู่ในระดับทองคำขาว

ด้วยเซตอุปกรณ์เหล่านี้ มันจะทำให้พลังต่อสู้ของกิลด์พวกเขาเพิ่มขึ้นไปอีกระดับ

“โชวน้อย เจ้าได้มอบของขวัญปีใหม่ที่ดีที่สุดให้กับข้าแล้ว!” หลินชิงยิ้มขณะที่กล่าวออกมา

TWO Chapter 1004 ความรุ่งเรืองของมังกรและหงส์

หลินชิงหยิบทรงกลมออกมา นี่เป็นมรดกของจักรพรรดิผู้ชั่วร้าย

“โชวน้อยมาคุยกัน อาวุธและอุปกรณ์ในขุมสมบัติมีค่าอย่างมาก พร้อมด้วยคู่มือเทคนิคลับที่ทรงพลังทั้งสามแล้ว ข้าได้รับมามากเกินไป เจ้าจึงควรจะได้รับมรดกนี้ไป”

ขณะที่กล่าว หลินชิงก็นำมันออกมา

โอหยางโชวยิ้มและผลักมันกลับไปให้เธอ

“อะไร?” หลินชิงไม่เข้าใจ

“รับมันไป ท่านอา ท่านต้องการสิ่งนี้มากกว่าข้า ข้ากำลังเฝ้ารอวันที่ท่านเปร่งประกายในการแข่งขันศิลปะการต่อสู้ระดับโลก” โอหยางโชวยิ้ม

มันเป็นปีที่ 5 ของไกอาแล้ว และการแข่งขันศิลปะการต่อสู้ระดับโลกก็กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

โอหยางโชวไม่สงสัยใดๆเกี่ยวกับความสามารถของหลินชิงในการติด 1 ใน 10 ของภูมิภาคเชี่ยนเย่ แต่หากจะบอกว่าเธอสามารถเข้ารอบสุดท้ายของจีนและกลายเป็นตัวแทนประเทศไปแข่งขันในระดับโลกได้นั้น บางที แม้แต่ตัวหลินชิงเองก็ยังไม่ได้มั่นใจมากนัก ทุกคนต้องเข้าใจก่อนว่า จีนมีพยัคฆ์หมอบและมังกรซ่อนอยู่มากมาย ใครจะรู้ว่ามีผู้เชี่ยวชาญที่แท้จริงซ่อนตัวอยู่ในเขตทุรกันดารมากเพียงใด

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อนิกายต่างๆเปิดตัวขึ้น มันสามารถจะสร้างปาฏิหาริย์ได้มากมาย

แค่เมืองหลวงของระบบทั้งเก้าและเมืองซานไห่ ในจีนก็มีภูมิภาคหลักถึง 10 ภูมิภาคแล้ว

แล้วยังมี สิงโจว, โซมาเลีย และโมร็อกโก โดยทั้งหมดนี้ถูกพิจารณาว่าเป็นภูมิภาครองและมีช่องว่าง 5 ตำแหน่ง ไม่อย่างนั้น มันจะไม่ยุติธรรมสำหรับเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยที่อยู่ในภูมิภาคทั้งสามนี้

การต่อสู้ 10 อันดับแรกของจีน มันหมายความว่า พวกเขาจะต้องเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุดในภูมิภาคของตัวเอง

การเข้าไปยืนอยู่บนเวทีโลกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพื่อไล่ตามฉายาผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก

สำหรับผู้เล่นนักผจญภัยแล้ว มันเป็นเป้าหมายที่แท้จริงของพวกเขา ก่อนช่วงเวลาดังกล่าว พวกเขาแต่ละคนหวังที่จะได้รับความแข็งแกร่งเป็นพิเศษ ซึ่งมันจะหมายถึงโอกาสในการเป็นผู้ชนะอีกด้วย

ชาวจีนมีคำกล่าวที่ว่า ‘บุรุษที่แท้จริงจะช่วยเหลือคนในช่วงเวลาที่เขาต้องการ’

คนที่อยู่ตรงหน้าเขาก็เป็นหนึ่งในญาติเพียงไม่กี่คนของเขา

ความรู้สึกที่ซับซ้อนปรากฏขึ้นในดวงตาของเธอ “ตกลง ข้าจะรับมันไว้” หลินชิงรู้ดีว่า ของขวัญชิ้นนี้มีค่ามากแพียงใด แม้ว่าพวกเขาจะเป็นญาติกัน แต่มันก็ยังคงมีความหมายอย่างมาก

กระแสอันอบอุ่นไหลเข้าไปในหัวใจของเธอ

นี่ไม่ใช่เพราะมรดก แต่เป็นเพราะการให้ความสำคัญระหว่างสมาชิกในครอบครัว

โอหยางโชวยิ้มออกมาและเขามอบบัตรเชิญอย่างเป็นทางการให้กับเธอ “ท่านน้า สำหรับวันปีใหม่จีน ข้าจะเชิญคนของพวกเราทั้งหมดมาเพื่อจัดงานเลี้ยง ข้าหวังว่าท่านจะเข้าร่วมด้วย”

ไม่ว่าจะตระกูลโอหยางโชวหรือตระกูลหลินของแม่โอหยางโชว มันยังคงมีญาติห่างๆอยู่อีกมาก

จากการประมาณคร่าวๆ มันควรจะมีอยู่ราง 100 คน

หากพิจารณาถึงตระกูลสาขาด้วยแล้ว มันก็อาจจะมีมากถึง 300-400 คน

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้ พร้อมกับที่โอหยางโชวถูกเปิดเผยอัตลักษณ์ของเขา มีญาติหลายคนแล้วที่เดินทางมายังเมืองซานไห่ และโอหยางโชวก็ไม่ได้ปฏิเสธพวกเขา แล้วเขายังให้งานที่เหมาะสมกับความสามารถของพวกเขาอีกด้วย

จนถึงวันนี้ สมาชิกทั้งหมดของตระกูลโอหยางและตระกูลหลิน ได้เข้ามาอยู่ในเมืองซานไห่แล้ว

กล่าวเกี่ยวกับมัน พวกเขาเหล่านี้อาจถูกพิจารณาได้ว่าเป็นญาติของราชา

โอหยางโชวเข้าใจทฤษฎีแล้ว ในการปกครองราชวงศ์ขนาดใหญ่ เขาไม่สามารถจะปล่อยให้เครือญาติใช้อำนาจในทางที่ผิดได้ แต่เขาก็ไม่สามารถจะปฏิเสธพวกเขาได้เช่นกัน

แม้จะเพียงในระดับหนึ่ง แต่การมีเชื้อพระวงศ์ขนาดใหญ่ ก็สามารถจะช่วยรักษาเสถียรภาพของราชวงศ์ได้

บางครั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างสายเลือด ก็สามารถจะสร้างคนที่มั่นคงและจงรักภักดีที่สุดได้

มันจึงแน่นอนว่า การใช้เครือญาติเป็นสิ่งจำเป็น

โอหยางโชวจะต้องใช้มันให้ปริมาณที่พอเหมาะ ผู้ที่มีความสามารถจะได้รับตำแหน่งที่สำคัญ โดยหวังว่าพวกเขาจะสามารถประสบความสำเร็จได้

มันจะเป็นการสร้างรากฐานที่มั่นคงสำหรับการสนับสนุนราชวงศ์

โอหยางโชวเตรียมพร้อมที่จะมอบฉายาจำนวนมากให้กับสมาชิกตระกูลของเขาก่อนปีใหม่จีน ซึ่งจะประกอบไปด้วยมาร์ควิส 3 คน, เอิร์ล 12 คน, วิสเคาท์ 20 คน และบารอน 35 คน

ฟังแผนการของโอหยางโชว หลินชิงก็เก็บเงียบเป็นเวลานาน การแสดงออกของเธอซับซ้อนอย่างแท้จริง

“โชวน้อย เจ้าเติบโตกลายเป็นบุรุษที่แท้จริงแล้ว เจ้าเป็นผู้นำตระกูลของพวกเรา และเป็นเสาหลักของพวกเรา หากพ่อแม่ของเจ้าสามารถจะเห็นถึงความสำเร็จในปัจจุบันของเจ้าได้ พวกเราคงจะภูมิใจเป็นอย่างมาก”

โอหยางโชวพยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่ร้องไห้ มองขึ้นไปบนท้องฟ้า เขาพึมพำออกมาว่า “ท่านพ่อ ท่านแม่ พวกท่านที่อยู่บนสวรรค์สบายดีหรือไม่?” ใครจะรู้ว่า คนเช่นเขาจะต้องการการปลอบประโลมและกำลังใจจากพ่อแม่ของเขา

เมื่อเห็นเช่นนั้น หลินชิงก็ก้าวออกมาและกอดโอหยางโชว

โอหยางโชวตกตะลึง และเขาหัวเราะออกมาเหมือนเด็กๆ ความอบอุ่นเช่นนี้เป็นสิ่งที่เขาไม่ค่อยจะรู้สึกมากนัก

หลินชิงก้าวถอยออกมา ขณะที่น้ำตาคลออยู่ในดวงตาของเธอ “ข้าจะมาใช้ช่วงเวลาปีใหม่ที่นี่พร้อมกับซือหยุน”

โอหยางโชวพยักหน้า

“จริงซิ ข้าเกือบจะลืมไปแล้ว” หลินชิงเช็ดน้ำตาของเธอและโอนเงิน 3 ล้านเหรียญทองให้กับโอหยางโชว “นี่มาจากขุมสมบัติ”

ในครั้งนี้ โอหยางโชวยอมรับอย่างปีติยินดี

……

หลังจากที่เขาส่งหลินชิงกลับออกไปแล้ว โอหยางโชวก็กลับไปยังวังหลัง

เนื่องจากเขาต้องการอธิษฐานขอสัตว์ร้ายเทพเจ้าสำหรับลูกแฝดที่ยังไม่ได้เกิดมาของเขา เขาจึงควรจะทำมันพร้อมกับซ่งเจี๋ย

หินสีขาวก้อนนี้ดูเหมือนหินธรรมดาทั่วไป แต่มันมีพลังงานลึกลับอยู่ภายใน

“เริ่มกันเถอะ!” ซ่งเจี๋ยเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อ

โอหยางโชวพยักหน้า เขาถือหินสีขาวและกล่าวว่า “เปิดใช้งาน!”

“แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่กำลังจะเปิดใช้งานหินอธิษฐานสัตว์ร้ายพันธสัญญา ซึ่งใช้ได้เพียงครั้งเดียว คุณต้องการจะเปิดใช้งานหรือไม่?”

“ใช่!”

“แจ้งเตือนระบบ : โปรดเลือกประเภทการอธิษฐาน!”

“สัตว์ร้ายเทพพระเจ้า!”

ด้วยสถานะของโอหยางโชว หากเขาต้องเลือก เป็นธรรมดาที่เขาจะเลือกสิ่งที่ดีที่สุด

“แจ้งเตือนระบบ : สำหรับสัตว์ร้ายเทพเจ้า 1 ตน จำนวนเงินต่ำสุดที่ต้องใช้คือ 1 ล้านเหรียญทอง โปรดเลือกจำนวนเงินที่คุณต้องการจะใช้, แจ้งเตือนที่เป็นมิตร : จำนวนเงินที่ใช้สำหรับสัตว์ร้ายเทพเจ้าที่หายากจำกัดที่ 5 ล้านเหรียญทอง!”

“5 ล้านเหรียญทอง!”

โอหยางโชวไม่ลังเลใดๆ นอกเหนือจากเงิน 3 ล้านเหรียญทอง ที่เขาได้รับมาจากหลินชิงแล้ว ซ่งเจี๋ยในฐานะแม่ ยังได้นำเงินออกมาจากการบันเทิงซานหยูให้อีก 3 ล้านเหรียญทอง

ใครจะรู้ว่ามันจะส่งผลต่อสภาพคล่องหรือไม่?

ในปีที่ 4 ของไกอา พวกเขาทำกำไรได้ถึง 15 ล้านเหรียญทอง จากฮั้วฉูปิง, ฮัวมู่หลาน และภาพยนต์อื่นๆอีก 5 เรื่อง แล้วยังรวมไปถึงคอนเสิร์ตต่างๆด้วย

ในฐานะผู้ถือหุ้นใหญ่ ซ่งเจี๋ยก้าวขึ้นมาเป็นหนึ่งในผู้ที่มั่งคั่งมากที่สุดในจีน

อย่างไรก็ตาม ผู้ถือหุ้นหญิงคนอื่นๆซึ่งรวมถึงซ่งเจี๋ยยังไม่พอใจกับขนาดในปัจจุบัน พวกเขายังไม่ต้องการที่จะแบ่งปันผลกำไร และพวกเขาเลือกที่จะโยนเงินทุนทั้งหมดลงไปกับภาพยนต์เรื่องใหม่

ผลที่ตามมาก็คือ ซ่งเจี๋ยสามารถนำเงินออกมาได้ 3 ล้านเหรียญทอง

“แจ้งเตือนระบบ : กล่าวคำอธิษฐานของคุณ!”

โอหยางโชวสูดลมหายใจเข้าลึกๆ และกล่าวคำอธิษฐานของเขาออกมาว่า “จัดเตรียมคู่สัตว์ร้ายเทพเจ้าที่เหมาะสมกับลูกที่กำลังจะเกิดมาของฉันที่สุด”

คำอธิษฐานนี้คลุมเครืออย่างแท้จริง แต่ข้อกำหนดนั้นสูงมาก

สิ่งที่เหมาะสมที่สุดก็คือสิ่งที่ดีที่สุด

“แจ้งเตือนระบบ : กำลังคำนวณคำอธิษฐาน, โปรดรอซักครู่…”

ในเวลาเดียวกันนั้น รางของไกอาบนเมืองแห่งท้องฟ้าก็เปิดตาขึ้นในฉับพลัน และมองลงไปที่โอหยางโชว

“นั่นเขา!” ดวงตาของไกอาสั่นไหว

ใครจะรู้ว่าไกอากำลังคิดอะไรอยู่ เพราะมันนานกว่า 1 นาที กว่าโอหยางโชวจะได้รับการแจ้งเตือน

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ คำอธิษฐานประสบผลสำเร็จ หักเงินออกไป 5 ล้านเหรียญทอง ได้รับไข่มังกรและไข่หงส์อย่างละหนึ่งฟอง”

หินการอธิษฐานกลายเป็นแสงสีขาวและค่อยๆพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า ท่ามกลางแสงสีขาว เป็นลูกบอลแสงสีทองและลูกบอลแสงสีแดงที่ส่องประกายออกมา

สีทองที่ดูสะดุดตา และสีแดงอันสูงส่ง

หนึ่งดูเหมือนทองคำ และอีกหนึ่งดูเหมือนเปลวเพลิง

อย่างน่าประหลาด ลูกบอลทั้งสองพุ่งออกมาจากแสงสีทองและแสงสีแดง ลงไปยังห้องของซ่งเจี๋ยและจางหายไป

ไข่สัตว์ร้ายเทพเจ้าทั้งสองปรากฏขึ้นพร้อมกับที่แสงค่อยๆจางหายไป ฟองหนึ่งใหญ่ และอีกฟองหนึ่งเล็ก

ฟองใหญ่เทียบได้กับถังน้ำ ขณะที่ฟองเล็กมีขนาดเท่าลูกแตงโม

โอหยางโชวรีบเข้าไปตรวจสอบสถานะของพวกมัน แต่สิ่งที่เขาพบก็คือ ???…

“พวกมันทำพันธสัญญาแล้วใช่หรือไม่?”

โอหยางโชวประหลาดใจ โชคดีที่ไกอาไม่ได้ต้องการทำร้ายผู้เล่น เนื่องจากเขาใช้เงินไปถึง 5 ล้านเหรียญทอง และใช้หินการอธิษฐานที่มีค่าไม่ด้อยไปกว่ากัน มันจึงไม่ควรจะมีปัญหาใดๆ

“ภรรยา เก็บพวกมันไว้!” โอหยางโชวยิ้มออกมา

ซ่งเจี๋ยพยักหน้าและเก็บไข่ทั้งสองไว้ในถุงเก็บของของเธอ

……..

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 2 วันที่ 15

ณ เมืองซานไห่

เริ่มตั้งแต่วันพรุ่งนี้ ราชสำนักจะหยุดพัก และเข้าสู่เทศกาลปีใหม่จีนอย่างเป็นทางการ

ในเช้าวันนี้ พระราชวังได้ประกาศราชโองการ 50 ฉบับ ผ่านทางคณะรัฐมนตรี ทั้งหมดนี้เป็นการประกาศมอบฉายาให้กับญาติของราชา

บรรดาผู้ส่งสารที่ออกไปประกาศราชโองการ เป็นที่สนใจของประชาชนเป็นอย่างมาก

พร้อมกับราชโองการส่งมอบฉายา เป็นของขวัญอย่างผ้าไหม, เงิน และเครื่องประดับ นี่เป็นอีกหนึ่งรูปแบบของการอวยพรปีใหม่จีน

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ราชวงศ์ก็ชื่นชมยกย่องในทันที

สำหรับประชาชนแล้ว การที่ราชามอบฉายาให้เครือญาติของเขา เป็นสัญญาณแห่งความรุ่งเรืองของราชวงศ์ พร้อมกับที่องค์ราชินีทรงพระครรภ์ มันเป็นดั่งสัญญาณที่ดีที่สุด

สำหรับความกังวลเกี่ยวกับเครือญาติของราชาจะใช้อำนาจในทางที่ผิด มันไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวลมากนัก

ราชาทรงสติปัญญาและมีความสามารถในด้านศิลปะการต่อสู้ เขาเป็นคนยุติธรรมในการตัดสินใจของเขา เขาจึงเป็นที่รักของประชาชน และเขาก็เคยลงโทษเครือญาติมาก่อน จึงเป็นธรรมดาที่ทุกคนจะเชื่อว่าเขาไม่ลำเอียง

ด้วยเหตุนี้ สิ่งนี้จึงช่วยผลักดันให้บรรยากาศของงานเฉลิมฉลองพุ่งขึ้นไปสู่จุดสูงสุด

หลังจากนั้น พระราชวงศ์ก็ประกาศราชโองการอีกฉบับว่า พระราชวังจะจัดงานเลี้ยงฉลองสำหรับเหล่าข้าราชการหนึ่งวันก่อนวันส่งท้ายปีเก่า

ด้วยสิ่งนี้ เหล่าข้าราชการพลเรือนและขุนพลจะไม่ต้องเข้ามาทานมื้อค่ำร่วมกับราชาในวันส่งท้ายปีเก่า และใช้เวลานั้นกับครอบครัวของพวกเขาได้

ในด้านนี้ โอหยางโชวแตกต่างจากผู้ปกครองคนอื่นๆในประวัติศาสตร์

โอหยางโชวซึ่งได้รับอิทธิพลอย่างมากจากความคิดสมัยใหม่ ไม่ต้องการจะลากคนของเขาเข้ามาหาเขาเพื่อทำการแสดงในงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง เพราะแม้ว่าข้าราชการเหล่านั้นจะแสดงความเคารพอย่างแท้จริงขณะที่พวกเขาเข้าร่วมงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง แต่ในที่มืด พวกเขาต่างก็พากันบ่นผู้ปกครองของพวกเขา

ไม่มีเกียรติและศักดิ์ศรีใดๆ จะเทียบได้กับการได้ทานมื้อค่ำรวมกับครอบครัว

TWO Chapter 1005 บ้านและประเทศ

เพียงชั่วพริบตาเดียว วันส่งท้ายปีเก่าก็มาถึง

เมื่อวานนี้ โอหยางโชวได้เชิญเหล่าข้าราชการพลเรือนและขุนพลมายังพระราชวังเซี่ยเพื่อจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลองแล้ว ผู้ที่เข้าร่วมไม่เพียงแค่ข้าราชการระดับ 5 ขึ้นไปเท่านั้น แต่ยังมีผู้ว่าราชการมณฑลทั้งสิบสองและเหล่าจอมพลด้วย

ทุกคนที่อยู่ที่นี่เต็มไปด้วยดวงดาวที่สามารถจะทำให้ผู้ที่พบเห็นอ้าปากค้างได้

เหล่าผู้ว่าราชการมณฑลและจอมพล ต่างก็ปกครองมณฑลหรือปกป้องชายแดน พวกเขาถือครองอำนาจอันยิ่งใหญ่ในราชสำนัก การที่พวกเขากลับมายังเมืองหลวง เป็นธรรมดาที่มันจะไม่ใช่แค่มาเพื่องานเลี้ยงฉลองเท่านั้น แต่ยังมีหน้าที่ที่สำคัญอีกด้วย

หลังจากปีใหม่จีน โอหยางโชวจะจัดการประชุมราชสำนัก

……..

ณ พระราชวังเซี่ย, ห้องโถงเจ้าฮัว

ห้องโถงเจ้าฮัวตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของพระราชวัง มันเป็นสถานที่ที่โอหยางโชวจัดงานเลี้ยง

ในวันปีใหม่จีน พระราชวังเซี่ยขนาดใหญ่ประดับประดาไปด้วยโคมไฟทั่วทุกแห่ง เปรียบเทียบกับการตกแต่งแบบสบายๆของชาวเมืองแล้ว คนในพระราชวังจริงจังมากกว่า

ทุกอย่างทำตามพิธีการของราชวงศ์ และมันจะต้องไม่มีอะไรผิดพลาด

ดังนั้น ในระหว่างช่วงเทศการเช่นนี้ จึงไม่มีใครกล้าเข้ามาเล่นตลกรอบๆ พระราชวัง

ภายในห้องโถงเจ้าฮัว มีโต๊ะไม้ตั้งอยู่มากมาย บนโต๊ะมีถั่วลิสง, วอลนัท และที่น่าอัศจรรย์ก็คือ แม้จะในช่วงฤดูหนาวเช่นนี้ ก็ยังมีผลไม้อย่างส้ม, กล้วย และผลไม้อื่นๆอยู่บนโต๊ะ

มองไปที่ผิวของผลไม้ มันดูเหมือนว่าเพิ่งจะถูกเก็บเกี่ยวมาเมื่อไม่นานมานี้

เห็นได้ชัดว่าต้าเซี่ยไม่มีเทคโนโลยีพิเศษใดๆในการทำให้อาหารยังสดใหม่

มันเป็นเพราะไม้เหล่านี้ถูกนำมาจากมณฑลโมร็อกโกและมณฑลโซมาเลีย

ผลไม้บางส่วนก็ถูกนำมาจากอาเซียนผ่านจังหวัดสิงโจว แล้วยังมีนมสดจากนิวซีแลนด์อีกด้วย

ด้วยความช่วยเหลือของประตูเทเลพอร์ต พระราชวังเซี่ยมีผลไม่สดใหม่ทุกฤดู นอกจากนี้ พวกเขายังได้ดื่มนมสดจากโอ๊คแลนด์ทุกวัน

สิ่งนี้เรียกว่า คนร่ำรวยมีสิ่งต่างๆจาก 4 มหาสมุทร

ภายในห้องโถง ถ่านชั้นยอดจากโซมาเลียถูกเผา ทำให้เกิดบรรยากาศอันอบอุ่น ขับไล่ความหนาวเย็นของฤดูหนาวออกไป

ภายในห้องโถงขนาดใหญ่ สมาชิกหลักของตระกูลโอหยางและตระกูลหลินรวมตัวกัน พร้อมกับพวกเขาเป็นสมาชิกแกนหลักของตระกูลซ่ง

โดยรวมแล้ว มีไม่น้อยกว่า 100 คน ที่อยู่ที่นี่

ซ่งเหวิน, ซ่งหวู่ พร้อมด้วยพ่อแม่ของเขา อย่างไรก็ตาม ใบหน้าของซ่งเทียนสี๋อิ๋งแปลกประหลาดเล็กน้อย เขาหวังว่าลูกสาวของเขาจะให้กำเนิดเด็กๆของราชา แล้วมันจะทำให้ตระกูลของเขามั่นคง

ใครจะคิดว่า ราชาจะแสดงทำเช่นในตอนนี้?

แม้แต่ในหมู่เครือญาติของราชา ก็ยังมีความแตกต่างในด้านความสนิทสนม ในตระกูลโอหยาง เป็นธรรมดาที่คนที่อยู่ในสาขาเดียวกับปู่ของเขาจะมีตำแหน่งที่สูงกว่า ถัดไปเป็นตระกูลสาขาและตระกูลหลินของแม่โอหยางโชว ตามด้วยตระกูลซ่งของซ่งเจี๋ย

ทุกคนนั่งตามความสอดคล้องนั้น ภายในห้องโถง มีโต๊ะอยู่เป็นจำนวนมาก แต่มีที่นั่งหลักหลักอยู่เพียง 4 ตัวเท่านั้น ยิ่งที่นั่งใดใกล้กับที่นั่งหลักมากเท่าไหร่ มันก็ยิ่งมีความสำคัญมากเท่านั้น

ผู้ที่เข้าร่วมงานเลี้ยงมีทั้งคนชราและเด็กๆบางคน

ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม พวกเขาจะสวมชุดที่ได้รับการจัดเตรียมมาเป็นพิเศษ โดยเฉพาะคนที่ได้รับฉายา พวกเขาสวมชุดตามฉายาของพวกเขา

คนที่นั่งด้านล่าง บางคนระมัดระวังอย่างแท้จริง บางคนไม่สามารถจะรองานเลี้ยงเริ่มได้ บางครั้ง พวกเขาก็กระซิบกระซาบกับคนข้างๆ เพราะไม่กล้าที่จะส่งเสียงดัง

พวกเด็กๆถูกพ่อแม่ของพวกเขาล็อกไว้กับที่นั่ง ไม่ให้ออกไปเล่นรอบๆ

ที่มุมด้านขวา มีเด็กหนุ่มอายุราว 11-12 ปี กำลังปลอกกล้วย “พี่ชายโชวน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ที่เขาสามารถหาซื้อของเหล่านี้มากินได้”

ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นคนที่ชอบกิน

“ดีที่เจ้ารู้เช่นนั้น เจ้าจะต้องเรียนให้หนักเพื่อช่วยพี่ชายของเจ้าในอนาคต” พ่อที่นั่งข้างๆ มองไปที่ลูกชายของเขาขณะที่กล่าวออกมา

สำหรับตระกูลโอหยาง ความอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับพวกเขาราวกับตกลงมาจากสรวงสวรรค์

พ่อของเด็กหนุ่มคนนี้ชื่อว่า โอหยางกง ในโลกจริง เขาทำงานในธนาคาร และเขาได้ทำงานในธนาคารสี่สมุทรในปัจจุบัน กล่าวกันว่า เมิ่งจี้ต้ามีความเห็นที่ดีต่อเขา

ปีก่อน โอหยางกงได้รับฉายาเอิร์ลขั้น 2 ซึ่งมันทำให้เขาได้รับพิจารณาว่าเป็นบุคคลที่โดดเด่นของตระกูล สำหรับผู้ใหญ่ตระกูลโอหยางโชว ตราบเท่าที่พวกเขาเต็มใจทำงานหนัก พวกเขามีโอกาสที่จะเลื่อนตำแหน่งได้เร็วกว่าคนอื่นๆ หลายเท่า

คิดย้อนกลับไปถึงความอิจฉาของเหล่าเจ้านายเก่าของเขา ที่พยายามจะเข้ามาใกล้ชิดเขา โอหยางกงเต็มไปด้วยอารมณ์ จนกระทั่งราชาประกาศราชโองการมอบฉายาให้กับเขา ตระกูลของเขาก็กลายเป็นโดดเด่นขึ้นมา

มีทั้งเพื่อนใหม่, เพื่อนเก่า และแม้แต่คนแปลกหน้าจำนวนมาก เข้ามาแสดงความยินดีกับเขา

โอหยางกงยังคงเป็นคนที่กระจ่างชัด และไม่รับคำเยินยอเหล่านั้นทั้งหมด เขารู้ดีว่า ที่ตระกูลโอหยางมาอยู่ในตำแหน่งนี้ได้ ทุกคนจะต้องขอบคุณโอหยางโชว

โอหยางกงรู้จักที่ของเขา

เขาได้ยินว่า ในระหว่างการมอบฉายา มี 2 คน ที่มีสายเลือดใกล้ชิดับโอหยางโชว ได้รับฉายาเพียงบารอนขั้น 3 เนื่องจากจรรยาบรรณในการทำงานของพวกเขา

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่เป็นคำเตือน

แม้ว่าโอหยางกงจะเป็นผู้อาวุโสของโอหยางโชว แต่เขาก็ทำได้เพียงมองไปที่โอหยางอย่างหวั่นเกรง

……..

เมื่อเวลา 18.00 น. นางในก็เดินเข้ามาและประกาศว่า “องค์ราชามาถึงแล้ว!”

เกิดเสียง ฮั้ว! แขกทั้งหมดลุกยืนขึ้นพร้อมกัน และมองไปที่มุ่งตะวันออกเฉียงเหนือของห้องโถง พวกเขาเห็นโอหยางโชวนำซ่งเจี๋ย, น้องสาวของเขา และหลินชิงเดินเข้ามา

“คำนับ!”

พวกเขาทั้งหมดคำนับพร้อมกัน

โอหยางโชวยิ้มและเดินไปยังที่นั่งของเขา “นี่เป็นงานเลี้ยงครอบครัว ไม่มีความแตกต่างทางตำแหน่งใดๆ พวกท่านบางคนอยู่ในรุ่นปู่ของข้า บางคนก็อยู่ในรุ่นพ่อของข้า และบางคนก็อยู่รุ่นหลานของข้า แต่พวกเราทุกคนเป็นครอบครัวเดียวกัน”

หลังจากที่เขากล่าวจบ โอหยางโชวก็นั่งลง “ฮั้ว!” คนอื่นๆทำตามเขาและนั่งลงพร้อมกัน ใบหน้าของพวกเขาดูผ่อนคลายลง

แม้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะเป็นคนสมัยใหม่ และไม่ถกจำกัดโดยประเพณีโบราณ แต่พวกเขาก็ยังอยู่ในห้องโถงพระราชวังอันน่าเกรงขาม และมองไปยังเหล่านางในที่ยืนอยู่ข้างๆ และปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งขรึม พวกเขาจึงอดไม่ได้ที่จะพลอยเคร่งขรึมตามไปด้วย

ไม่มีใครรู้สึกว่ามันไม่เหมาะสม กลับกัน พวกเขารู้สึกว่ามันเป็นเกียรติของพวกเขา

เกียรติของตระกูล

พวกเขาสามารถคาดการณ์ได้ว่า ตระกูลโอหยางจะกลายเป็นดั่งตระกูลจักรพรรดิในตำนาน เปร่งประกายไปทั่วทั้งประเทศ

ขณะที่งานเลี้ยงเริ่มต้นขึ้น เหล่านางในก็นำอาหารที่แสนอร่อยออกมา เหล่าเด็กๆในตระกูลได้รับซองแดงจากโอหยางโชวเป็นการส่วนตัว

ทั้ง 2 ด้าน มีดนตรีกำลังบรรเลง ในเวลาเดียวกัน กลางห้องโถงก็มีการเต้นรำ

ไม่นานหลังจากที่โอหยางโชวยกแก้วของเขาขึ้น ดนตรีทั้งหมดก็หยุดลง ห้องโถงกลายเป็นเงียบลง นี่เป็นครั้งแรกที่หลายคนได้เห็นบุคคลในตำนานผู้นี้ พวกเขาจึงอดไม่ได้ที่จะอยากรู้อยากเห็น

โอหยางโชวลุกขึ้นและกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันส่งท้ายปีเก่า วันที่ครอบครัวได้กลับมาพบกันอีกครั้ง มันไม่ง่ายเลยที่พวกเราทุกคนจะมารวมตัวกันในวันนี้ ต้า

เซี่ยของเมื่อวานกลายเป็นอดีตไปแล้ว และในตอนนี้ ข้าจะขอพวกท่านทุกคน ขอพวกท่านให้ช่วยข้าสร้างอนาคตใหม่ของต้าเซี่ย”

“จอกนี้ ข้าขอดื่มให้กับทุกท่าน!”

หลังจากที่กล่าว โอหยางโชวก็ดื่มเหล้าหมดแก้ว

นี่เป็นการบ่งจี้ตำแหน่งของตระกูลอย่างชัดเจน

งานเลี้ยงทะยานขึ้นไปสู่จุดสูงสุดด้วยเหตุนี้เอง โอหยางโชวยิ้มและกล่าวต่อว่า “ทุกท่านไม่จำเป็นจะต้องนั่งอยู่แต่ในที่นั่งของพวกท่าน พวกท่านสามารถที่จะเดินไปรอบๆได้ตามที่ต้องการ”

ขณะที่กล่าว โอหยางโชวก็นำภรรยาของเขาและปิงเอ๋อเดินไปเยือนแขกที่อยู่ด้านหน้า ซ่งเจี๋ยไม่ได้สวมชุดราชาพิเษกของเธอ เธอเลือกที่จะใส่ชุดธรรมดา เพราะเธอกังวลว่า ชุดของเธออาจจะทำให้ทุกคนรู้สึกเหินห่าง

ปิงเอ๋อสวมชุดเดรสองค์หญิงกระโปรงสีขาว องค์หญิงที่มักจะซุกซนและขี้เล่นผู้นี้ มักจะแสดงมารยาทที่ดีในช่วงเวลาดังกล่าว เห็นได้ชัดว่าเธอได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดี

เมื่อผู้คนรอบๆเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็เต็มไปด้วยความตกตะลึง

ครอบครัวนี้มีทั้งหงส์และมังกรอย่างแท้จริง

พวกเขาเป็นตัวอย่างเชื้อพระวงศ์

ที่นั่งอยู่ด้านหน้า เป็นผู้นำตระกูลทั้งสาม และพวกเขาทั้งสามต่างก็ได้รับฉายามาร์ควิส

บุคคลที่ได้รับการจัดตำแหน่งฉายาในระดับสูงสุดก็คือ โอหยางปอ เขาเป็นน้องชายของปู่โอหยางโชว ในลำดับความอาวุโส โอหยางโชวควรจะเรียกเขาว่าปู่ และเขาก็เป็นหนึ่งในคนที่สนิทสนมกับเขามากที่สุดในตระกูล

อย่างไรก็ตาม สภาพร่างกายของปู่ผู้นี้ไม่ค่อยสู้ดีนัก เขาผอมและใบหน้าของเขาก็เต็มไปด้วยริ้วรอย

“ท่านปู่ สวัสดีปีใหม่!”

โอหยางโชวยิ้มขณะที่เขายกถ้วยชาให้กับโอหยางโชว ซ่งเจี๋ยที่อยู่ข้างๆก็ทำเช่นเดียวกับเขา ในระหว่างงานแต่งงาน มีสมาชิกตระกูลโอหยางไม่มากนักที่ได้เข้าร่วม นี่จึงเป็นการเปิดตัวซ่งเจี๋ยในฐานะลูกสะใภ้ของตระกูลโอหยางอย่างเป็นทางการครั้งแรก

โอหยางปอเต็มไปด้วยรอยยิ้มบนใบหน้า เขาจับมือของโอหยางโชวและพยักหน้า “ลูกชายที่ดี สะใภ้ที่ดี ดี ดี!”

โอหยางโชวพยักหน้า ในเวลานี้ เขารู้สึกได้ถึงความอบอุ่นและพลังของครอบครัว

งานเลี้ยงมื้อค่ำสิ้นสุดลงเวลา 19.30 น.

หลังจากนั้น พวกเขาก็ย้ายไปสวนหลวง เพื่อดูดอกไม้ไฟ ส่วนเหล่าผู้เล่นเด็กก็วิ่งเล่นรอบๆสนามหญ้า

สวนหลวงในคืนนี้สว่างสไวเป็นอย่างมาก

ในฐานะเจ้าบ้าน ปิงเอ๋อได้กลายเป็นดั่งราชาของเหล่าเด็กๆอีกครั้ง และเธอพาพวกเขาทั้งหมดไปเล่นรอบๆสวน ดูปลาทองในสระน้ำ และแกล้งแพนด้าน้อย

ไร้กังวลและเรียบง่าย

เมื่อได้ฟังเสียงหัวเราะที่แจ่มใสของปิงเอ๋อ โอหยางโชวก็ยิ้มออกมา

ด้วยตำแหน่งที่สูงขึ้นของโอหยางโชว ปิงเอ๋อในฐานะองค์หญิงเพียงคนเดียว จึงกลายเป็นศูนย์กลางคนสนใจ ครูผู้สอนเธอเองก็เข้มงวดมากขึ้นด้วยเช่นกัน

ภายในเมืองซานไห่ เด็กๆที่เคยติดตามเธอ ค่อยๆแยกตัวออกไปช้าๆ

ด้วยความแตกต่างของสถานะ มันทำให้พวกเขาไม่สามารถจะอยู่กับปิงเอ๋อเหมือนกับที่อยู่กับคนระดับเดียวกันได้ แม้ว่าเหล่าเด็กๆจะต้องการติดตามเธอ แต่พ่อแม่ของพวกเขาก็ไม่ปล่อยพวกเขาออกมา เพราะเกรงว่ามันจะเป็นการดูหมิ่นเกียรติของเธอ

เมื่อเวลาผ่านไป ทุกคนก็แยกย้ายกันออกไป มันทำให้เธอเหงาเป็นอย่างมาก

ฮั้วเฉิงจุนที่เป็นคนเดียวที่อายุใกล้เคียงกับเธอ ไม่สามารถจะมาพบปิงเอ๋อได้ เพราะเธอต้องไปอยู่กับพ่อของเธอ เมื่อไหร่ที่ปิงเอ๋อเบื่อ เธอจะไปเล่นกับเหล่าสัตว์ร้ายจิตวิญญาณและพึมพำกับตัวเอง

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเจ็บปวด

เขาไม่รู้เลยว่างานชุมนุมเครือญาติในวันนี้ มันจะดีหรือแย่ต่อปิงเอ๋อ

โอหยางโชวไม่ได้พิจารณาในเรื่อง ขณะที่เขาตัดสินใจรับตระกูลของเขาเข้ามา บางที การได้เล่นกับเหล่าพี่น้อง อาจจะทำให้เธอมีความสุขอย่างแท้จริงได้

เชื่อมโยงกันทางสายเลือด แต่ก็ไม่ได้ได้ถูกรั้งเอาไว้

‘เพียงแค่ได้ยินเสียงหัวเราะนี้ ทุกอย่างสำหรับวันนี้ก็คุ้มค่าแล้ว’ โอหยางโชวคิดกับตัวเอง

ซ่งเจี๋ยกำลังตั้งครรภ์ เธอจึงกลับไปพักผ่อนก่อน โอหยางโชวยืนอยู่ในศาลาและเขากำลังพูดคุยกับเหล่าผู้อาวุโสเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขาในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้

หลังจากนั้นไม่นาน เหล่าผู้อาวุโสก็เหนื่อยและขอตัวกลับไป

งานเลี้ยงครอบครัวจึงสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น

TWO Chapter 1006 หากจะเคลื่อนกำลังพล ต้องเคลื่อนเสบียงก่อน

วันแรกของปีใหม่จีน

ณ เมืองซานไห่

จากประเพณี ราชสำนักมีงานพิธีบูชาสวรรค์ขนาดใหญ่ในวันนี้ ขนาดของมันใหญ่ยิ่งกว่าปีก่อนๆมาก เพราะนี่เป็นงานพิธีบูชาสวรรค์ครั้งแรกนับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศ

ปีที่แล้ว มันจัดตามตำแหน่งของมาร์ควิส ขณะที่ปีนี้ มันจัดตามตำแหน่งของราชา

ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ นอกเหนือจากการบูชาวัดจักรพรรดิเหลืองแล้ว เขายังต้องไปบูชาในวัดบรรพบุรุษด้วย ก่อนปีใหม่ ขณะที่เขาตัดสินใจรับตระกูลของเขาเข้ามา โอหยางโชวได้สร้างวัดขนาดใหญ่ในเขตเมืองหลวง เพื่อบูชาบรรพบุรุษตระกูลโอหยางของเขา

วัดบรรพบุรุษนี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นแหวนวงสุดท้ายในความสมบูรณ์แบบของราชวงศ์

ในสายตาของผู้นี้ นี่เป็นการบูชาขนาดใหญ่และสำคัญ อย่างไรก็ตาม ในหัวใจของโอหยางโชว นี่เป็นสิ่งที่เขาคุ้นเคย

……..

ในอีกไม่กี่วันถัดมา โอหยางโชวยุ่งวุ่นวายกับงานเลี้ยงหลากหลายประเภท

วันที่สองของปีใหม่จีน โอหยางโชวจัดงานเลี้ยงให้กับไป๋ฮัว, มู่หลานเยว่, กงเฉิงซี, หวู่ฟู่, ซีเหมินต้ากวนเหริน และข้าราชการที่เป็นผู้เล่นคนอื่นๆ เพื่อเสริมสร้างมิตรภาพระหว่างพวกเขา

จนถึงวันนี้ พวกเขาได้กลายมาเป็นมหาอำนาจใหม่ในแวดวงข้าราชการแล้ว โอหยางโชวไม่ต้องการให้พวกเขาเติบโตแยกจากกันเพียงเพราะเวลาและพื้นที่ของพวกเขาแตกต่างกัน

โดยเฉพาะเหล่าผู้ว่าราชการมณฑลไม่กี่คน ที่มีอิทธิพลอย่างมากในราชวงศ์

วันที่สามของปีใหม่จีน โอหยางโชวได้จัดงานเลี้ยงสำหรับเหล่าขุนพลในค่ายทหารกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ไป๋ฉี, หานสิน, ซุนปิน, ฮั้วฉูปิง, หลี่มู่, ซีหวานซุ่ยและขุนพลคนสำคัญๆทั้งหมดเข้าร่วมด้วย

นี่เป็นโอกาสที่เหล่าขุนพลจะได้ทำความคุ้นเคยซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลี่มู่ ที่เพิ่งจะเข้าร่วมกองทัพเมื่อไม่นานมานี้

หลังจากที่วันหยุดสิ้นสุดลง โอหยางโชวจะปรึกษากับพวกเขาเกี่ยวกับแผนการสำหรับการโจมตีอันนัม

ในวันที่สี่ โอหยางโชวจัดงานเลี้ยงที่มหาวิทยาลัยสือหนาน แล้วเขายังได้พบปะเหล่าคณาจารย์และศิษย์เป็นพิเศษในวันนี้ แสดงให้เห็นว่าเขามุ่งเน้นไปในด้านการศึกษามากเพียงใด

คืนนั้น โอหยางโชวยังได้พบปะกับฑูตจากประเทศต่างๆที่อยู่ในเมืองซานไห่อีกด้วย

……..

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 2 วันที่ 23, วันที่ห้าของปีใหม่จีน

วันหยุดของราชสำนักได้สิ้นสุดลงแล้ว

วันนี้เป็นวันแรกของการประชุมราชสำนักอย่างเป็นทางการ

ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของการประชุมราชสำนักในครั้งนี้ มีความหมายมากกว่าในทางปฏิบัติ เจียงซางในฐานะเลขาธิการใหญ่คณะรัฐมนตรี เป็นตัวแทนเหล่าข้าราชการพลเรือน สรุปความสำเร็จของปีที่ผ่านมา, แผนการสำหรับปีที่ 5 และภาพรวมของทั้งปี

จอมพลแห่งกลุ่มกองทัพมังกร ผู้บัญชาการสูงสุด ไป๋ฉี แสดงความเห็นด้วยเกี่ยวกับการปกป้องชายแดน นอกจากนี้ เขายังอธิบายคร่าวๆเกี่ยวกับแผนการสงครามของปีที่ 5

โดยรวมแล้ว มันดูเป็นมิตรและสงบอย่างมาก

ไม่มีข้อพิพาทใดๆเลย

หลังจากการประชุมราชสำนักสิ้นสุดลง ต้าเซี่ย เครื่องจักรที่หยุดพักสั้นๆนี้ ได้กลับมาเริ่มการทำงานอีกครั้ง

……

พระราชวังเซี่ย, ห้องอ่านหนังสือหลวง

โอหยางโชวพบกับผู้ว่าราชการมณฑลหยุนหนาน ไป๋ฮัว เพียงลำพัง

“เชิญนั่ง!”

ทั้งสองเป็นเพื่อนเก่ากัน พวกเขาจึงมีเรื่องมากมายให้พูดคุยกัน

โอหยางโชวไม่ได้เรียกไป๋ฮัวมาที่นี่เพื่อสอนเกี่ยวกับเรื่องการปกครองต่างๆ เพียงเพราะคณะรัฐมนตรีกังวลเกี่ยวกับมัน การประชุมส่วนตัวในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์หลักในการประสานงานการทหารและการปกครอง

นี่เป็นการเตรียมพร้อมสำหรับสงครามอันนัมล่วงหน้า

ดังคำกล่าวที่ว่า ‘ก่อนจะเคลื่อนกำลังพล ต้องเคลื่อนเสบียงก่อน’

แม้ว่าอันนัมจะไม่ใหญ่มากนัก แต่มันก็มีผู้เล่นถึง 8 ล้านคน เพื่อที่จะเอาชนะสงคราม องครักษ์อสรพิษทมิฬได้แทรกซึมเข้าไปในอันนัมตั้งแต่ช่วงครึ่งปีแรกของปีที่ 4

ในช่วงครึ่งปีหลัง ฝ่ายข่าวกรองทางทหารก็ได้เข้าร่วมด้วย

สภาใหญ่ในปัจจุบัน มีข้อมูลรายละเอียดของสถานที่ต่างๆในอันนัมแล้ว

ข้อมูลที่สำคัญ ได้รวมไปถึงที่ตั้งของกองทัพพวกเขา และข้อมูลข่าวกรองเกี่ยวกับภูมิศาสตร์และแม่น้ำต่างๆ ข้อมูลเหลานี้ถูกรวบรวมโดยสภาพใหญ่ เพื่อให้เหล่านักวางกลยุทธ์ตรวจสอบ

สำหรับต้าเซี่ยแล้ว อันนัมไม่มีความลับใดๆ

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ลอร์ดแห่งเมืองไฮฟองของอันนัม หรวนเทียนเฉว่ เพียงแค่คาดเดาและสังหรณ์ใจเท่านั้น ในด้านการสอดแนม ต้าเซี่ยเหนือกว่าอันนัมหลายเท่า และพวกเขาไม่แม้แต่จะอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน

สำหรับเรื่องนี้ ต้าเซี่ยได้ใช้จ่ายเงินไป 4-5 เหรียญทองในแต่ละปี ให้กับองค์กรข่าวกรองทั้งสาม

นอกเหนือจากการสอดแนมข่าวกรองแล้ว การจัดเตรียมทรัพยากรของพวกเขาก็เริ่มก่อนฤดูหนาว ในฐานะหนึ่งในมณฑลที่เชื่อมต่อกับอันนัม มณฑลหยุนหนานกลายเป็นหนึ่งในพื้นที่หลักสำหรับการเตรียมพร้อมสงคราม

“มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ข้าไม่เข้าใจ ชายแดนระหว่างจังหวัดเมิ่งติงและอันนัมมีเทือกเขาหินขวางกั้นอยู่ แล้วข้าจะส่งทรัพยากรไปยังสนามรบได้อย่างไร?” ไป๋ฮัวถาม

กล่าวตามหลักเหตุผล เนื่องจากมันไม่ใช่ช่วงเวลาของสงครามระหว่างประเทศ ต้าเซี่ยจะสามารถใช้เส้นทางทางเรือในการโจมตีอันนัมได้เท่านั้น และการเคลื่อนย้ายทรัพยากรก็ทำได้เพียงผ่านเส้นทางทางเรือเท่านั้น

เมื่อเป็นเช่นนั้น มณฑลที่อยู่ติดทะเลอย่าง มณฑลหลิงหนานและหมินหนานควรจะเป็นพื้นที่หลักสำหรับการเตรียมพร้อมสงคราม

ไป๋ฮัวจึงไม่เข้าใจ

อย่างไรก็ตาม เธอได้รับคำสั่งนี้มาจากสำนักองคมนตรี พวกเขาต้องการให้มณฑลหยุนหนานเตรียมพร้อม

โอหยางโชวยิ้มออกมาและกล่าวว่า “ข้าเรียกเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อเคลียร์ข้อสงสัยของเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้” หลังจากที่กล่าวจบ โอหยางโชวก็หยิบตราที่ขนาดเท่ากับครึ่งกำปั้นให้กับเธอ

“นี่คืออะไร?”

ไป๋ฮัวรับมันมาและตรวจสอบสถานะของมัน

ตราเปิดภูเขา : หลังจากเปิดใช้งานแล้ว จะสามารถเปิดเส้นทางภูเขาที่ภูเขาแห่งใดก็ได้

ตรานี้โอหยางโชวได้มาจากลอร์ดหลังจากที่เขาทำลายสิงคโปร์ เขายังคงเก็บมันไว้จนถึงตอนนี้

โอหยางโชวคิดที่จะใช้ตรานี้กับอันนัม

เนื่องจากไป๋ฮัวรู้สึกว่า ต้าเซี่ยไม่สามารถจะเคลื่อนย้ายทรัพยากรจากมณฑลหยุนหนานไปยังอันนัมได้ หรวนเทียนเฉว่ก็คงจะคิดเช่นเดียวกันนั้น ด้วยเหตุนี้ ต้าเซี่ยก็จะสามารถเปิดเส้นทางลับผ่านเทือกเขาเข้าสู่อันนัมได้

“ตอนนี้ เจ้าเข้าใจแล้วใช่หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด สำนักองคมนตรีจึงสั่งให้มณฑลหยุนหนานเตรียมพร้อม”

“ท่านควรจะบอกข้าตั้งแต่ก่อนหน้านี้” ไป๋ฮัวส่ายหัวของเธอ

ด้วยอาวุธลับเช่นนี้ ไป๋ฮัวรู้สึกสงสารเหล่าผู้เล่นอันนัมอย่างแท้จริง

แน่นอนว่า ตราเพียงชิ้นเดียวไม่สามารถจะทำให้พวกเขาเอาชนะสงครามได้ สุดท้ายแล้ว การสู้รบเผชิญหน้าก็จะต้องเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ด้วยเส้นทางลับนี้ โอกาสในการชนะสงครามของพวกเขาเพิ่มสูงขึ้นอีกระดับหนึ่ง

“ข้าเข้าใจแล้ว ข้าจะเร่งการเตรียมพร้อมเมื่อข้ากลับไป” ไป๋ฮัวพยักหน้าและเก็บตราไว้ในถุงเก็บของของเธอ

“สำหรับตำแหน่งเฉพาะที่จะเปิดใช้งานตรา ไป๋ฉีจะเป็นคนบอกเจ้าเอง”

เส้นทางที่จะเปิดขึ้นนี้ ไม่เพียงแค่จะสำหรับการขนส่งทรัพยากรเท่านั้น แต่มันยังเส้นทางลับสำหรับการเดินทัพด้วย สถานจึงขึ้นอยู่กับไป๋ฉี ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญสงคราม

“ข้าเข้าใจแล้ว!”

การพูดคุยของพวกเขาสิ้นสุดลงเช่นนั้น

……..

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 2 วันที่ 25

ณ ห้องโถงหวู่หยิง

โอหยางโชวได้รวบรวมเหล่าขุนพลมาเข้าประชุม เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับการโจมตีอันนัม

สงครามในครั้งนี้เกี่ยวข้องกับทั้งกองทัพต้าเซี่ย กองกำลังที่จะทำหน้าที่เป็นแนวหน้า, กองกำลังที่จะทำหน้าที่เป็นกองกำลังหลัง และกองกำลังที่จะทำหน้าที่ดูแลการป้องกันชายแดน ทุกประเด็นเหล่านี้ต้องถูกยกออกมา

เมื่อฤดูใบไม้ผลิเริ่มต้นขึ้น สงครามก็จะเริ่มต้นขึ้นด้วยเช่นกัน

ต้าเซี่ยมีกองกำลังจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ การจะเคลื่อนกำลังขนาดใหญ่ จึงจำเป็นจะต้องออกคำสั่งล่วงหน้า การรวบรวมกองกำลังขนาดใหญ่สำหรับสงครามในครั้งนี้ ไม่สามารถจะทำให้แล้วเสร็จได้ในเวลาเพียง 1-2 สัปดาห์

ในเวลาเดียวกัน การทำให้ศัตรูสับสน ก็เป็นการเก็บความลับที่ดีที่สุด เรื่องทั้งหมดเหล่านี้ซับซ้อนอย่างแท้จริง

โชคดีที่สภาใหญ่จะทำหน้าที่เป็นผู้นำพวกเขา แล้วเจี๋ยสู่และผางถงก็จะถูกย้ายไปยังฝ่ายสงครามชั่วคราว เพื่อช่วยเจ้ากั้ววางแผนเกี่ยวกับการทหาร

โอหยางโชวในฐานะผู้ปกครอง มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ในเมืองหลวงและไม่สามารถจะรีบไปยังแนวหน้าได้ ดังนั้น ก่อนที่มันจะก่อให้เกิดปัญหาใดๆ เขาจำเป็นจะต้องเลือกผู้บัญชาการและรองผู้บัญชาการสำหรับสงครามครั้งนี้

อสรพิษจะต้องมีหัว กองทัพที่จะทำสงครามขนาดใหญ่ก็เช่นเดียวกัน

จากกลุ่มกองทัพทหารทั้งหมด นอกเหนือจากกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์และกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองแล้ว กลุ่มกองทัพมังกรมีหน้าที่รับผิดชอบน้อยที่สุด นอกจากนี้ ทางลับยังจะเปิดขึ้นระหว่างมณฑลหยุนหนานและอันนัม พวกเขาจึงจะเป็นกองกำลังหลัก

จอมพลแห่งกลุ่มกองทัพมังกร ไป๋ฉี จึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับผู้บัญชาการ

ในความเป็นจริง ขณะที่พวกเขาประชุมการจัดระเบียบเขตสงครามใหม่ โอหยางโชวก็ได้เริ่มพูดคุยกับไป๋ฉีเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว

จากความคิดของโอหยางโชว กลุ่มกองทัพมังกรจะกระโดดออกจากจีน และมุ่งหน้าออกไปพิชิตอาเซียน

เมื่อไป๋ฉีได้ยินเช่นนั้น เขาถึงกับพูดไม่ออก

ดังนั้น เมื่อถึงปีใหม่ กลุ่มกองทัพมังกรจึงไม่มีหน้าที่ในการป้องกันอีกต่อไป แต่ไป๋ฉีก็ได้ใช้ช่วงเวลาหยุดฤดูหนาว ในการฝึกอบรมกองกำลังของเขา ให้สมบูรณ์พร้อมที่สุด

ทหารที่ดีที่สุดในกองทัพสำหรับปีนี้ ยังคงเป็นของกลุ่มกองทัพมังกร

“ขุนพลไป๋ฉีรับคำสั่ง” โอหยางโชวกล่าวอย่างเคร่งขรึม

“องค์ราชา!”

ไป๋ฉีก้าวออกมา ใบหน้าของเขาปราศจากอารมณ์ใดๆ และมันดูเยือกเย็นอย่างแท้จริง

“ข้าขอแต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้บัญชาการสงคราม บัญชาการทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือ สำหรับสงครามในต่างประเทศ ข้าขอมอบอำนาจทั้งหมดให้แก่ท่าน”

ในขณะที่กล่าว โอหยางโชวก็ได้มอบเขียนราชโองการแต่งตั้งและมอบตราทางทหารเป็นการส่วนตัว

เมื่อไป๋ฉีได้ยินเช่นนั้น ในที่สุดอารมณ์ของเขาก็สั่นไหว เกิดเสี้ยง ซั้ว! เขาคุกเข่าลงกับพื้น และยอมรับการแต่งตั้งด้วยความเคารพ

เมื่อหานสินและจอมพลคนอื่นเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็ทำได้เพียงมองไปอย่างอิจฉา

อันนัมมีกองทัพทหารองครักษ์ของเมืองหลวง 800,000 นาย, กองทัพดินแดน 300,000 นาย และผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ 1.5 ล้านคน สำหรับการที่จะทำลายอันนัมให้ได้นั้น ต้าเซี่ยจำเป็นจะต้องใช้กำลังพลอย่างน้อย 1 ล้านนาย

อย่างไม่ต้องสงสัย นี่จะเป็นสงครามครั้งใหญ่ที่สุดในเขตทุรกันดาร

แม้แต่ในแผนที่สมรภูมิ ก็ยังไม่มีสงครามขนาดใหญ่เช่นนี้

สำหรับกองกำลังที่ต้าเซี่ยจะส่งไป กองทัพบกจะประกอบไปด้วย กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์, กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง, กลุ่มกองทัพมังกร และกลุ่มกองทัพหมี ขณะที่กองทัพเรือจะประกอบไปด้วย กองเรือจักรพรรดิ, กองเรือหยาซาน และกองเรือแปซิฟิก

พวกเขาทั้งหมดเป็นกองกำลังชั้นสูง

สำหรับเหล่าขุนพลต้าเซี่ยแล้ว หากพวกเขาสามารถนำกองทัพเช่นนี้เข้าไปทำสงครามแห่งประวัติศาสตร์ได้ พวกเขาสามารถจะตายลงโดยไม่มีความเสียใจใดๆอีก

ขณะที่ข่าวต่างๆแพร่กระจายออกไปว่า พวกเขากำลังเตรียมสำหรับสงครามกับอันนัม ขุนพลหลายคนก็ปรารถนาที่จะเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้

จากพวกเขาทั้งหมด ฮั้วฉูปิงเป็นคนที่ใกล้ชิดราชามากที่สุด อย่างไรก็ตาม เขาเป็นขุนพลระดับพระเจ้าประเภทพิเศษ ที่ไม่รู้วิธีการจัดการกับสงครามขนาดใหญ่เช่นนี้

ดังนั้น หานสินและคนอื่นๆจึงถูกล่อลวงว่าอาจจะได้เป็นผู้บัญชาการหลัก

หากราชาเลือกคนอื่น พวกเขาอาจจะไม่พอใจ อย่างไรก็ตาม ราชาเลือกอสูรร้ายไป๋ฉี ด้วยเหตุนี้ แม้แต่หานสินที่ภาคภูมิในใจตัวเอง ก็พอใจกับการตัดสินใจนี้

นอกเหนือจากจะมีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์แล้ว ในเส้นทางของต้าเซี่ย ไป๋ฉีก็เป็นหนึ่งในคนที่มีคณูปการมากที่สุด

ทุกคนในกองทัพมองเขาในระดับสูง

ประชาชนในต้าเซี่ยมองว่าเขาเป็นเทพแห่งสงคราม

TWO Chapter 1007 จักรพรรดินีในอนาคต

นอกเหนือแต่งตั้งไป๋ฉีเป็นผู้บัญชาหลักแล้ว โอหยางโชวยังแต่งตั้งซีหวานซุ่ยและโจวหยูเป็นรองผู้บัญชาการ เพื่อคอยช่วยเหลือไป๋ฉีอีกด้วย

จอมพลแห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์จะทำหน้าที่เป็นขุนพลแนวหน้า

หลังจากจัดการโครงสร้างกองทัพแล้ว พวกเขายังจำเป็นจะต้องปรึกษาหารือเกี่ยวกับรายละเอียดของมัน

กองทัพทหารทั้งห้าของกลุ่มกองทัพมังกร, กองทัพทหารทั้งสี่ของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ และกองทัพทหารทั้งสองของกลุ่มกองทัพหมีจะถูกส่งออกไป สำหรับกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง นอกเหนือจากกองทัพทหารที่ 4 ที่ทำหน้าที่ปกป้องเมืองเป่ยไห่แล้ว อีก 4 กองทัพทหาร ก็จะถูกส่งออกไปเช่นกัน

รวมแล้ว มีทั้งสิ้น 15 กองทัพทหาร รวมกำลังพล 1.05 ล้านนาย

สำหรับกลุ่มกองทัพพยัคฆ์, เสือดาว และอินทรี พวกเขาจำเป็นจะต้องดูแลชายแดนทางเหนือของราชวงศ์ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการรับมือสงครามภายใน พวกเขาจึงไม่สามารถจะเคลื่อนไหวใดๆได้

หากพวกเขาถูกโยนเข้าสงครามอันนัมด้วย สถานการณ์อาจจะกลายเป็นเลวร้าย

ในด้านกองทัพเรือ กองเรือจักรพรรดิและกองเรือหยาซานจะถูกส่งออกไปทั้งหมด สำหรับกองเรือแปซิฟิก มันจะส่งกำลังไปเพียง 1 กองพลเรือเท่านั้น เพราะมันยังคงมีหน้าที่ป้องกันภัยคุกคามอื่นๆจากศัตรูทั้งทางเหนือและใต้

แน่นอนว่าทางเหนือก็คือ พันธมิตรหยานหวง

โอหยางโชวไม่มั่นใจว่า ตี่เฉินจะใช้โอกาสจากสงครามในครั้งนี้ เพื่อทำการโจมตีต้าเซี่ยหรือไม่

เด็กจากตระกูลชั้นสูงเหล่านั้น สนใจเพียงผลประโยชน์ และไม่สนใจหัวใจของผู้คน

ดังนั้น ในระหว่างสงคราม กองเรือแปซิฟิกจึงต้องตรวจสอบท้องทะเลอย่างเข้มงวด เพื่อให้แน่ใจว่า ทุกอย่างจะอยู่ภายใต้การควบคุม และพันธมิตรหยานหวงจะไม่พบโอกาสใดๆ

ทางใต้ก็คือ ลูซอน หลังจากกองเรือลูซอนถูกกองเรือหยาซานโจมตีในครั้งล่าสุด พวกเขาก็ไม่กล้าจะส่งเสียงเอะอะใดๆอีก

แม้จะเป็นเช่นนั้น โอหยางโชวก็ไม่กล้าที่จะประมาทพวกเขา

สุนัขที่ไม่เห่ามักจะกัด

ลูซอนเป็นแกนหลักของอาเซียนที่ต้องการจะทำสงคราม หากปราศจากภัยคุกคามจากทะเล ใครจะรู้ว่าพวกเขาจะเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้หรือไม่

สำหรับกองเรือทั้งสาม นอกเหนือจากการสู้รบทางเรือ และปกป้องการส่งกำลังพลขึ้นฝั่งแล้ว พวกเขายังทำหน้าที่ในการขนส่งทรัพยากรและกำลังพลอีกด้วย

เพื่อมั่นใจว่า กำลังพลนับล้านและทรัพยากรจำนวนมหาศาลจะถูกส่งไปยังแนวหน้าอย่างราบรื่น ต้าเซี่ยได้รวบรวมเรือพ่อค้าไว้สำหรับการขนส่งถึง 800 ลำ

นอกเหนือจากนั้นแล้ว กองเรือมหาสมุทรอินเดียของหยานฮั่วเหยาหนี่ยังรับผิดชอบการสร้างภัยคุกคามต่อประเทศอื่นๆในอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจนละและชวา

โดยรวมแล้ว สำหรับสงครามในครั้งนี้ ต้าเซี่ยได้ใช้กำลังพลทั้งหมดที่พวกเขาสามารถจะใช้ได้

ถัดไปเป็นการใช้กลยุทธ์เฉพาะ ในเรื่องนี้ ไป๋ฉี, เจี๋ยสู่, เหล่านักวางกลยุทธ์และเหล่าขุนพลมีสิทธิ์ที่จะออกความเห็นอย่างเต็มที่ โอหยางโชวเพียงรับฟังพวกเขาและไม่เข้าไปรบกวนใดๆ

การประชุมทางทหารนี้ กินเวลานานถึง 5 วัน

เมื่อฝุ่นจางลง เครื่องจักรสงครามต้าเซี่ยก็เริ่มเดินเครื่องอีกครั้ง ด้วยความช่วยเหลือของสภาใหม่ กองกำลังต่างๆเริ่มที่จะมารวมตัวกันในจุดที่กำหนด

ทรัพยากรสงครามจำนวนมากถูกรวบรวมอย่างเร่งด่วน

……..

เพียงพริบตา มันก็มาถึงเดือนที่ 3 แล้ว

ฤดูหนาวค่อยจางหายไป โดยเฉพาะกับเมืองซานไห่ที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน และได้รับผลกระทบจากสภาพอากาศกึ่งมรสุมเขตร้อน ภายในเมืองทุกคนสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของฤดูใบไม้ผลิแล้ว

น้ำค่อยละลาย, แผ่นดินค่อยๆตื่นขึ้น และเขตทุรกันดารที่เงียบสงบก็เริ่มอึกทึก

หลังจากเทศการโคมไฟ โรงเรียนก็จะเริ่มเปิดเทอมใหม่อีกครั้ง

ตั้งแต่ที่เธอกลายมาเป็นองค์หญิง การศึกษาอารยธรรมจีนโบราณของปิงเอ๋อก็กลายเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไปมากขึ้น เมื่อเวลาผ่านไป คาบเรียนช่วงบ่ายของเธอก็เริ่มขัดแย้งกับคาบเรียนเสมือนในช่วงเช้า

วิธีที่ดีที่สุดก็คือ เธอไม่ต้องไปเรียนคาบเรียนเสมือนในช่วงเช้า และจ้างครูมืออาชีพมาสอนบทเรียนสมัยใหม่ภายในพระราชวังเซี่ย ด้วยตำแหน่งของต้าเซี่ย การจะหาครูมืออาชีพดีๆซักคนไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวกลับไม่ทำเช่นนั้น

เหตุผลก็ง่ายๆ ในคาบเรียนเสมือน เธอมีเพื่อนที่สามารถเล่นและเรียนรู้ไปพร้อมกันได้ หากเธอเข้ามาเรียนในพระราชวัง เธอจะกลายเป็นโดดเดี่ยวอย่างแท้จริง

หลังจากที่เขายอมรับตระกูลของเขาเข้ามา เขาก็ให้ความสำคัญกับความเป็นครอบครัวมากขึ้น มีสมาชิกในตระกูลราว 56 คน ที่ยังคงเรียนอยู่ ตั้งแต่มัธยมต้นจนถึงมหาวิทยาลัย มีคนเรียนอยู่ในทุกๆระดับชั้น

โอหยางโชวตัดสินใจเลือกหนึ่งในตำหนักที่อยู่ในพื้นที่ส่วนนอกของพระราชวังเซี่ย ในการจัดตั้งวิทยาลัยหลวง สำหรับให้เครือญาติของเขาเข้าศึกษา

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะถูกชำระโดยเชื้อพระวงศ์

วิทยาลัยหลวงจะผสานบทเรียนระหว่างสมัยใหม่และอารยธรรมจีนโบราณ นอกจากนี้ โอหยางโชวยังได้จัดเตรียมเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในที่

เหมาะสมสำหรับเหล่าศิษย์ในวิทยาลัยหลวงแต่ละคน เพื่อสร้างรากฐานการบ่มเพาะให้กับพวกเขา

เชื้อพระวงศ์ต้าเซี่ยไม่เพียงแค่จำเป็นจะต้องมีข้าราชการพลเรือนเท่านั้น แต่พวกเขายังจำเป็นจะต้องมีขุนพลด้วย

ในฐานะองค์หญิงเพียงคนเดียว ปิงเอ๋อจะต้องเข้าเรียนในวิทยาลัยหลวง

ในสมัยราชวงศ์หมิงและชิง วิทยาลัยหลวงเป็นระบบการศึกษาระดับสูงสุด เนื่องจากต้าเซี่ยมีมหาวิทยาลัยสือหนานอยู่แล้ว วิทยาลัยหลวงจึงไม่ถูกจัดให้อยู่ภายใต้ราชสำนัก

วิทยาลัยหลวงของโอหยางโชวจะแตกต่างจากสมัยโบราณ

เมื่อข่าวนี้กระจายออกมา เหล่าเครือญาติเชื้อพระวงศ์ไม่มีเหตุผลที่จะไม่เห็นด้วย แล้วพวกเขายังเล็งเห็นมันเป็นโอกาสที่จะเข้าไปใกล้ชิดกับเชื้อพระวงศ์มากยิ่งขึ้นด้วย

มองอีกด้าน แม้ว่าพวกเขาจะไม่ตั้งใจจะใช้โอกาสนี้ในการเข้าไปสร้างความสัมพันธ์กับเชื้อพระวงศ์ แต่ครูผู้สอนที่จะถูกจัดเข้าไปในวิทยาลัยก็ยังเป็นครูผู้สอนในระดับสูงสุด การที่เด็กๆสามารถเข้าเรียนที่นั่นได้นั้น มันจะทำให้พวกเขาได้เปรียบเด็กคนอื่นๆอย่างมาก

ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงคู่มือเทคนิคลับที่เป็นดั่งความฝันของทุกคน

เนื่องจากราชาให้สัญญาไว้เช่นนั้น อย่างน้อยที่สุด คู่มือเทคนิคลับก็คงจะอยู่ในระดับทอง หรือแม้แต่อยู่ในระดับกษัตริย์

เนื่องจากเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับองค์หญิงของพวกเขา กรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์, วัฒนธรรม และสาธารณสุข จึงใช้แสดงศักยภาพระดับสูงสุด โดยมันสร้างวิทยาลัยหลวงขึ้นมาได้ในเวลาไม่ถึงครึ่งเดือน และว่าจ้างเหล่าอาจารย์ผู้สอนที่ทรงความสามารถได้อย่างรวดเร็ว

ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 3 วิทยาลัยหลวงเริ่มดำเนินงานอย่างเป็นทางการ

นี่เป็นเรื่องใหญ่สำหรับเชื้อพระวงศ์ โอหยางโชวจึงได้เข้าร่วมพิธีเปิดเป็นการส่วนตัว

สมาชิกตระกูลที่มีเด็กๆ ได้รับการเชิญให้เข้าร่วมพิธีด้วย

โอหยางโชวเป็นราชาและเป็นแบบอย่างของทุกคน ดังนั้น คำกล่าวทั้งหมดของเขาจึงมุ่งเน้นที่จะกระตุ้นให้เด็กๆเคารพครูผู้สอนและตั้งใจศึกษาเล่าเรียน

แม้ว่าคำกล่าวของเขาจะดูคำครึ แต่มันก็สมเหตุสมผลอย่างมาก

ปิงเอ๋อสวมชุดคลุมสีน้ำเงินที่เป็นมาตรฐานสำหรับโรงเรียน เธอดูน่ารักและราวกับเป็นนักวิชาการตัวน้อยอย่างแท้จริง เธอนั่งอยู่ด้านหน้า ฟังพี่ชายของเธออย่างตั้งใจ

บางที ในเวลานี้ เธออาจจะตระหนักได้ถึงบทบาทของเชื้อพระวงศ์แล้ว ในฐานะองค์หญิง ตำแหน่งของเธอไม่ธรรมดา และเธอจำเป็นต้องเป็นแบบอย่างให้กับลูกพี่ลูกน้องของเธอ

วิทยาลัยหลวงไม่ใช่สถานที่สำหรับให้เด็กๆเล่นกัน ในทางตรงกันข้าม กฎของที่นี่เข้มงวดยิ่งกว่าโรงเรียนเสมือนอย่างมาก และการเรียนการสอนก็เข้มข้นกว่ามาก

แม้ว่าพวกเขาจะมีจุดเริ่มต้นที่ดี แต่หากพวกเขาไม่ขยันหมั่นเพียร พวกเขาก็ไม่จะประสบความสำเร็จ

ราชวงศ์โบราณต่างๆทั้งหมด ให้ความสำคัญกับการศึกษาของเหล่าองค์ชาย โดยยกราชวงศ์ชิงเป็นตัวอย่าง องค์ชายของพวกเขาเริ่มเรียนตั้งแต่เวลา 4.00 น. และสิ้นสุดลงในเวลา 16.00 น.

ทุกเช้าและเที่ยง พวกเขาจะได้รับอาหาร 2 มื้อ มื้อเช้าเวลา 7.00 น. มื้อเที่ยงเวลา 12.00 น. หากใครทำงานของพวกเขาไม่เสร็จ มื้ออาหารของพวกเขาก็จะถูกเลื่อนเวลาออกไป

หลังจากที่ครูผู้สอนบอกว่าพวกเขาทำงานเสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น พวกเขาถึงจะไปทานมื้ออาหารของพวกเขาได้

วันหยุดของพวกเขายิ่งโหดร้ายกว่า พวกเขาจะมีวันหยุดเพียง 6 ช่วงเท่านั้น ได้แก่ วันหยุดปีใหม่จีน, วันหยุดเทศกาลไหว้พระจันทร์, วันหยุดกลางฤดูใบไม้ร่วง, วันเกิดของพวกเขา และอีก 2 วัน สำหรับวันเกิดพ่อและแม่ของพวกเขา

สำหรับนักเรียนในสมัยใหม่ พวกเขามีวันหยุดทุกเทศกาล รวมถึงวันหยุดฤดูร้อน

ภายใต้ระบบที่เข้มงวดนี้ มันได้ก่อให้เกิดอัจฉริยะขึ้นมามากมาย

จักรพรรดิคังซีชื่นชอบการเรียนรู้ตั้งแต่เด็ก เขาเคยเรียนทั้งดาราศาสตร์, คณิตศาสตร์, ภูมิศาสตร์ และภาษาละตินจากหนานห้วยเหรินและนักวิชาการคนอื่นๆ

บางที อาจเป็นเพราะสติปัญญาในระดับสูงของเขา ลูกๆของเขาทุกคนจึงได้กลายมาเป็นเสาหลักของราชวงศ์ น่าเสียดายที่มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถจะก้าวขึ้นมาเป็นจักรพรรดิได้

แต่ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังคงมีความสามารถอย่างแท้จริง

ไม่ต้องกล่าวถึงเชื้อพระวงศ์ แม้แต่ในสมัยใหม่ เหล่าลูกหลานจากตระกูลที่มั่งคั่งร่ำรวย มักจะได้รับการศึกษาที่ดีกว่าคนธรรมดาสามัญ อย่างก็ตาม การเรียนของพวกเขาก็เข้มข้นมากกว่าเช่นกัน

ตัวอย่างเช่นคนอย่างตี่เฉิน แม้ว่าจะได้รับความพ่ายแพ้ต่อคนทั่วไปอย่างโอหยางโชวมาแล้วหลายครั้ง แต่เขาก็จัดว่าเป็นคนที่มีความสามารถอย่างแท้จริง

ไม่อย่างนั้น เขาจะสามารถจัดการกับดินแดนขนาดใหญ่ของเขาได้อย่างไรด้วยอายุเพียงเท่านี้?

ดังนั้น เพื่อให้ตระกูลของเขาก้าวเดินต่อไปได้ หรือแม้แต่จะขยายให้พวกเขากลายมาเป็นตระกูลชั้นสูง เขาก็จำเป็นจะต้องเริ่มต้นที่การศึกษาของเด็กรุ่นใหม่

สำหรับเรื่องนี้ มันได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากเหล่าผู้อาวุโสในตระกูล

จากคำกล่าวของโอหยางปอ “แม้ว่าคนรุ่นเราจะเบ่งบานในฉับพลัน แต่เพื่อสร้างมรดกให้กับตระกูล พวกเราจำเป็นต้องพึงพาคนรุ่นถัดไป”

เมื่อเหล่ารุ่นลูกของเขาได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็หัวเราะออกมา

แม้ว่าคำกล่าวนั้นจะสุดโต่งเล็กน้อย แต่พวกเขาก็รู้ว่ามันถูกต้องแล้ว

แน่นอนว่า การที่ตระกูลโอหยางจะสามารถฝังรากฐานลงบนดาวเคราะห์ ความหวังและขยายอิทธิพลออกไปได้หรือไม่นั้น นอกเหนือจากมันจะขึ้นอยู่กับโอหยางโชวแล้ว มันยังขึ้นอยู่กับปิงเอ๋อและเด็กทั้งสองที่ยังไม่เกิดด้วย

เพราะพวกเขาเป็นสายเลือดโดยตรงของเขา และเป็นทายาทแห่งราชวงศ์บังลังก์

แม้ว่าเขาจะไม่ได้บอกใครก็ตาม แต่ในสายตาของเขา ไม่มีความแตกต่างระหว่างหญิงและชาย เขายินดีจะให้ปิงเอ๋อกลายมาเป็นจักรพรรดินีได้ หากเธอมีความสามารถเพียงพอ

……

หลังจากโอหยางโชวกล่าวจบแล้ว ปิงเอ๋อที่เป็นตัวแทนเหล่าศิษย์ก็ขึ้นไปกล่าวต่อ

มองไปที่เด็กสาวที่เต็มไปด้วยความมั่นใจและสง่างามในชุดคลุมสีน้ำเงิน ดวงตาของโอหยางโชวเต็มไปด้วยความรัก

ความรักและความสุข

เด็กชายและเด็กสาวที่ได้ฟังคำกล่าวของเธอ ต่างก็พากันชื่นชมเธออย่างลึกซึ้ง

นี่เป็นช่วงเวลาที่น่าจดจำ

TWO Chapter 1008 ในชื่อของการค้าเสรี

แม่น้ำแดง ไหลมาจากภูเขาหลงฮูในมณฑลหยุนหนาน เนื่องจากมีหินทรายสีแดงจำนวนมากตามลำน้ำ ทำให้น้ำในแม่น้ำมีสีแดงและดูพิเศษอย่างแท้จริง ความสวยงามของมันคล้ายกับแม่น้ำจินซาอันโด่งดัง

มันดูราวกับเป็นมังกร คดเคี้ยวผ่าน 17 เมือง ในมณฑลหยุนหนาน ก่อนจะสิ้นสุดลงในอันนัม ผ่านปากแม่น้ำแดงอันโด่งดัง ไหลลงสู่อ่าวตังเกี๋ยและทะเลใต้

เมืองหลวงของอันนัม ฮานอย ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง น้ำสีแดงของแม่น้ำไหลผ่านเมืองอย่างช้าๆ อาบเมืองทั้งเมืองด้วยสีแดง

ชื่อฮานอย บ่งบอกถึงความหมายของการเป็นแม่น้ำสายนี้

เมืองแห่งนี้เป็นเมืองโบราณที่มีประวัติศาสตร์นับพันปี ในศตวรรษที่ 11 มันเป็นศูนย์กลางทางการเมือง, เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของอันนัม มันอุดมไปด้วยองค์ประกอบทางประวัติศาสตร์ และมีซากปรักหักพังโบราณกระจัดกระจายอยู่รอบๆเป็นจำนวนมาก

ต้องเข้าใจว่า เมืองแห่งนี้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับจีน และมันก็เคยเป็นส่วนหนึ่งของจีน

111 ปีก่อนคริสตกาล จักรพรรดิฮั่นหวู่ก่อตั้งจังหวัดเจียวจี้ และพื้นที่ฮานอยก็ตั้งอยู่ภายในจังหวัดนี้ ในช่วงราชวงศ์เหนือ-ใต้ พื้นที่ฮานอยก็ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของจีน

ฮานอยถูกสร้างขึ้นในปี 621 ภายใต้ผู้ว่าราชการมณฑลอันนัมแห่งราชวงศ์ถัง มันเป็นศูนย์กลางการเมือง, วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ในทางเหนือของอันนัม มันเคยถูกเรียกว่าเมืองม่วง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเมืองลั้ว และต้าลั้ว

ในสมัยต่อมาของราชวงศ์ถัง ฮานอยได้กลายเป็นที่ตั้งกองทัพจิงไห่ของเจี๋ยตู้ซี

ตำแหน่งของฮานอยสำคัญต่ออันนัมอย่างไร?

อันนัมมีภูมิประเทศที่แคบและยาวเป็นอย่างมาก ชายแดนของมันมีทั้งภูเขา, ป่า และสันเขายาว โดยมีภูเขาไห่หยุนเป็นจุดแบ่งแยกเหนือและใต้ พื้นที่ทั้งสองนี้มีความแตกต่างของสภาพอากาศระหว่างกันเป็นอย่างมาก

ไม่ว่าจะเป็นเหนือลงใต้หรือใต้ขึ้นเหนือ ฮานอยเป็นสถานที่ที่ทุกคนจะต้องผ่าน ดังนั้น มันจึงมีตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญเป็นอย่างมาก และมันยังมีท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดในทางเหนืออีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ ฮานอยจึงกลายเป็นศูนย์กลางของอันนัม

ในเกมส์ ฮานอยเป็นเมืองขนาดยักษ์ เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมจีน มันจึงมีทั้งเมืองชั้นในและชั้นนอก เมืองชั้นในถูกแบ่งออกเป็นพื้นที่เมืองต้องห้าม, พื้นที่เมืองจักรพรรดิ และพื้นที่เมืองหลวง

สถานที่ที่ราชา, นางสนม และลูกๆของราชาอาศัยอยู่ก็คือ พื้นที่เมืองต้องห้าม รอบๆมันเป็นพื้นที่เมืองจักรพรรดิซึ่งเป็นสถานที่ที่สำนักงานต่างๆของราชวงศ์ตั้งอยู่ ขณะที่ถนน, ตลาด และที่อยู่อาศัย จะอยู่ในพื้นที่เมืองหลวง

เมืองจักรพรรดิมีดอกไม้และต้นไม้อยู่รอบๆ สร้างเป็นภาพที่สวยงามอย่างแท้จริง หอคอยและห้องโถงในพื้นที่เมืองต้องห้ามเปร่งแสงสง่างามของทองคำ

ในพื้นที่เมืองหลวง มีหอคอยตั้งสูงตระหง่าน, วัดต่างๆ และส่งก่อสร้างอื่นๆ ของพวกเขา ล้วนแล้วแต่ได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมถัง มันงดงามในแบบโบราณ

นอกจากนี้ เนื่องจากฮานอยตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีสภาพอากาศมรสุมกึ่งเขตร้อน และตั้งอยู่ใกล้กับอ่าวเป่ยไห่ มันจึงมี 4 ฤดู โดยฤดูใบไม้ผลิจะมีฝนตกหนักอย่างมาก ต้นไม้และดอกไม้ที่นี่จึงอุดมสมบูรณ์อย่างแท้จริง

เมืองมีถนนกว้างหลายสายทอดยาวไปยังทิศทั้งสี่ โดยมีทะเลสาบฮว้านเกี้ยมเป็นศูนย์กลาง ทั้ง 2 ข้างทางของถนน เป็นต้นไม้สีเขียวสูงใหญ่

ถนนภายในเมืองน่าสนใจเป็นอย่างมาก แต่ละแห่งได้รับการตั้งชื่อตามอุตสาหกรรมเช่น ถนนอุตสาหกรรมเครื่องหนัง, ถนนอุตสาหกรรมทองแดง, ถนนอุตสาหกรรมน้ำตาล และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ แล้วถนนแต่ละเส้นก็มุ่งเน้นไปที่การทำอุตสาหรรมตามชื่อของมัน

แน่นอนว่า มันได้รับการดำเนินการ โดยเหล่าหอการค้าขนาดใหญ่

ณ ถนนอุตสาหกรรมเครื่องหนัง, ร้านถงชุน

ถนนอุตสาหกรรมเครื่องหนังทั้งหมด ถูกดำเนินการ โดยหอการค้าถงชุน และร้านถงชุนเป็นสำนักงานใหญ่ของมัน เจ้าของหอการค้าแห่งนี้แซ่เฉิน และเขามาจากตระกูลชั้นสูงที่มีชื่อเสียงตระกูลหนึ่งของฮานอย เขาไม่เพียงดำเนินธุรกิจเครื่องหนังเท่านั้น แต่เขายังดำเนินธุรกิจทองแดง, เสื้อผ้า, น้ำตาล และอื่นๆอีกมาก

เมื่อ 2 เดือนก่อน หอการค้าถงชุนได้ต้อนรับแขกลึกลับ เขากล่าวว่าจะเปิดเส้นทางให้เรือของหอการค้าถงชุน นำสินค้าไปขายในต้าเซี่ย แล้วมันจะทำกำไรอย่างมหาศาล

คนผู้นี้ทำตามที่เขากล่าว

ก่อนวันปีใหม่จีน สินค้าชุดแรกมาถึงอ่าวเป่ยไห่อย่างราบรื่น โดยที่เจ้าของแซ่เฉินไม่ต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายอะไรมากมายนัก

เหล่าพ่อค้าใช้ชีวิตเพื่อทำกำไร

จนมีคำกล่าวที่ว่า ‘หากสามารถทำกำไรได้ 50% พวกเขาจะกล้าเสี่ยงกับเงินทุนของพวกเขา, หากสามารถทำกำไรได้ 100% พวกเขาจะกล้าละเมิดกฎหมาย และหากสามารถทำกำไรได้ 300% พวกเขาจะทำทุกอย่าง’

เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างอันนัมและต้าเซี่ย ดินแดนไห่ฟองของลอร์ดหรวนเทียนเฉว่ จึงได้สั่งห้ามทำการค้าใดๆกับต้าเซี่ย

คำสั่งห้ามนี้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงหอการค้าในดินแดนของเขาเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงเมืองหลวงด้วย

เนื่องจากอันนัมเหลือลอร์ดเพียงคนเดียว คำกล่าวของเขาจึงมีน้ำหนักเป็นอย่างมาก จนถึงตอนนี้ อันนัมและต้าเซี่ยจึงไม่มีการค้าใดๆระหว่างกันเลย

ผลก็คือ เมื่อการค้าใต้ดินเริ่มต้นขึ้น มันสามารถจะทำกำไรได้อย่างมหาศาล มันเป็นเหมือนดั่งการลับลอบทำการค้า

ไม่ใช่ว่าหอการค้าต่างๆในฮานอยไม่คิดเกี่ยวกับการทำการค้ากับต้าเซี่ยในที่มืด อย่างไรก็ตาม อ่าวเป่ยไห่ทั้งหมดถูกควบคุมโดยกองทัพเรือต้าเซี่ย หากไม่มีความช่วยเหลือ เรือของพวกเขาจะไม่สามารถเข้าไปใกล้น่านน้ำต้าเซี่ยได้เลย

เมื่อได้รับรสชาติอันหวานฉ่ำของผลกำไรมหาศาล เจ้าของแซ่เฉินไม่สนใจวิธีที่บุคคลลึกลับผู้นี้ทำในต้าเซี่ย เขายังเรียกบุคคลลึกลับนี้ว่าพี่ชายอีกด้วย หลังจากเทศกาลโคมไฟ เขาก็เตรียมพร้อมสำหรับข้อตกลงที่สอง

สินค้าจำนวนมากเต็มอยู่ในเรือพ่อค้า 5 ลำ และมันกำลังเคลื่อนลงใต้ผ่านแม่น้ำแดง

มองไปยังเหล่าเรือพ่อค้าที่กำลังล่องไปในแม่น้ำ เจ้าของแซ่เฉินไม่สามารถจะซ่อนความโลภในดวงตาของเขาได้ หากสิ่งนี้ยังดำเนินต่อไป หอการค้าถงชุนจะขยายออกไปอย่างรวดเร็ว และการจะก้าวขึ้นไปเป็นหอการค้าที่ใหญ่ที่สุดในฮานายก็จะไม่ใช่ความฝันอีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เจ้าของแซ่เฉินกำลังคิดถึงผลกำไรขนาดใหญ่อยู่นั้น ก็มีการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น ใครจะรู้ว่าข่าวรั่วไหลออกไปได้อย่างไร แต่เรือพ่อค้าที่เก็บความลับสูงสุดของเขาถูกหยุดลงขณะที่มันกำลังผ่านเมืองไฮฟอง

ขณะที่กรมกฎหมายของดินแดนไฮฟองสืบสวนเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาพบว่าหอการค้าถงชุนไม่ฟังคำสั่งและลอบทำการค้ากับต้าเซี่ย

เมื่อหรวนเทียนเฉว่รู้ข่าวนี้ เขาก็โกรธเป็นอย่างมาก ไม่เพียงแค่เขาจะยึกเรือทั้ง 5 ลำนี้เท่านั้น แต่เขายังจับกลุ่มคนบนเรือทั้งหมดมาดำเนินคดีตามกฎหมายของดินแดนไฮฟองอีกด้วย

หากไม่มีอะไรผิดพลาด พวกเขาเหล่านี้จะถูกประหารทั้งหมด

หนึ่งในผู้นำพ่อค้ากลุ่มนี้ เป็นลูกชายคนรองของเจ้าของแซ่เฉิน ลูกชายคนนี้ของเขาเป็นคนฉลาดและมีความสามารถอย่างแท้จริง เมื่อเจ้าของแซ่เฉินได้รับข่าว เขาก็ตกใจเป็นอย่างมากและใบหน้าของเขาก็กลายเป็นซีดขาว แล้วเขาก็รีบไปร้องขอให้หรวนเทียนเฉว่ให้โอกาสเขา

อย่างไรก็ตาม หรวนเทียนเฉว่ตั้งใจจะใช้สิ่งนี้เป็นคำเตือน เขาจึงไม่สนใจจะให้ใบหน้าแก่ผู้ใด ต้าเซี่ยเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของหรวนเทียนเฉว่ และพวกเขาสามารถสร้างฝันร้ายให้แก่เขาได้ทุกเมื่อ

หรวนเทียนเฉว่จึงต้องการจะทำให้ทุกคนที่กล้าเข้ามาสัมผัสกับความกังวลนี้ของเขาได้รับความตาย

แม้ว่าราชวงศ์อันนัมจะประนามเขา แต่ไม่เพียงแค่หรวนเทียนเฉว่ไม่ฟังเท่านั้น เขายังตอบกลับไปอีกว่า ตระกูลเฉินเป็นผู้ทรยศประเทศ และต้องการจะทำการสืบสวนหอการค้าถงชุน

ในเวลานี้ เจ้าของแซ่เฉินตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายอย่างแท้จริง

ในเวลานั้น บุคคลลึกลับก็ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง

“เจ้ายังกล้ามาที่นี่อีกหรือ? กล่าวมา เจ้าเป็นคนปล่อยข่าวรั่วออกไปใช่หรือไม่?” เมื่อเจ้าของแซ่เฉินเห็นคนผู้นั้น เขาก็โกรธเป็นอย่างมาก

เขาลืมไปแล้วว่า ก่อนหน้านี้เขาเคยกล่าวถึงความเป็นพี่น้องอย่างไร

บุคคลลึกลับสงบอย่างแท้จริง “เหตุใดข้าถึงต้องเปิดเผยมัน? แล้วมันจะทำให้ข้าได้รับสิ่งใด? นอกจากนี้ หากข้าเปิดเผยมัน ข้าคงจะโง่มากที่กล้าที่กลับมาพบท่าน”

“นี่…”

การแสดงออกของเจ้าของแซ่เฉินเย็นลง “เรื่องนี้เป็นความลับสูงสุด หากไม่ใช่เจ้าแล้วจะเป็นใครได้”

“ข้าคิดว่ามีตุ่น”

“ตุ่น?” ดวงตาเจ้าของแซ่เฉินกลายเป็นเย็นชา

บุคคลลึกลับอธิบายว่า “มีเพียงสมาชิกหอการค้าของท่านเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้ บางที อาจจะมีบางคนที่เป็นสายลับให้กับหอการค้าอื่นๆ เมื่อคู่แข่งของท่านเห็นว่าท่านได้รับความมั่งคั่งอย่างมาก มีหรือที่พวกเขาจะไม่สร้างปัญหาให้กับท่าน”

“ข้าประมาทเกินไป!”

เจ้าของแซ่เฉินหลบตาลงด้วยความเจ็บปวด เขาเตรียมจะยอมรับความพ่ายแพ้แล้ว ในสมัยโบราณ พ่อค้าไม่สามารถจะเผชิญหน้ากับลอร์ดได้ เขาจึงคิดว่าไม่มีหนทางต่อสู้ใดๆ

บุคคลลึกลับกลับยิ้มและกล่าวว่า “ความหวังทั้งหมดยังไม่สูญสลายไปเสียทีเดียว”

“พี่ชาย ท่านมีแผนการหรือ?” เมื่อเจ้าของแซ่เฉินได้ยินเช่นนั้น เขาก็กลับมามีพลังในทันที “ตราบเท่าที่ท่านสามารถช่วยให้ข้าผ่านเรื่องนี้ไปได้ ข้าจะขอบคุณท่านเป็นอย่างมาก”

ไม่เพียงแค่จะขอบคุณเท่านั้น แต่หากคนผู้นี้สามารถช่วยเขาได้จริง เขายินดีเรียกคนผู้นี้ว่าพ่อ

บุคคลลึกลับถาม “ท่านทำงานกับใคร?”

“ต้าเซี่ย” เจ้าของแซ่เฉินตอบ

หลังจากสงบสติอารมณ์ได้ การแสดงออกของเขาก็กลายเป็นหดหู่อย่างแท้จริง “ท่านจะบอกให้ข้าขอความช่วยเหลือจากต้าเซี่ย? มีเหตุผลใดกันที่พวกเขาจะต้องมาสนใจเกี่ยวกับข้า?”

ในสายตาของเขา ต้าเซี่ยเป็นมหาอำนาจที่จัดการกับหอการค้านับหมื่น แล้วเหตใดพวกเขาถึงจะต้องมาเจรจากับอันนัม เพียงเพราะหอการค้าที่ลักลอบทำการค้าเพียงแห่งเดียวด้วย?

“ท่านจะรู้ได้อย่างไรหากยังไม่ลอง?” เขายิ้มออกมา “ข้ารู้จักข้าราชการผู้หนึ่งในกรมธุรกิจของพวกเขา ตราบเท่าที่ท่านเขียนจดหมายร้องทุกข์เพื่อขอความช่วยเหลือ ข้าสามารถส่งต่อมันให้กับเขาได้ ต้าเซี่ยมุ่งเน้นไปที่การค้าเสรี และการปกป้องหอการค้าก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับพวกเขา พวกเขาย่อมไม่ปล่อยให้ท่านตายอย่างแน่นอน”

เจ้าของแซ่เฉินตกตะลึง เขายินดีที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ผ่านสถานการณ์นี้ไปให้ได้ เขาจึงกัดฟันและเริ่มเขียนจดหมายอย่างจริงจัง

จากนั้น เขาก็มอบมันให้บุคคลลึกลับ และกล่าวด้วยอารมณ์ว่า “ได้โปรด ตราบเท่าที่ท่านช่วยแก้ปัญหานี้ได้ ท่านก็คือพ่อของข้า ผู้ช่วยให้หอการค้าถงชุนอยู่รอด”

บุคคลลึกลับยิ้ม บุคคลผู้นี้เปลี่ยนวิธีกล่าววาจาของเขาหลายครั้ง ตามที่คาดหวังไว้จากพ่อค้า

ดูผิวเผิน เขาไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ เขาเก็บจดหมายและยิ้มออกมา ก่อนจะกล่าวว่า “ไม่ต้องกังวล ข้าจะรีบไปยังเมืองซานไห่ เพียงรอข่าวดีจากข้า”

“ขอบคุณ!”

……

ผ่านไป 1 สัปดาห์ มันราวกับเป็นชั่วนิรันดร์สำหรับเจ้าของแซ่เฉิน

เดือนที่ 3 วันที่ 15 ในที่สุดเรื่องนี้ก็มาถึงจุดเปลี่ยน วัดหงหลู่ของต้าเซี่ย ใช้จดหมายของเจ้าของแซ่เฉินเป็นหลักฐาน ใช้ช่องทางการฑูตของพวกเขาส่งจดหมายไปยังเมืองไฮฟองและราชวงศ์อันนัม โดยหวังว่า อันนัมจะเคารพสิทธิ์การค้าเสรีและปฏิบัติตามข้อบังคับการค้าระหว่างประเทศ

หากพวกเขาปฏิบัติตามคำกล่าวของวัดหงหลู่ มันก็เพียงแค่เสียค่าปรับ

ขณะที่ราชวงศ์อันนัมได้รับจดหมาย พวกเขาลังเลอย่างแท้จริง พวกเขาให้ฑูตที่ต้าเซี่ยส่งมาออกไปรอก่อน โดยกล่าวว่า พวกเขาจำเป็นจะต้องปรึกษากันเกี่ยวกับเรื่องนี้ก่อนจะตอบกลับ

สำหรับหรวนเทียนเฉว่ เขาโกรธเป็นอย่างมากและฉีกจดหมายเป็นชิ้นๆ

“อัปยศ! นี่มันความอัปยศ!” หรวนเทียนเฉว่ตะโกนออกมา

หากเขาเห็นด้วยกับต้าเซี่ย หรวนเทียนเฉว่ก็จะทำให้ชื่อเสียงของอันนัมถูกขยี้สู้พื้นดิน แต่หากเขาไม่เห็นด้วย ต้าเซี่ยจะใช้โอกาสนี้ตอบโต้พวกเขา ตอนนี้ ไม่ว่าจะทำอะไร เขาก็เป็นฝ่ายที่สูญเสีย

TWO Chapter 1009 กองเรือที่ปกคลุมท้องฟ้า

“ท่านลอร์ด พวกเราไม่สามารถจะยอมรับคำขอของต้าเซี่ยได้” เล่อล่อยยืนกราน

“หากต้าเซี่ยใช้ข้ออ้างนี้ในการเริ่มสงครามกับพวกเราล่ะ?”

เล่อล่อยสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความมั่นใจขณะที่กล่าวออกมาว่า “ท่านลอร์ด สงครามนี้มันหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในเมื่อพวกเขาต้องการต่อสู้ พวกเราก็จะสู้”

“กล่าวได้ดี!”

คำกล่าวของหรวนเทียนเฉว่คมชัดอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม การแสดงออกของเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น

แม้ว่าสงครามนี้จะไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แต่ตากอันนัมทำสงครามเพราะการปฏิเสธของเขา เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยจะเข้ามาปกป้องดินแดนไฮฟองอย่างไม่มีเงื่อนไขได้อย่างไร?

“ผู้คนอาจจะใช้โอกาสนี้ในการมองหาปัญหา” หรวนเทียนเฉว่ยิ้มออกมาอย่างขมขื่น

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว หรวนเทียนเฉว่ก็พบกับฑูตของต้าเซี่ย และปฏิเสธการเจรจาทางการฑูตกับต้าเซี่ย ด้วยเหตุผลที่ว่า นี่เป็นเรื่องภายในอันนัม ต้าเซี่ยไม่มีสิทธิ์เข้ามาแทรกแซง

……

ความลังเลของราชวงศ์อันนัมและการปฏิเสธอย่างเด็ดขาดของหรวนเทียนเฉว่ ถือเป็นสัญญาที่เลวร้ายอย่างไม่ต้องสงสัย

เมื่อต้าเซี่ยได้รับรายงาน พวกเขาก็ส่งจดหมายทางการฑูตที่รุนแรงยิ่งขึ้นว่า ดินแดนไฮฟองได้ทำลายระบบนิเวศทางการค้าของโลก และเหยียบย้ำกฎทางการค้าของอ่าวเป่ยไห่ ต้าเซี่ยจะให้เวลาดินแดนไฮฟอง 1 สัปดาห์ ในการคืนเรือและปล่อยนักโทษ ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะเริ่มสงครามเพื่อปกป้องเสรีภาพทางการค้า

เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป เหล่าผู้เล่นอันนัมต่างก็มีท่าทีที่แตกต่างกันออกไป

บางคนโกรธ พวกเขารู้สึกว่าต้าเซี่ยดูถูกและยั่วยุอันนัม บางคนก็ตำหนิดินแดนไฮฟองว่า พวกเขาไม่ควรจะลากอันนัมทั้งหมดลงไปเพียงเพราะความเห็นแก่ตัวของพวกเขา

ไม่ใช่ทุกคนที่อยากทำสงคราม และไม่ใช่ทุกคนที่ต้องการจะเป็นศัตรูกับต้าเซี่ย

ก่อนที่ความตั้งใจต้าเซี่ยจะถูกเปิดเผย ผู้เล่นอันนัมจำนวนมากหวังว่ามันจะสงบสุขและไม่มีสงคราม พวกเขาไม่ได้เห็นสถานการณ์ที่กระจ่างชัดเหมือนอย่างหรวนเทียนเฉว่

นี่เป็นเรื่องปกติ

ในฉับพลัน กระแสที่ซ่อนอยู่เริ่มเคลื่อนไหวในอันนัม

การต่อสู้ทางการฑูตระหว่างอันนัมและต้าเซี่ย ได้แพร่กระจายไปทั่วโลกผ่านสื่อต่างๆ

……..

ณ เมืองหานตาน, คฤหาสน์ของลอร์ด

การกระทำใดๆของต้าเซี่ย มีความสำคัญอย่างมากต่อตี่เฉิน จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะได้รับข่าวในทันที

“ดูเหมือนจิ้งจอกเฒ่าจะมีความตั้งใจที่แนวแน่ในการทำลายอันนัม”

จวู่ไต๋เฟิงฮัวยิ้ม “การที่จิ้งจอกเฒ่ารอจนถึงตอนนี้มันน่าทึ่งอย่างมาก การกระทำของเขาไม่ได้แปลกประหลาดใดๆ และมันยังน่ารังเกียจเล็กน้อยอีกด้วย”

ตี่เฉินไม่เห็นด้วย “กลอุบายก็คือกลอุบาย มันไม่มีความแตกต่างระหว่างฉลากและน่ารังเกียจ แต่เป็นมีประสิทธิภาพและไม่มีประสิทธิภาพ แล้วจิ้งจอกเฒ่าก็เคลื่อนไหวได้อย่างยอดเยี่ยม”

‘ฮิฮิ…’

จวู่ไต๋เฟิงฮัวหัวเราะออกมาในฉับพลัน

“เจ้าหัวเราะเพราะเหตุใดหรือ?” ตี่เฉินสับสน

จวู่ไต๋เฟิงฮัวมองไปที่ตี่เฉินและกล่าวว่า “ท่านไม่สังเกตหรือว่า จิ้งจอกเฒ่ากำลังทำในสิ่งเดียวกับที่ท่านเคยทำ แล้วอุบายของเขาจะใช้ได้หรือ?”

ตี่เฉินถอนภายใจยาว “นั่นคือสิ่งที่ข้ากังวล”

“สัตว์ร้ายที่รู้เพียงแค่วิธีพุ่งออกไปอย่างสุ่มสี่สุ่มห้า จะไม่สามารถสั่นคลอนรากฐานได้ แต่สัตว์ร้ายที่ยืนอยู่ในระดับเดียวกับพวกเรา เป็นสิ่งที่ข้ากังวล”

“…”

จวู่ไต๋เฟิงฮัวนิ่งเงียบ

ตี่เฉินโบกมือของเขาเพื่อคลายบรรยากาศที่น่าอึดอัด และเปลี่ยนหัวข้อ “อันนัมนั้นยากที่จะกลืนกิน เนื่องจากจิ้งจอกเฒ่าตัดสินใจแล้ว แผนการของพวกเขาก็สามารถที่จะดำเนินการได้ในเร็วๆนี้ นี่เป็นโอกาสที่ดี พวกเราจึงไม่ควรจะพลาดมัน”

“ไม่ต้องกังวล ทุกอย่างกำลังอยู่ระหว่างการเตรียมความพร้อม”

“ยอดเยี่ยม”

ขณะที่คนอื่นๆทะเลาะกัน มันเป็นเวลาที่ดีที่สุดในการลุ้นรับรางวัล

การจะทำเช่นนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะหลายครั้งที่พวกเขารู้สึกว่าชนะแล้ว พวกเขากลับพลัดตกลงสู่กับดัก ในสถานการณ์นั้น พวกเขาจะกลับกลายไปเป็นเหยื่อของนักล่าเสียเอง

……..

ณ ราชวงศ์ดอว์สัน, เมืองอิสระ

เมื่อแจ๊คได้รับข่าว เขาก็รู้สึกเป็นกังวลและพึมพำออกมาว่า “เขากำลังจะลงมืออีกครั้งแล้ว ข้าไม่สามารถจะถูกทิ้งห่างมากไปกว่านี้ได้อีกแล้ว อเมริกาเหนือไม่สามารถจะมีลอร์ดคนอื่นๆได้อีก”

……

ณ ญี่ปุ่น, เมืองซานลิ

ตั้งแต่ที่ระบบสงครามระหว่างประเทศถูกปล่อยออกมา ลอร์ดแห่งดินแดนซานลิ ฮอนดะเคอิซุเกะก็มุ่งความสนใจของเขาไปที่จีน

แม้เขาจะไม่ต้องการยอมรับมัน แต่ภายใต้การนำของต้าเซี่ย จีนน่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง มันเป็นภูมิภาคที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก ช่วงระหว่างสงครามประเทศในเดือนที่ 6 ญี่ปุ่นจะเป็นฝ่ายป้องกัน

ด้วยเหตุนี้ ตั้งแต่เดือนแรก ทั่วทั้งญี่ปุ่นจึงยุ่งอยู่กับการเตรียมพร้อม

หากจีนบดขยี้พวกเขาได้ มันจะเป็นความอัปยศอย่างไม่ต้องสงสัย ในฐานะลอร์ดเพียงคนเดียวของญี่ปุ่น ฮอนดะเคอิสุเกะจะต้องรับผิดชอบหากพวกเขาพ่ายแพ้

ญี่ปุ่นจะไม่มีทางออกอื่นอีก

เมื่อได้ยินว่าต้าเซี่ยกำลังจะทำสงครามกับอันนัม ฮอนดะเคอิสุเกะก็รู้สึกปีติยินดีอย่างแท้จริง หลังจากทั้งหมด นี่เป็นการลดความแข็งแกร่งของพวกเขาและเป็นประโยชน์อย่างมากต่อโอกาสในชัยชนะของฝ่ายญี่ปุ่น

แต่หลังจากนั้น เขาก็กลายเป็นเกรี้ยวกราด “บ้าเอ้อ พวกเขาดูถูกพวกเรา”

อาจกล่าวได้ว่า วิธีคิดของเขาแตกต่างไปจากคนธรรมดาทั่วไป

พวกเขาเป็นชนเผ่าที่ถ่อมตัวของพวกเขาเอง ขณะเดียวกัน ก็มีความรุนแรงอย่างแท้จริง บุคลิกทั้งสองนี้ขัดแย้งกันและกัน และยังผสานกันและกัน ก่อให้เกิดเป็นวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์

……..

เจนละ, หนานเจ้า, ชวา, ลูซอน และประเทศอื่นๆในอาเซียนก็ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เช่นกัน

ณ ชวา

อูวาอิสเข้าใจในทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น “ไร้ยางอาย! เห็นได้ชัดว่ามันเป็นอุบายของต้าเซี่ย”

แล้วอย่างไร?

ก่อนที่สถานการณ์จะชัดเจน อูวาอิสไม่สามารถจะทำอะไรได้

เมฆสีดำมืดครึ้ม ค่อยๆปกคลุมไปทั่วทั้งอาเซียน

พายุกำลังก่อตัวขึ้น

……..

ในพริบตา เวลาก็ผ่านไปอีก 1 สัปดาห์

เผชิญกับความแข็งกร้าวของต้าเซี่ย แม้ว่าผู้เล่นจำนวนมากจะรีบเดินทางมายังเมืองไฮฟอง เพื่อร้องขอให้หรวนเทียนเฉว่ปล่อยคนของหอการค้าถงชุนไป แต่หรวนเทียนเฉว่กลับไม่ไหวติงใดๆ

สถานการณ์ค่อยๆเกินกว่าจะรับมือได้ มันทำให้หรวนเทียนเฉว่รำคาญเป็นอย่างมาก

เล่อล่อยสนับสนุนหรวนเทียนเฉว่ “เนื่องจากเรื่องดังกล่าวดำเนินมาถึงขั้นนี้แล้ว เขาจึงไม่สามารถจะถอยได้อีก และทำได้เพียงต้อนรับสงครามเท่านั้น

เปลี่ยนความโกรธและความขัดแย้งภายในประเทศของพวกเราเป็นพลังในการต่อสู้กับพวกเขา”

หรวนเทียนเฉว่ราวได้รับการตรัสรู้

ด้วยเหตุนี้เอง จนกระทั่งครบกำหนดเวลาที่ต้าเซี่ยมอบให้ ดินแดนไฮฟองก็ยังคงปฏิเสธ

ไม่เพียงเท่านั้น หรวนเทียนเฉว่ยังสั่งประหารสมาชิกหอการค้าถงชุนโดยตรง รวมไปถึงลูกชายคนที่สองของเจ้าของแซ่เฉินด้วย

หรวนเทียนเฉว่ทำเช่นนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะไม่มีทางอื่นๆให้เลือกอีก

ไม่อย่างนั้น เขากังวลว่าเขาจะเผชิญกับแรงกดดันจากกหลายฝ่ายภายในประเทศ

ในเวลานี้ ฑูตของต้าเซี่ยสงบอย่างแท้จริง หลังจากที่ได้รับคำตอบที่ชัดเจนแล้ว เขาก็เดินทางกลับออกไป ความสงบนี้เองที่ทำให้ทุกคนหวาดกลัว

……..

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 1

ต้าเซี่ยใช้ข้ออ้างในการแก้แค้นให้กับหอการค้าถงชุน ในการประกาศสงครามกับดินแดนไฮฟอง

เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป มันก็ราวกับเป็นหินก้อนใหญ่ที่ตกลงสู่ทะเลสาบอันเงียบสงบ

แม้เหล่าผู้เล่นจะรู้สึกว่า สงครามกำลังใกล้เข้ามา แต่พวกเขาก็ไม่ได้คาดหวังว่า ต้าเซี่ยจะเคลื่อนไหวอย่างเฉียบคมในฉับพลัน

“สำแดงอำนาจ! นั่นเป็นวิธีที่พวกเขาควรจะทำแล้ว”

เหล่าผู้เล่นจีนรู้สึกตื่นเต้นด้วยเหตุผล 2 ประการ

ประการแรก การประกาศสงครามกับดินแดนไฮฟองพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า ต้าเซี่ยไม่มีความตั้งใจที่จะเริ่มสงครามภายในก่อนช่วงสงครามระหว่างประเทศ

ในการโหวตผู้นำประเทศ คะแนนของโอหยางโชวจึงขึ้นนำอย่างท่วมท้น

ประการที่สอง หากต้าเซี่ยทำลายอันนัมได้ พวกเขาก็จะได้รับคะแนนเกียรติยศประเทศเพิ่มขึ้นไปอีก ซึ่งมันจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อสงครามระหว่างประเทศที่กำลังจะมาถึง

ไม่นานหลังจากที่งานประมูลสิ้นสุดลง ญี่ปุ่นก็เริ่มบริจาคเงินให้กับฮอนดะเคอิสุเกะ สำหรับการซื้อบัตรบัฟสงครามระหว่างประเทศ

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป เหล่าผู้เล่นจีนก็ได้ยินเกี่ยวกับมัน

ในช่วงเวลานั้น มีคำกล่าวหลายคำพุ่งเป้าไปที่โอหยางโชว, ตี่เฉิน และเฟิงฉิวฮวง โดยกล่าวว่า พวกเขาเป็นคนทรยศต่อประเทศ

จีนไม่เคยขาดนักรบคีบอร์ดที่มักจะอ้างว่าตัวเองรักประเทศ แต่หากถามถึงเงินที่ต้องใช้แล้ว พวกเขาก็กล่าวไปไกลว่า “ต้าเซี่ยมั่งคั่งไม่ใช่หรือ? แล้วพวกเขายังมีหน้ามาขอเงินพวกเราอีกหรือ?”

มนุษย์ประเภทนี้น่ารังเกียจเป็นอย่างมาก

โชคดีที่ตัวตลกเหล่านี้ไม่ใช่เสียงส่วนใหญ่ คนส่วนใหญ่ในจีนยังคงยอมรับเหตุผล

ต้าเซี่ยได้รับคะแนนเกียรติยศประเทศแล้ว 30 แต้ม ทำให้โอหยางโชวเผชิญกับการโจมตีน้อยลง

แม้ว่าเหล่าผู้เล่นจีนจะตื่นเต้น แต่คนอื่นๆไม่ได้เป็นเช่นนั้น

……ณ อันนัม, เมืองไฮฟอง

หรวนเทียนเฉว่สงบอย่างแท้จริง ช่วงเวลาที่ต้าเซี่ยประกาศสงคราม เขาได้สั่งให้กองกำลังที่ชายแดนทางเหนือกลับมา

ดินแดนไฮฟองมีกำลังพล 300,000 นาย นอกเหนือจากทหารองครักษ์ 20,000 นาย ที่อยู่ปกป้องเมืองหลวงแล้ว พวกเขามี 4 กองทัพทหารต่อสู้สงคราม หนึ่งตั้งอยู่ทางใต้ที่ชอลอน ขณะที่อีกหนึ่งตั้งอยู่ที่ดานัง

ส่วนที่เหลืออีกสองตั้งอยู่ชายแดนทางเหนือ จะเห็นได้ชัดว่าหรวนเทียนเฉว่ระมัดระวังต้าเซี่ยมากเพียงใด

ในเวลาเดียวกัน เขาก็สั่งให้กองทัพเรือลาดตระเวณรอบๆน่านน้ำเมืองไฮฟองสร้างเป็นห่วงโซ่การป้องกัน

ในฐานเมืองชายทะเล สิ่งที่ทำให้เมืองไฮฟองเป็นกังวลมากที่สุดก็คือ การโจมตีจากทะเล นอกจากนี้ ต้าเซี่ยยังมีกองทัพเรืออันน่าเกรงขาม หรวนเทียนเฉว่จึงต้องทุ่มสุดกำลัง

ผู้เล่นอันนัมบางคนเฝ้าดู ขณะที่บางคนเริ่มเตรียมความพร้อม

ต้าเซี่ยเพียงแค่ต้องการจะสอนบทเรียนให้กับดินแดนไฮฟองและอาจจะไม่ได้เริ่มสงครามระหว่างประเทศกับอันนัม ดังนั้น ก่อนสถานการณ์จะชัดเจน ส่วนหนึ่งของพวกเขาจึงยังคงยึดติดกับความหวังเช่นนี้

ประเทศต่างๆในอาเซียนไม่ได้เคลื่อนกำลังพลของพวกเขา มันเป็นสถานการณ์ที่เงียบเชียบโดยสิ้นเชิง

……..

ทันทีที่ได้รับคำสั่ง กองทัพต้าเซี่ยที่รออยู่ก่อนแล้วก็เคลื่อนไหว

แน่นอนว่า กลุ่มแรกก็คือ กองทัพเรือ

ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 4 โดยมีกองเรือจักรพรรดิเป็นผู้นำ กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือแปซิฟิก และกองเรือหยาซาน ทั้งหมดเดินทางออกจากท่าเรือของพวกเขาพร้อมกัน

จากนั้น พวกเขาก็มารวมตัวกันที่อ่าวตังเกี๋ย

ในวันที่ 3 ของเดือนที่ 4 กองเรือพันธมิตรรวมตัวกัน เรือรบหลัก 280 ลำ และเรือสนับสนุนนับพันๆลำปกคลุมไปทั่วผิวทะเลของอ่าวตังเกี๋ย

เรือใบสีขาวย้อมผิวทะเลสีคราวทั้งหมดให้กลายเป็นสีขาว

สิ่งที่น่ากลัวก็คือ เรือพ่อค้าขนาดใหญ่ 800 ลำ ที่ทำหน้าที่ขนส่งทรัพยากรและกำลังทหารของกองทัพบก ที่ติดตามมาด้านหลัง

หากไม่ได้เป็นพยานที่เห็นในฉากนี้ พวกเขาจะไม่สามารถจินตนาการได้ว่ามันกดดันมากเพียงใด

ต่อหน้ากองเรือนี้ ทุกคนที่กล้าขวางทางจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ

ต้าเซี่ยได้เปิดเผยเขี้ยวเล็บและพุ่งเป้าไปที่อันนัม สงครามระหว่างประเทศของทั้ง 2 ฝ่าย จะเริ่มต้นขึ้นในทะเล

TWO Chapter 1010 การกำราบของกองทัพเรือ

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 4

กองทัพเรือต้าเซี่ยและกองทัพเรือไฮฟองปะทะกันในอ่าวตังเกี๋ย

ผลลัพธ์ของการสู้รบทำให้ทุกคนตกตะลึง

เพียง 1 ชั่วโมง กองทัพเรือไฮฟองก็ถูกบดขยี้โดยกองเรือพันธมิตรของต้าเซี่ย

เศษเรือรบจำนวนมากและซากศพนับหมื่นๆ ปกคลุมยู่ทั่วท้องทะเล และลอยไปตามชายฝั่งของดินแดนไฮฟอง

ซากเรือจำนวนมากที่ลอยมาตามชายฝั่ง ได้อธิบายความโหดร้ายของการสู้รบครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี

ความแข็งแกร่งของกองทัพเรือต้าเซี่ย ทำให้โลกต้องตกตะลึงอีกครั้ง ขณะที่พยัคฆ์ตนนี้แสดงเขียวเล็บของมัน มันจะน่าหวาดกลัวจนถึงที่สุด

ความหวาดกลัวเป็นเหมือนกับกาฬโรค แพร่ระบาดกระจายไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว

ประเทศต่างๆในอาเซียนไม่กล้าจะกล่าวสิ่งใดและไม่กล้าจะแสดงความคิดใดๆ แล้วยังซ่อนหัวของพวกเขาไว้ด้านหลัง ลอร์ดแห่งญี่ปุ่น ฮอนดะเคอิซุเกะ ไม่สามารถจะข่มตานอนหลับได้ เขาพลิกตัวกลับไปกลับมา พร้อมกับดวงตาที่แดงก่ำ

“เตรียมพร้อมสำหรับสงคราม! เตรียมพร้อมสำหรับสงคราม นี่เป็นสงครามแห่งชีวิตและความตาย!!”

นี่เป็นสิ่งที่ฮอนดะเคอิซุเกะกล่าวออกมามากที่สุด และเขามันต่อเหล่าผู้เล่นญี่ปุ่นทั้งหมด ก่อนที่สงครามระหว่างประเทศจะเริ่มต้นขึ้น ญี่ปุ่นจะต้องรวมกันเป็นหนึ่งและเตรียมพร้อมทุกสิ่งทุกอย่าง

ตี่เฉินเองก็เต็มไปด้วยความหวาดกลัวเช่นกัน เขาอดไม่ได้ที่จะถามตัวเองว่าต้องใช้เวลาอีกนานเพียงใด ที่กองทัพหานตานที่เพิ่งจะถูกจัดตั้งขึ้นใหม่จะสามารถเผชิญหน้ากับกองทัพเรือต้าเซี่ยได้

เขาส่ายหัวและกล้าที่จะคิดมันอย่างลึกซึ้ง

มีเพียงประเทศในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่เคยเผชิญหน้ากับต้าเซี่ยเท่านั้นที่ยังคงสามารถจะสงบได้ แม้แต่แจ็คก็ยังลังเลว่า เขาควรจะสู้รบกับต้าเซี่ยเพื่อช่วงชิงฮาวายหรือไม่

คิดเกี่ยวกับมันตลอดทั้งคืน ในที่สุดแจ๊คก็ตัดสินใจ “ข้าจะต้องทำมัน!”

แจ๊คมั่นในกองเรืออิสระของเขาอย่างแท้จริง เขาเชื่อว่าพวกเขาไม่ได้ด้อยไปกว่ากองทัพเรือต้าเซี่ย

……..

กองทัพเรือไฮฟองเป็นเพียงหินก้อนเล็กๆที่ขวางเส้นทางเดินเรือของกองทัพเรือต้าเซี่ย หลังจากเตะมันไปข้างทางแล้ว กองทัพเรือต้าเซี่ยก็มุ่งหน้าต่อไปยังชายฝั่งอันนัม

บนสนามรบที่เต็มไปด้วยซากปรักหักพัง กองเรือแยกออกเป็น 3 กลุ่ม

รองผู้บัญชาการ ซึ่งก็คือผู้บัญชาการกองเรือพันธมิตร โจวหยู นำกองเรือจักรพรรดิเข้าโจมตีเมืองไฮฟอง นายพลเรือโจวฉิน นำกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือแปซิฟิก ขึ้นเหนือไปกวาดล้างน่านน้ำทางเหนือ

หยูต้าโหยวนำกองเรือหยาซานลงใต้ เพื่อกวาดล้างทางใต้อันกว้างใหญ่ของน่านน้ำทางใต้

เป้าหมายของพวกเขาก็ง่ายๆ พวกเขามุ่งเน้นไปที่การโจมตีแนวชายฝั่งของศัตรูอย่างราบคาบ จากนั้นก็เลือกสถานที่ที่เหมาะสมที่สุด ในการนำกำลังพลขึ้นฝั่งและสร้างฐานสำหรับกองทัพบกขึ้น

ในเวลานี้ ดินแดนไฮฟองราวกับเป็นพยัคฆ์ไร้เขี้ยวเล็บ มันไม่สามารถจะทำอะไรได้เลย

พลังอำนาจของกองทัพเรือแสดงออกมาให้เห็นอย่างสมบูรณ์ในสงครามระหว่างประเทศครั้งนี้ โดยเฉพาะในการปิดล้อมทางเรือ หากไม่มีกองทัพเรือที่แข็งแกร่ง มันเป็นเรื่องยากอย่างมากสำหรับทุกประเทศที่จะรับมือกับสงครามระหว่างประเทศที่กำลังใกล้เข้ามา

……

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 5

ณ เมืองไฮฟอง

มองไปยังทิศตะวันออก ธงมังกรทองโบกสะบัดไปตามสายลม

ข่าวที่กองทัพเรือถูกบดขยี้ ได้แพร่กระจายไปทั่วเมืองไฮฟองนานแล้ว การมาถึงของกองทัพเรือต้าเซี่ยนั้นเปรียบเสมือนเทพแห่งความตายต่อเหล่าประชาชนทั่วไป และพวกเขาก็เลือกที่จะหลบซ่อนตัว

พื้นที่รอบๆไม่มีเรือประมงแม้แต่ลำเดียวในระยะ 1,000 กิโลเมตร แม้แต่ชาวประมงที่กล้าหาญที่สุดก็ไม่กล้าจะออกเรือเมื่อได้เห็นซากเรือจำนวนมาก

บนกำแพงเมือง มองไปยังกองทัพเรือต้าเซี่ยที่กำลังใกล้เข้ามาอย่างช้าๆ ความสับสนปรากฏขึ้นในดวงตาของหรวนเทียนเฉว่ "มีบางสิ่งผิดปกติ! เหตุใดพวกเขาถึงมีเรือเพียงไม่กี่ลำเช่นนี้?"

เล่อล่อยกล่าวว่า "ศัตรูคงจะแยกกองกำลังออกไป"

"ดูซิ!" หรวนเทียนเฉว่กล่าวล้อเลียน "โอหยางโชวแห่งต้าเซี่ยเป็นคนจอมปลอม เขากล่าวว่าเขาต้องการจะแก้แค้นให้กับหอการค้าถงชุน แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขาเพียงแค่อยากจะสังหารพวกเราทั้งหมด"

ด้านหลังทั้งสอง เป็นผู้เล่นนักผจญภัย 10 คน พวกเขาเป็นตัวแทนคนสำคัญกิลด์สิบอันดับแรกของฮานอย

ได้ยินคำกล่าวของหรวนเทียนเฉว่ การแสดงออกของพวกเขากลายเป็นซักซ้อน

หรวนเทียนเฉว่หันกลับมาในฉับพลันและกล่าวต่อว่า "ทุกคน เรื่องนี้มันชัดเจนมาก ต้าเซี่ยต้องการจะกวาดล้างอันนัม ข้าหวังว่าทุกคนจะไม่หวังอะไรลมๆแล้งๆอีกต่อไป"

“ท่านต้องการให้พวกเราทำอะไร? พี่ชายหรวน เชิญกล่าวมันออกมา” ในเมืองสงครามระหว่างประเทศหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว พวกเขาก็ไม่ได้หวาดกลัวมันเช่นกัน

อันนัมมีผู้เล่นถึง 8 ล้านคน พวกเขาจึงไม่จำเป็นจะต้องหวาดกลัวต้าเซี่ย

“โปรดบอกพวกเรา กลุ่มอินทรีย์นักล่าจะทำตามที่ท่านต้องการ”

บางคนแสดงความต้องการจะต่อสู้ ขณะที่บางคนยังคงเงียบอยู่ การแสดงออกของพวกเขายังคงไม่ชัดเจน

เมื่อหรวนเทียนเฉว่เห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่สนใจ และกล่าวว่า “ในเมืองน้องชายหยิวเป็นคนชอบธรรม ก็ตามข้าไปที่คฤหาสน์เพื่อปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับแผนการเถิด”

“แน่นอน”

หลังจากที่กล่าวกันจบแล้ว กลุ่มของพวกเขาก็เดินออกจากกำแพงไป

มองไปที่สถานการณ์ ต้าเซี่ยไม่ได้เร่งเข้ามาปิดล้อมเมือง หรวนเทียนเฉว่จึงไม่ได้กังวลมากนัก

ระหว่างทาง หรวนเทียนเฉว่เรียกเล่อล่อยมาและกล่าวว่า “เนื่องจากต้าเซี่ยแยกกองกำลังออกไป มันจะทำให้กองทัพทหารด้านนอกของพวกเราเป็นอันตราย บอกให้พวกเขาอดทนไว้ ข้าจะโน้มน้าวให้เหล่าผู้เล่นลงไปทางใต้ให้เร็วที่สุด”

หรวนเทียนเฉว่เชื่อว่า หากกองทัพทหารของเขาทำการป้องกันเต็มกำลัง พวกเขาจะสามารถอดทนได้นาน 1 สัปดาห์ ซึ่งนานพอสำหรับที่เหล่าผู้เล่นจะลงไปช่วยเหลือทางใต้

แน่นอนว่า พวกเขาสามารถพึ่งพาได้เพียงให้เหล่าผู้เล่นช่วยเหลือพวกเขาเท่านั้น

ดินแดนไฮฟองในปัจจุบันมีกำลังพลเพียง 160,000 นาย ไม่ว่าต้าเซี่ยจะเร่งโจมตีหรือไม่ก็ตาม หรวนเทียนเฉว่จะไม่เคลื่อนย้ายกองกำลังนี้

……..

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 6

ณ เมืองดานัง

ดานังตั้งอยู่ตอนกลางของอันนัม ทางเหนือเชื่อมต่อกับเฮว่ ขณะที่ทางใต้เชื่อมต่อกับนาตรัง ทางตะวันออกเฉียงเหนือมีคาบสมุทรซอนตราเป็นสิ่งกีดขวาง อ่าวของมันลึกและก่อตัวขึ้นเป็นท่าเรือธรรมชาติ

ไม่ไกลออกไปทางเหนือ เป็นภูเขาไฮวานอันมีชื่อเสียง

ภูเขาไฮวานทอดยาวจากชายแดนทางใต้ของอันนัมไปทางตะวันออกสุดสู่ทะเล ยอดเขาไฮฟองสูงจากระดับน้ำทะเล 470 เมตร ด้านบนของภูเขาล้อมรอบไปด้วยเมฆสีขาว ภูเขาแห่งนี้ล้อมรอบไปด้วยป่าไม้สีเขียวและท้องฟ้าสีคราว รวมไปถึงท้องทะเล ทำให้มันมีทิวทัศน์ที่สวยงามเป็นอย่างมาก

ภูเขาน้ำแยกทางเหนือและใต้ออกจากกัน และมันเป็นตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญ

ผลก็คือ กองทัพทหารที่ 3 แห่งไฮฟองถูกส่งมาประจำการที่นี่ เช้าวันนั้น ขุนพลแห่งกองทัพทหาร ฟ่านเทียนหมิง ได้รับคำสั่งจากเล่อล่อยให้ปกป้องที่นี่ จนกว่ากำลังเสริมจะมาถึง

ช่วงเวลาที่เขาได้รับคำสั่งทางทหารนี้มา ฟ่านเทียนหมิงไม่ได้คิดอะไรมากนัก และเขารีบเคลื่อนกำลังพลเข้าไปในเมืองทันที เพื่อให้แน่ใจว่าทุกอย่างจะดำเนินไปอย่างราบรื่น ฟ่านเทียนหมิงกระทั่งรับสมัครชายหนุ่มเข้ามาเพื่อช่วยเหลือในการป้องกันเมือง

พื้นที่หลักของการป้องกันก็คือ ชายฝั่งตะวันออกที่เป็นทะเล

เวลา 10.00 น. กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือหยาซานมาถึงตามเวลา

จากแผนการของสภาใหญ่ ตราบเท่าที่พวกเขายึดดานังได้ พวกเขาก็จะสามารถแบ่งอันนัมเป็น 2 ส่วนได้

ดังนั้น การสู้รบในครั้งนี้ จึงเป็นการสู้รบที่สำคัญครั้งแรกของสงครามอันนัม

ที่ตามกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือหยาซานมา มี 2 กองทัพทหาร หนึ่งคือกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่นำโดยฮั้วฉูปิง อีกหนึ่งคือกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองที่นำโดยมู่กุ้ยหยิง

กองทัพทหารทั้งสองจะทำงานร่วมกับกองเรือหยาซานในการเข้ายึดเมืองดานัง

หรวนเทียนเฉว่คิดว่าพวกเขาจะสามารถอดทนได้ 1 สัปดาห์ แต่เขาประเมินต้าเซี่ยต่ำเกินไป ไป๋ฉีได้ออกคำสั่งกับหยูต้าโหยวว่า หากพวกเขาไม่สามารถยึดเมืองดานังได้ใน 2 วัน เขาจะถูกตัดหัว

เมื่อหยูต้าโหยวได้รับคำสั่งนี้มา เขาก็ทำได้เพียงส่งต่อแรงกดดันนี้ไปยังคนของเขาเท่านั้น เขาตะโกนไปยังเหล่านายพันเรือว่า “จงฟัง หากพวกเราไม่สามารถจะยึดเมืองแห่งนี้ได้ภายใน 1 วันครึ่ง ข้าจะสังหารพวกเจ้าทั้งหมด”

ทันทีที่เหล่านายพันกลับไปยังเรือของพวกเขา พวกเขาก็เรียกเหล่ากัปตันเรือของพวกเขามาและกล่าวว่า “ท่านนายพลเรือต้องการให้ยึดมันภายใน 1 วัน ไม่อย่างนั้น พวกเราจะถูกสังหารทั้งหมด ข้าต้องการจะมีชีวิตอยู่ แล้วก่อนที่ข้าจะถูกสังหาร ข้าจะสังหารพวกเจ้าทั้งหมดก่อน”

เหล่ากัปตันเรือกลับไปยังเรือรบของพวกเขาพร้อมกับใบหน้าที่ซีดขาว เขาเรียกเหล่าทหารของพวกเขามาและประกาศว่า “หากพวกเราไม่สามารถจะยึดเมืองได้ในครึ่งวัน พวกเราก็มาฆ่าตัวกันกัน”

เหล่าขุนพลตะโกนออกไปว่า “พวกเจ้าจะยังยืนยิ่งอยู่อีกหรือ หยิบอาวุธขึ้นมาและเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบซะ ไม่อย่างนั้น พวกเราจะต้องตาย”

เหล่าทหารรู้สึกว่ามันสมเหตุสมผล พวกเขาจึงไม่คิดอะไรมากนัก

“พวกเราจะพุ่งออกไปโจมตีพร้อมกับขุนพลของพวกเรา!”

……

เช่นเดียวกับเมืองไฮฟอง เมืองดานังก็เป็นเมืองชายทะเล และจุดอ่อนที่สำคัญของมันก็คือ การหันหน้าออกสู่ทะเล

หลังจากที่กองเรือเข้าประจำตำแหน่งแล้ว หยูต้าโหยวไม่ลังเลใดๆและออกคำสั่งให้กองเรือแล่นเข้าไปยังท่าเรือ และทำการเริ่มยิงปืนใหญ่ระลอกแรกเพื่อเคลียร์พื้นที่

คำสั่งทางทหารมีน้ำหนักดั่งขุนเขา หยูต้าโหยวจึงไม่แสดงความเมตตาใดๆแม้แต่น้อย

‘ฮ่อง!ฮ่อง!ฮ่อง!’

ในฉับพลัน ปืนถูกยิงออกไป และเรือพ่อค้าก็ค่อยๆถูกจมลง ในความเป็นจริงมันถูกยิงแตกกระจายออกเป็นชิ้นๆ ชิ้นไม้ชิ้นเล็กชิ้นน้อยลอยแตกกระจายไปทั่วทุกที่

สะพานเรือทั้งหมดตกอยู่ภายใต้ทะเลเพลิง

ควันจากเปลวเพลิงและเสียงคลื่นลมทะเล ล่องลอยขึ้นไปบนกำแพงเมือง มันทำให้เหล่ากองกำลังปกป้องเมืองสำลัก เปรียบเทียบกับมันแล้ว สิ่งที่ทหารเหล่านี้หวาดกลัวยิ่งกว่าก็คือ ความบ้าคลั่งของศัตรู

ไม่มีการตะโกนกล่าวสิ่งใดที่ไม่จำเป็น พวกเขาเริ่มการโจมตีในทันที ไม่มีความเมตตาให้กับใครและสิ่งก่อสร้างใดๆ ทุกสิ่งทุกอย่างถูกกวาดล้างออกไปโดยสิ้นเชิง

เผชิญหน้ากับศัตรูเช่นนี้ กองกำลังป้องกันเมืองอดไม่ได้ที่จะรู้สึกหวาดกลัว

เมื่อฟ่านเทียนหมิงเห็นเช่นนั้น ความกังวลก็เต็มอยู่ในดวงตาของเขา คำสั่งทางทหารที่เขาได้รับก็คือ ปกป้องเมืองให้ได้ 1 สัปดาห์ หากเมืองถูกยึด เขาจะต้องตาย

หลังจากเวลาผ่านไป ท่าเรือทั้งหมดก็กลายเป็นเพียงเศษซาก

อากาศรอบๆกลายเป็นกลิ่นไหม้ ขณะที่คิดย้อนกลับไปถึงประชาชนทั่วไปที่กรีดร้องในเปลวเพลิง ทหารบางนายก็อดไม่ได้ที่จะอาเจียนออกมา ในขณะนี้ใบหน้าของพวกเขาซีดขาวอย่างเห็นได้ชัด

ชายหนุ่มที่ถูกรับสมัครมาใหม่ก็อาเจียนออกมา ขาของพวกเขากลายเป็นอ่อนปวกเปียก และพวกเขาได้สูญเสียความแข็งแกร่งในการต่อสู้ทั้งหมดไปแล้ว

TWO Chapter 1011 การเริ่มสงครามภายในของตี่เฉินที่แคว้นฉู่ตะวันตก

บนดาดฟ้าเรือ หยูต้าโหยวเห็นการแสดงออกของศัตรูอย่างชัดเจน เขายิ้มและกล่าวว่า “กลุ่มเด็กสาวเหล่านั้นไม่เคยเข้าสู่สงครามที่แท้จริง เพียงแค่นี้พวกเขาก็ไม่สามารถจะรับมือกับมันได้แล้ว”

“กองกำลังทั้งหมดจงฟัง ยิงไปที่เมืองดานัง” หยูต้าโหยวออกคำสั่ง

กำแพงเมืองทางตะวันออกของดานัง อยู่ห่างจากท่าเรือไม่ถึง 400 เมตร และยังอยู่ในระยะยิงของปืนใหญ่ หลังจากได้รับคำสั่ง ปืนใหญ่ก็ถูกยิงออกไปอีกครั้ง

‘ฮ่อง!ฮ่อง!ฮ่อง!’

กระสุนปืนใหญ่เหล็กกล้าพุ่งโค้งไปที่กำแพงเมืองอย่างสวยงาม มันราวกับเป็นกำปั้นเหล็กที่ทุบลงบนกำแพงอิฐสีเขียวอย่างรุนแรง ทำให้กำแพงแตกออกเป็นชิ้นๆ

ก้อนอิฐที่แตกออกมาพุ่งไปยังกองกำลังป้องกันเหมือนฝนกระสุน

ภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง รอยร้าวก็กระจายออกไปรอบๆเหมือนใยแมงมุม บางจุดแตกออกจนกลายเป็นโพลง และดูเหมือนว่ามันจะพังทลายลงได้ทุกเมื่อ

“เล็งไปที่โพลงเหล่านั้น ใช้มันระเบิดกำแพงส่วนที่เหลือซะ” หยูต้าโหยวออกคำสั่ง

ในทันที กระสุนปืนใหญ่ราวกับเป็นฝนอุกกาบาต ล่วงหล่นลงจากท้องฟ้า พุ่งชนกำแพงเมือง ทำให้กำแพงเมืองสั่นสะท้านราวกับกำลังเกิดแผ่นดินไหว

‘แกร๊ก’

ธงกองทัพบนกำแพงเมืองก็ถูกกระสุนปืนใหญ่เข้าปะทะด้วยเช่นกัน

บนกำแพงเมือง กองทัพทหารที่ 3 แห่งไฮฟองเฝ้ารออย่างเคร่งขรึม คิ้วของฟ่านเทียนหมิงขมวดแน่น และเขาก็เคร่งขรึมอย่างแท้จริง เขาปลอบขวัญทหารของเขาขณะที่สั่งให้พวกเขาตอบโต้กลับ

แน่นอนว่าเทคโนโลการสร้างปืนใหญ่ไม่ได้มีเพียงต้าเซี่ยเท่านั้นที่มีมัน เพราะดินแดนไฮฟองเองก็มีมัน อย่างไรก็ตาม โครงสร้างอุตสาหกรรมของพวกเขาไม่ได้ก้าวหน้าเหมือนกับต้าเซี่ย พวกเขาจึงไม่สามารถจะผลิตมันได้มากนัก

มีปืนใหญ่อยู่บนกำแพงเมืองดานัง 30 กระบอก ด้วยพลังอำนาจของปืนใหญ่หากพวกเขายิงมันออกไป พวกเขาก็สามารถจะสร้างความเสียหายอย่างรุนแรงให้กับเรือรบได้เช่นกัน

‘ฮ่อง!ฮ่อง!ฮ่อง!’

เนื่องจากพวกเขายิงจากที่สูงกว่า แม้ว่าปืนใหญ่ของเมืองดานังจะไม่ได้มีจำนวนมากนักเมื่อเทียบกับกองเรือหยาซาน แต่มันก็ยังคงสามารถสร้างความเสียหายได้อย่างมหาศาล เพียงพริบตา มีเรือรบเทอร์โบถูกโจมตีและกำลังจมลงอย่างช้าๆ 3 ลำ

แล้วก็มีคนมากมายถูกยิงโดยกระสุนปืนใหญ่ด้วยเช่นกัน

เนื่องจากท่าเรือขนาดเล็กเกินไป เรือรบเทอร์โบ 40 ลำ ของกองพลเรือที่ 1 จึงต้องรวมตัวกันอย่างใกล้ชิด ตราบเท่าที่พลปืนใหญ่ของศัตรูไม่ได้โง่ พวกเขาสามารถจะที่ยิงเรือรบเทอร์โบได้อย่างง่ายดาย

หยูต้าโหยวสั่งให้พวกเขาต่อสู้กับความตาย จึงไม่มีใครกล้าที่จะถอยหนี แม้ว่าเรือของพวกเขาจะติดอยู่เช่นนั้น แต่ตราบที่เรือของพวกเขายังไม่จม พวกเขาก็จะยังคงยิงโต้กลับไป

ความบ้าคลั่งของพวกเขาทำให้กองกำลังป้องกันเมืองไฮฟองสั่นสะท้าน

“กลุ่มคนเหล่านี้ทำอะไรกับชีวิตตัวเองกัน!”

เมื่อฟ่านเทียนหมิงเห็นว่ากำแพงกำลังจะพังทะลายลง เขาก็เริ่มวางแผนเรียกกำลังออกมาจากกำแพงเมือง เพื่อสู้รบครั้งสุดท้ายกับศัตรูภายในเมือง

เขาไม่ใช่ว่ากองเรือของศัตรู จะสามารถเอาชนะกองทัพทหารที่ 3 ของเขาบนบกได้

‘ฮูมมม!’

ในขณะนั้น ก็ได้เกิดการระเบิดครั้งใหญ่ขึ้น ภายใต้การยิงอย่างต่อเนื่องของปืนใหญ่ ในที่สุดกำแพงบางส่วนก็พังทลายลง ในฉับพลัน ฝุ่นควันปกคลุมไปทั่วทุกพื้นที่

ทหารที่ยืนอยู่บนกำแพงกรีดร้อง ขณะที่พวกเขาตกลงมาสู่พื้นด้านล่าง จากนั้นพวกเขาก็ถูกฝังโดยเศษซากของกำแพงเมือง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่มีโอกาสรอดชีวิต

จากนั้น กำแพงเมืองดานังก็พังทลายลง

“ถอยกลับเข้าเมือง” ฟ่านเทียนหมิงไม่ลังเลและสั่งให้กองกำลังของเขาออกจากกำแพงเมืองในทันที

……..

เมื่อเห็นว่ากำแพงเมืองพังทลายลงแล้ว ในที่สุดการแสดงออกของหยูต้าโหยวก็สงบลง

ต่อจากนี้ มันขึ้นอยู่กับกองทัพบก

พร้อมกับที่กองกำลังนาวิกโยธินสร้างจุดขึ้นฝั่งบนท่าเรือ กองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ และกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง ค่อยๆขึ้นฝั่งบนท่าเรือและรวมตัวกันอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากดานังเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ไป๋ฉีจึงจัดกองกำลังพิเศษไปจัดการกับมัน

เมื่อกำแพงเมืองพังทลายลง ชะตากรรมของกองทัพทหารที่ 3 แห่งไฮฟองก็ถูกตัดสิน ต่อไปเป็นการสู้รบที่ไร้จุดหมาย เนื่องจากชะตากรรมของพวกเขาไม่ได้อยู่ในมือของพวกเขาแล้ว

“บุก!”

ฮั้วฉูปิงนำกองกำลังทหารม้าพุ่งไปตามเส้นทางควันและเปลวเพลิงอย่างกล้าหาญ พุ่งเข้าไปในเมือง แม้จะเข้าไปในเมืองแล้ว แต่ทหารกลุ่มกองทัพทหารกองทัพก็ไม่แสดงหวาดกลัวใดๆ

ด้วยทักษะการขี่ม้าที่ยอดเยี่ยม พวกเขาสามารถสังหารศัตรูได้อย่างง่ายดาย

“ฆ่า!”

มู่กุ้ยหยิงนำกองกำลังของเธอติดตามมาอย่างใกล้ชิด

การสู้รบครั้งใหญ่และนองหายเลือดเกิดขึ้นภายในเมือง ประชาชนทั่วไปซ่อนตัวอยู่ภายในบ้านของพวกเขา ไม่กล้าที่จะออกมา

การสังหารครั้งนี้กินเวลาตลอดทั้งกลางวันกลางคืน

แม้ว่ากองทัพทหารไฮฟองจะมีความแข็งแกร่งทางจิตใจ แต่ความสามารถของพวกเขาด้อยกว่ามาก พวกเขาจึงถูกบังคับให้ถอยกลับ ในคืนนั้น ฟ่านเทียนหมิงพยายามหลบหนีอยู่หลายครั้ง แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ตกลงสู่กับดักของฮั้วฉูปิง

ใครจะรู้ว่า นอกเหนือจากกองกำลังทหารม้าที่พุ่งเข้าไปในเมืองแล้ว ฮั้วฉูปิงยังได้ซ่อนกองกำลังทหารม้าอีก 2 กองกำลัง ไว้ที่ด้านนอกเมือง เพื่อเฝ้าระวังและตามกวาดล้างกองกำลังที่เหลือของศัตรู?

ในเช้าวันที่สอง เมืองดานังก็ได้ต้อนรับเจ้านายคนใหม่ พร้อมกับที่เมืองดานังถูกยึด ต้าเซี่ยก็ได้รับจุดยุทธศาสตร์แรกของพวกเขาในอันนัม

จากคำสั่งของผู้บัญชาการ มู่กุ้ยหยิงจะอยู่ปกป้องเมืองดานัง ขณะที่ฮั้วฉูปิงจะลงใต้ไปโจมตีเมืองอื่นๆพร้อมกับกองเรือหยาซาน เพื่อเพื่อยึดครองภาคใต้ของอันนัม

ในเวลานี้ กองทัพทหารที่ 4 แห่งไฮฟอง ที่เมืองชอลอน ไม่มีใครให้พึ่งพาอีกแล้ว

การที่กองกำลังของมู่กู้หยิงอยู่ที่ดานัง ไม่เพียงแค่จะได้รับภารกิจการป้องกันง่ายๆเท่านั้น แต่พวกเขายังคงมีบทบาทที่สำคัญอย่างมากสำหรับสงครามในครั้งนี้

ขณะที่กองเรือหยาซานออกไป พวกเขาได้ทิ้งเรือรบเทอร์โบเอาไว้ที่ท่าเรือ 2 ลำ บนนั้น มีอุปกรณ์การบิน 10 เครื่อง ซึ่งเป็นอาวุธลับที่ทิ้งไว้ให้กับมู่กุ้ยหยิง

ไม่ว่าเธอจะทำภารกิจนี้สำเร็จหรือไม่ มันจะส่งผลกระทบโดยตรงต่อสงครามทั้งหมดในระดับหนึ่ง

……..

ณ อันนัม เมืองหลู่ผิง

หลู่ผิงเป็นเมืองขนาดกลางที่ตั้งอยู่ทางเหนือของเมืองไฮฟอง มันตั้งอยู่ใกล้กับอ่าวตังเกี๋ยและชายแดน

ในเวลาเดียวกับที่กองเรือหยาซานทำการโจมตีเมืองดานัง กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือแปซิฟิกก็ได้เข้ายึดเมืองแห่งนี้อย่างราบรื่น และเมืองแห่งนี้ก็กลายเป็นฐานทัพทางเหนือของพวกเขา

ซีหวานซุ่ยนำกองทัพทหารที่ 1, 3 และ5 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองไปตั้งค่ายทหารในเมืองหลู่ผิง พวกเขาจะรับผิดชอบการกวาดล้างทางเหนือของอันนัม

มีถึง 3 กองทัพทหารในภาคเหนือ จะเห็นได้ชัดว่าไป๋ฉีให้ความสำคัญกับภาคเหนือของอันนัมมากเพียงใด ไม่ว่าอย่างไร เมืองหลวงฮานอยและเมืองไฮฟองก็ตั้งอยู่ในภาคเหนือ มันจึงถูกกำหนดให้เป็นสนามรบหลักของสงครามอันนัม

……

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 7

ณ เมืองไฮฟอง

การสูญเสียเมืองดานังและเมืองหลู่ผิงอย่างต่อเนื่อง ทำให้หรวนเทียนเฉว่วิตกกังวลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถูกยึดในฉับพลันของดานัง ซึ่งส่งผลกระทบร้ายแรงต่อแผนการของหรวนเทียนเฉว่ และมันทำให้การป้องกันดินแดนไฮฟองเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งความสับสนวุ่นวาย

“กองทัพทหารที่ 3 ถูกทำลายลงแล้ว แต่ยังคงไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นกับกองทัพทหารที่ 4”

ผ่านมา 2 วัน ภายใต้คำแนะนำของหรวนเทียนเฉว่ ผู้เล่นนักผจญภัย 500,000 คนก่อตัวขึ้นเป็นกองกำลังผู้เล่น แล้วเดินทัพลงใต้ โดยที่พวกเขามีเป้าหมายอยู่ 2 ประการในการเดินทัพลงใต้ ประการแรก เพื่อปกป้องทางใต้ของอันนัม ประการที่สอง เพื่อปกกองทัพทหารที่อยู่ทางใต้ทั้งสองของดินแดนไฮฟอง

พร้อมกับที่กองทัพทหารที่ 3 ล่มสลาย กองทัพทหารที่ 4 ก็ประสบปัญหาใหญ่ ภาคใต้ปกคลุมไปด้วยเปลวเพลิงแห่งสงคราม และเป้าหมายทั้งสองไม่สามารถจะทำให้สำเร็จได้อีกต่อไป

“หวังว่าพวกเขาจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง” หรวนเทียนเฉว่พึมพำ

กล่าวตามหลักเหตุผล ด้วยมีกองกำลังผู้เล่น 500,000 คน เข้าไปปกป้องกองทัพทหารที่ 4 ของดินแดนไฮฟอง กองทัพทหารทั้งสองของต้าเซี่ยจะไม่สามารถทำอะไรได้ ไม่ต้องกล่าวถึงการจะโจมตีเมืองดานังของพวกเขา ต้าเซี่ยมีกองกำลังประจำการอยู่ที่นั่นเพียงแค่ 1 กองทัพทหารเท่านั้น

ใครจะรู้ว่าเพราะเหตุใด แต่หรวนเทียนเฉว่รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย

……

ณ จีน, เมืองหานตาน

พร้อมกับที่ต้าเซี่ยส่งกำลังพลกว่า 1 ล้านนาย เข้าโจมตีอันนัม ก็มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นในจีน

เดือนที่ 4 มันเป็นช่วงเวลาที่กำลังจะเข้าสู่ช่วงฤดูใบไม้ผลิ หิมะและน้ำแข็งละลายแล้ว และที่ราบทั้งภาคกลางและภาคเหนือก็ปลดปล่อยกลิ่นอายของฤดูใบไม้ผลิออกมา เหล่าสัตว์ออกมาจากการจำศีล และต้าหญ้าเติบโตขึ้นปกคลุมทั่วทุกผืนดิน ทำให้ทั่วทุกพื้นที่เต็มไปด้วยชีวิต

พร้อมกับที่โลกน้ำแข็งละลายลง ความปรารถนาที่จะทำสงครามของผู้คนก็ก่อตัวขึ้นอีกครั้ง เปลวเพลิงแห่งสงครามกำลังจะก่อตัวขึ้นในภาคกลางที่สงบสุขมานานหลายเดือน

ดาวเด่นในเวลานี้ก็คือ พันธมิตรหยานหวง

เวลา 9.00 น. สมาชิกทั้งหกของพันธมิตรหยานหวงรวมตัวกันที่เมืองหานตาน “เสี้ยงหยูแห่งแคว้นฉู่ตะวันตกเป็นคนชั่วร้ายและโหดเหี้ยมต่อประชาชนของเขา แล้วยังแพร่กระจายพิษร้ายไปทั่วโลก พวกเราจึงตัดสินใจที่จะทำการสังหารเขาด้วยกัน”

มันมีความหมายสำหรับคำกล่าวเหล่านี้ ซึ่งก็คือ ‘พันธมิตรหยานหวงกำลังจะโจมตีแคว้นฉู่ตะวันตก’

เพื่อเชื่อมดินแดนทั้งหมดของพวกเขาเข้าด้วยกัน ในขณะที่ต้าเซี่ยกำลังต่อสู้อยู่ในต่างประเทศ ตี่เฉินและคนอื่นๆก็ได้เสี่ยงเริ่มสงครามภายในประเทศ และโจมตีแคว้นฉู่ตะวันตก

ไม่น่าแปลกใจใดที่ตี่เฉินจะเป็นกังวล เพราะข่าวสงครามอันนัมที่เขาได้รับนั้นมันแสดงให้เห็นว่าต้าเซี่ยแข็งแกร่งมากเพียงใด ใครจะรู้ว่าสงครามจะสิ้นสุดลงเมื่อใด? ด้วยเหตุนี้เอง ตี่เฉินจึงตัดสินใจเริ่มการโจมตีอย่างรวดเร็วที่สุด

เพื่อยุติเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด พันธมิตรหยานหวงได้เคลื่อนกำลังพลของพวกเขาออกมาถึง 400,000 นาย นี่เป็นขีดจำกัดสูงสุดของพวกเขาแล้ว กองกำลังที่ชายแดนของพวกเขา ได้ลดลงสู่ระดับที่เป็นอันตรายแล้ว

หากต้าเซี่ยไม่โจมตีอันนัม ตี่เฉินและคนอื่นๆคงจะไม่กล้าเสี่ยงเช่นนี้

“โอกาสเช่นนี้จะไม่มีมาอีกแล้ว” ตี่เฉินพึมพำ

เมื่อข่าวการเคลื่อนไหวของกองทัพพันธมิตรหยานหวงแพร่กระจายออกไปทั่วทั้งจีนก็กลายเป็นอึกทึก

บางคนตำหนิว่าพวกเขากระทำในสิ่งที่น่ารังเกียจ โดยเริ่มต้นสงครามภายในใกล้กับช่วงเวลาของสงครามระหว่างประเทศ

บางคนต่อสู้เพื่อพันธมิตรหยานหวง พวกเขากล่าวว่า แคว้นฉู่ตะวันตกเป็นส่วนหนึ่งของเขตทุรกันดาร จึงไม่อาจได้รับการพิจารณาว่าเป็นสงครามภายใน “การโจมตีแคว้นฉู่ตะวันตกจะทำให้พลังอำนาจของพันธมิตรหยานหวงเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งมันจะส่งผลดีต่อสงครามระหว่างประเทศ”

คำกล่าวนั้นสมเหตุสมผล

“แคว้นฉู่ตะวันตกเป็นพันธมิตรของต้าเซี่ย แล้วจะไม่นับพวกเขาได้อย่างไร?” บางคนแย้ง

คนจำนวนมากรู้สึกเสียใจกับต้าเซี่ย พวกเขารู้สึกว่าต้าเซี่ยไม่ทำสิ่งที่น่ารังเกียจ และส่งทหารของพวกเขาออกไปเสี่ยงด้านนอก เพื่อให้ได้รับคะแนนเกียรติยศประเทศ ขณะที่พันธมิตรหยานหวงกำลังใช้โอกาสนั้นโจมตีพันธมิตรของพวกเขา สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่การกระทำของสุภาพบุรุษ

ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใดก็ตาม ทุกคนปรารถนาให้ต้าเซี่ยออกแถลงการณ์

แน่นอนว่ามันเป็นความปรารถนาของพวกเขาเพียงด้านเดียว ในเวลานี้ พระราชวังเซี่ยยังคงเงียบสนิท และไม่ได้มีความตั้งใจที่จะออกแถลงการณ์ใดๆ

เหล่าผู้เล่นเคยชินกับมันแล้ว

“ราชาเซี่ยมักจะใช้การกระทำแทนคำกล่าว ครั้งนี้ก็คงจะเป็นเช่นนั้น”

ไม่มีใครเชื่อว่าต้าเซี่ยจะไม่ทำอะไรเลย

มีหลายคนกล่าวถึงปฏิกิริยาที่ต้าเซี่ยจะตอบสนองมากมายในฟอรั่ม บางคนกล่าวว่า จะเซี่ยจะต่อสู้ทั้ง 2 ทิศทาง และพวกเขาจะไม่ทิ้งแคว้นฉู่ตะวันตกให้ตายอย่างแน่นอน อีกด้าน บางคนก็กล่าวว่า ต้าเซี่ยนั้นไม่สามารถจะทำอะไรได้ นอกจากกินยาเพื่อบรรเทาความเจ็บปวดของพวกเขาอย่างเงียบๆ

ในช่วงเวลานั้น ก็ได้มีข่าวลือแพร่กระจายออกมาจากเมืองซานไห่ว่า ก่อนปีใหม่ ต้าเซี่ยได้เตือนเสี้ยงหยูแล้ว แต่เขากลับหยิ่งหยองมากเกินไปและไม่ต้องการรับความช่วยเหลือใดๆ

ในเวลานี้ ความจริงก็ถูกเปิดเผยออกมา

เหล่าผู้เล่นสามารถมองเห็นได้เพียงผลลัพธ์ที่น่ากลัวของแคว้นฉู่ตะวันตกเพียงเท่านั้น

TWO Chapter 1012 ผู้มาเยือนลึกลับ

ณ เมืองซานไห่, พระราชวังเซี่ย

ภายในห้องอ่านหนังสือหลวง โอหยางโชววางข่าวกรองที่องครักษ์ซานไห่ส่งให้กับเขาและยิ้มออกมา “ดั่งที่คาดการณ์ไว้ พันธมิตรหยานหวงได้ทำการลงพนันครั้งใหญ่แล้ว”

ขณะที่จางเหลียงได้ยินเช่นนั้น เขาก็สงบอย่างแท้จริง ในฐานะนักวางกลยุทธ์ระดับสูงสุด เพื่ออนาคตของต้าเซี่ย งานของเขาก็คือการขจัดหมอกให้กับราชา

โอหยางโชวไม่ได้คิดมากใดๆ เขาเคยชินกับความภาคภูมิใจในตัวเองและความเยือกเย็นของจางเหลียงแล้ว “เนื่องจากมันดำเนินมาถึงจุดที่ท่านกล่าวถึงแล้ว มันก็คงจะถึงเวลาที่พวกเราจะเริ่มแผนการที่พวกเราจัดเตรียมเอาไว้ได้แล้ว”

“เข้าใจแล้วพะยะค่ะ!”

จางเหลียงผยักหน้าพร้อมกับมีแสงปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา เขาสนใจในแผนการนี้อย่างแท้จริง

เช่นเดียวกับที่โลกภายนอกกำลังคาดเดาว่าต้าเซี่ยจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ฑูตของวัดหงหลู่ก็ได้เดินทางไปยังเสี้ยนหยางและฉางอานเพื่อดำเนินปฏิบัติการทางการฑูตอย่างลับๆ

……..

ณ อันนัม ภูเขาไฮวาน

ในฐานะเทือกเขาที่ทำหน้าที่แยกภาคเหนือและภาคใต้ของอันนัมออกจากกัน มันจึงเป็นเส้นทางเดียวที่เชื่อมต่อพื้นที่ทั้งสอง

ภายในเกมส์ เส้นทางโบราณแห่งนี้ตั้งอยู่ระหว่างสันเขาต่างๆและมันยืดยาวออกไปหลายกิโลเมตร ทั้ง 2 ฝั่ง เป็นหน้าผาสูงชันที่ไม่มีอะไรเลย แม้แต่ลิงที่มีความคล่องตัวสูงที่สุดก็ไม่สามารถจะปีนขึ้นไปได้

ตำนานกล่าวไว้ว่า เทพแห่งไฮวานอาศัยอยู่บนนั้น ด้วยหน้าผาที่สูงถึง 400 เมตร มันไม่ใช่สิ่งที่ผู้เชี่ยวชาญในเกมส์จะปีนขึ้นไปได้ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงคนทั่วไป

เช้าวันนั้น กองกำลังผู้เล่นอันนัม 500,000 คน ไม่ลังเลใดๆและเดินเข้าสู่ภูเขาโดยตรง

จากยุทธศาสตร์ทางทหาร นี่เป็นจุดยุทธศาสตร์ซุ่มโจมตีที่ดีที่สุด แต่หน้าผาที่นี่สูงชันมากเกินไป จึงไม่มีใครคิดว่าจะมีคนซุ่มโจมตีที่นี่ได้

กองกำลังขนาดใหญ่เดินทัพไปตามระหว่างสันเขา กองกำลังของพวกเขาไม่มีระเบียบอย่างแท้จริง อุปกรณ์ของพวกเขาเกะกะกันและกัน บางคนเดิน ขณะที่บางคนขี่ม้า

อย่างไรก็ตาม กองกำลังขนาดใหญ่นี้ก็ยังคงเต็มไปด้วยความน่ากลัว

ผู้เล่นเหล่านี้ตื่นเต้นอย่างแท้จริง และพวกเขาทุกคนก็เต็มไปด้วยความปรารถนาที่จะต่อสู้เพื่อประเทศของพวกเขา

พวกเขารู้ข่าวเรื่องการล่มสลายของดานังแล้ว แต่พวกเขากลับไม่มีความหวาดกลัวใดๆเลย

“สำหรับต้าเซี่ย? ในความคิดของข้า พวกเขาจะสามารถปกป้องเมืองดานังด้วยกองทัพทหารเดียวได้อย่างไรกัน มาดูกันดีกว่าว่า พวกเราจะดูแลพวกเขาเช่นไร” บางคนกล่าวถึง

อีกหลายคนเห็นด้วย

ในเวลานี้ มันไม่ใช่ช่วงเริ่มต้นของเกมส์ แต่มันเป็นปีที่ 5 ของไกอาแล้ว ความแข็งแกร่งโดยรวมของเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย เกินกว่าทหารชั้นสูงไปแล้ว และพวกเขาเทียบได้กับทหารสงครามชั้นสูง

ผู้เชี่ยวชาญในหมู่พวกเขาบางคนก็เทียบได้กับขุนพลระดับกษัตริย์

ทหารสงคราทชั้นสูง 500,000 นาย เพียงแค่คิดเกี่ยวกับมันก็ทำให้ทุกคนหวาดกลัวแล้ว แม้ว่าวินัยของพวกเขาจะอ่อนแอ แต่ความความสามารถในการทำสงครามของพวกเขาแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก ต่อหน้าความแข็งแกร่งเช่นนี้ ทักษะและเทคนิคต่างๆไม่ได้มีประโยชน์มากมายอะไรนัก

ดังนั้น หลังจากรู้เกี่ยวกับความหยิ่งผยองของต้าเซี่ยในการเริ่มสงครามระหว่างประเทศแล้ว จึงเป็นธรรมดาเหล่าผู้เล่นอันนัมจะกลายเป็นเกรี้ยวกราด

ด้วยมีผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ถึง 1.6 ล้านคน พวกเขาจึงมีความมั่นใจเป็นอย่างมากว่า แม้แต่ต้าเซี่ย มังกรตัวนี้ก็จะต้องนอนอย่างเงียบๆในอันนัมและไม่สามารถจะทำตัวหยิ่งผยองได้

“พี่น้อง พวกเร่งความเร็วกันเถิด ในเวลาทั้งวันทั้งคืนเพื่อจะไปให้ถึงเมืองดานังให้เร็วที่สุด” ผู้นำกิลด์กลุ่มอินทรีย์นักล่าสร้างแรงบันดาลใจให้กับพี่น้องในกิลด์ของเขา เขามองว่าเมืองดานังเป็นของพวกเขาแล้ว

“ท่านผู้นำไม่ต้องกังวล พวกเราจะเป็นกิลด์แรกที่ได้เข้าไปที่นั่น”

มีการแข่งขันระหว่างกิลด์ ‘การเข้าเมืองลำดับแรก’ ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่คุ้มค่าสำหรับผู้เล่นอาชีพสายการทำงาน

เมื่อได้รับแรงบันดาลใจแล้ว กองกำลังของพวกเขาก็เร่งความเร็วขึ้น

กลุ่มอินทรีย์นักล่าไม่ใช่เพียงกิลด์เดียวที่ปรารถนาเกียรติยศนั้น สายตาที่น่าตกตะลึงปรากฏขึ้นในดวงตาของผู้เล่นทั้ง 500,000 คน จากนั้น กองกำลังทั้งหมดก็เร่งความเร็วขึ้น

จนถึงตอนเที่ยง กองกำลังส่วนใหญ่ก็เข้ามาในภูเขา

นี่เป็นสัญญาณ

พร้อมกับที่พวกเขากำลังเร่งเดินทัพไปข้างหน้า ที่ปลายทางของเส้นทางก็เกิดเสียงระเบิดดังกึกก้องขึ้น ‘ฮูมมม~~~’

การระเบิดครั้งนี้รุนแรงมากจนทำให้พื้นดินสั่นสะเทือน หินจำนวนมากเป็นดั่งน้ำเดือด ค่อยๆล่วงหล่นลงมาจากบนภูเขา

“เกิดอะไรขึ้น? แผ่นดินไหว?”

นี่เป็นปฏิกิริยาแรกของพวกเขา เสียงดังกล่าวอธิบายได้ว่าเป็นแผ่นดินไหวได้เท่านั้น

“เหตุใดถึงได้โชคร้ายเช่นนี้”

“เร่งความเร็วของพวกเราขึ้นอีก และพยายามออกจากเส้นทางนี้ให้เร็วที่สุด” เหล่าผู้นำไม่กล้าจะดูเบาเรื่องนี้ พวกเขารู้สึกว่ามีบางอย่างกำลังเกิดขึ้นและพวกเขาจะต้องรีบหนีออกจากเส้นทางนี้

ในช่วงเวลาดังกล่าว เสียงระเบิดที่ดังกึกก้องยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้พวกเขามึนงงอย่างแท้จริง

เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้ทางออก พวกเขาก็ต้องตกตะลึงกับสิ่งที่พวกเขาเห็น ทางออกที่ควรจะกว้างใหญ่ กลับถูกปิดโดยหินจนกลายเป็นไม่มีทางออก

“มันไม่ใช่แผ่นดินไหว?”

คนฉลาดในหมู่พวกเขารู้ได้ในทันทีว่ามันไม่ใช่แผ่นดินไหว เพราะหินจากหน้าผาทั้ง 2 ข้างทางถล่มลงมาปิดทางพวกเขา

“พวกเราตกลงสู่กับดักแล้ว”

ในขณะนั้น สิ่งที่เลวร้ายก็เกิดขึ้น ก้อนฟางแห้งขนาดใหญ่จำนวนมากถูกกลิ้งลงมาจากหน้าผาทั้ง 2 ด้าน แต่ละก้อนถูกจุดด้วยเพลิงขณะที่กลิ้งลงมา

“มันเป็นการซุ่มโจมตี ถอยเร็วเข้า!”

คนที่คิดเร็วทำเร็วมีปฏิกิริยาก่อน และพยายามรีบวิ่งกลับไปด้านหลัง

คนที่มีปฏิกิริยาช้าถูกเผาด้วยเปลวเพลิง แม้ว่าพวกเขาจะมีทักษะและความแข็งแกร่ง แต่ร่างของพวกเขาก็ไม่ได้ทำมาจากเหล็กและโลหะ พวกเขาจึงล้มตายลงภายใต้เปลวเพลิง

เห็นเช่นนั้น กองกำลังทั้งหมดก็กลายเป็นสับสนวุ่นวาย

ผู้เล่นผลักกันและกัน พยายามอย่างดีที่สุดเพื่อที่จะหลบหนีออกไปจากสถานการณ์นี้

ในความเป็นจริง ก้อนฟางที่ถูกกลิ้งลงมานั้น ไม่สามารถที่จะสร้างความเสียหายได้มากมายอะไรนัก มีผู้เล่นเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ถูกเผาจนตาย ส่วนที่น่ากลัวก็คือ ควันสีดำที่กองฟางเหล่านั้นปล่อยอออมาจากการเผาไหม้ มันทำให้ทุกคนที่สูดเข้าไปใบหน้าซีดลง

“มันเป็นควันพิษ!”

เหล่าผู้เล่นอันนัมไม่คิดว่าศัตรูจะโหดร้ายเช่นนี้ ด้วยควันที่ไล่ตามมา พวกเขารีบวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว หลังจากที่วิ่งหนีควันมาได้แล้ว พวกเขาก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พวกเขาจะสงบสติอารมณ์ได้ ผู้เล่นจากอีกด้านก็วิ่งเข้ามา

“เกิดอะไรขึ้น?”

“ทางเข้าถูกปิดกั้นและมีควันพิษเช่นกัน”

“…”

ใบหน้าของผู้เล่นทั้งหมดกลายเป็นซีดขาว พวกเขาได้สูญเสียความรู้สึกต่างๆ ไปแล้ว

“ศัตรูชั่วร้ายเกินไป แล้วตอนนี้พวกเราควรจะทำเช่นไรดี?”

“ทุกคนอย่างเพิ่งตื่นตระหนก” เหล่าผู้นำกิลด์เป็นคนกลุ่มแรกที่สงบสติอารมณ์ลงได้ และทำการวิเคราะห์สถานการณ์ “แม้พวกเราจะไม่รู้ว่า ศัตรูปีนขึ้นไปได้

อย่างไร แต่พวกเขาก็ไม่ควรที่จะมีก้อนฟางจำนวนมากนัก อย่างมากก็คงมีไม่เกิน 100 ก้อน”

การคาดเดาของคนผู้นี้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

แน่นอนว่ากองกำลังอยู่บนภูเขาขึ้นไปได้ด้วยอุปกรณ์การบินลอกเลียน อย่างไรก็ตาม เวลาและความจุของอุปกรณ์ลอกเลียนมีจำกัด พวกเขาจึงส่งคนขึ้นไปได้เพียง 200 คนเท่านั้น

งานหลักของพวกเขาก็คือ การวางระเบิดที่หน้าผาทั้ง 2 ด้าน และจุดชนวนหลังจากที่กองกำลังของศัตรูเข้าไปในเส้นทางภูเขาแล้ว

สำหรับการทำลายกองกำลังผู้เล่น 500,000 คน มันเป็นปัญหาใหญ่

“แล้ว?” บางคนไม่เข้าใจ

“พวกเขามีกำลังพลจำกัด ควันพิษจึงไม่ได้มีไม่จำกัด มันไม่เพียงพอที่จะสังหารพวกเราทั้งหมดอย่างแน่นอน” ผู้นำกิลด์วิเคราะห์ “ส่วนที่สำคัญก็คือ การรักษากฎระเบียบและไม่สับสนวุ่นวาย”

อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้กล่าวออกมาง่าย แต่ยากที่จะทำ ภายใต้การคุกคามของควันพิษ มีไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถสงบได้

อย่างช่วยไม่ได้ เหล่าผู้นำกิลด์ทำได้เพียงขีดเส้นไว้จากทั้ง 2 ฝั่ง ใครก็ตามที่อยู่อีกฝั่งของเส้นนั้น จะเป็นผู้เสียสละควันพิษ แม้ว่าพวกเขาจะข้ามกลับมาได้ พวกเขาก็จะถูกสังหารด้วยพี่น้องของพวกเขาเอง

การสู้รบเช่นนี้ดำเนินไปจนถึงยามค่ำคืน ก่อนที่มันจะสิ้นสุดลง

กองทัพที่เดิมเต็มไปด้วยความมั่นใจ กลายเป็นตกอยู่ในสภาพที่เลวร้าย ในเวลาเพียงวันเดียว มีคนตายแล้ว 40,000 คน และครึ่งหนึ่งถูกสังหารโดยพี่น้องของพวกเขาเอง

เหล่าผู้โชคดีที่อยู่รอด ไม่ได้รู้สึกดีใดๆเลย

พวกเขาติดกับดักอยู่ในเส้นทางภูเขา การใช้กำลังเคลื่อนย้ายหินออกไปนั้นเป็นไปไม่ได้เนื่องจากควันพิษยังคงอยู่ แม้แต่จะเข้าไปใกล้ พวกเขายังไม่กล้าเลย

ความสิ้นหวังค่อยๆแพร่กระจายออกไปทั่วทั้งกองกำลัง

ในช่วงเวลาสงครามระหว่างประเทศ เหล่าผู้เล่นจะไม่สามารถเปิดถุงเก็บของของพวกเขาได้ และไม่สามารถจะเข้าไปในฟอรั่มได้

แม้ว่าพวกเขาจะไม่ถูกสังหารโดยศัตรู แต่หากทุกสิ่งยังคงดำเนินต่อไปเช่นนี้ พวกเขาจะอดตาย

แตกต่างจากกองทัพที่แท้จริง เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยไม่ได้คิดถึงเสบียงอาหาร นอกเหนือจากอาหารแห้งบางส่วนแล้ว พวกเขาไม่ได้นำสิ่งใดมาอีก

ตอนนี้ ที่พวกเขาติดอยู่ในกับดัก อาหารของพวกเขาอยู่ได้เพียง 2 วันเท่านั้น หลังจากนั้น ความอดอยากจะแพร่กระจายออกไปทั่วทั้งกองกำลัง ใครจะรู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น

สิ่งเดียวที่ยังเรียกได้ว่าโชคดีก็คือ คนที่ตายได้กลับไปปรากฏขึ้นในห้องโถงฟื้นคืน และพวกเขาได้กระจายผลจากการสู้รบออกไป ด้วยเหตุนี้ เหล่าผู้โชคดีที่รอดชีวิตจึงยังมีความหวังให้พี่น้องของพวกเขาเข้ามาช่วยเหลือพวกเขาได้

คืนนั้น มันเป็นคืนที่ยากลำบากสำหรับเหล่าผู้เล่นที่โชคดีอยู่รอด

บางคนรู้สึกหดหู่กับสถานการณ์ของพวกเขา, บางคนรู้สึกกังวลเกี่ยวกับชะตากรรมของพวกเขา, บางคนรู้สึกกังวลว่าพี่น้องของพวกเขาจะมาถึงทันเวลาหรือไม่ ในขณะที่บางคนกังวลเกี่ยวกับชะตากรรมของประเทศ

คืนนี้ถูกกำหนดให้ทุกคนไม่สามารถข่มตานอนหลับได้

……

ณ เมืองหลวงฮานอย

ข่าวที่กองกำลังผู้เล่น 500,000 นาย ติดกับดักแพร่กระจายออกไป มันก่อให้เกิดคลื่นและการสั่นสะท้านอย่างรุนแรงในหมู่ผู้เล่น

เหล่าผู้เล่นไม่ได้อยู่เพียงลำพัง ในฮานอย พวกเขามีครอบครัว, สหาย และกิลด์ของพวกเขา บางคนพยายามจัดตั้งหน่วยกู้ภัย เพื่อช่วยเหลือเหล่าสหายของพวกเขาในทันที

“พวกเขาเพียงแค่ถูกขังในภูเขาเท่านั้น สิ่งที่พวกเราจะต้องทำก็คือ การนำเอาก้อนหินออกไปจากด้านนอก”

นี่ไม่ใช่เรื่องยาก

อย่างไรก็ตาม ใครจะกล้ากล่าวอย่างมั่นใจว่า ต้าเซี่ยไม่ได้วางแผนการอะไรเอาไว้

พวกเขาถึงกับปิดกั้นเส้นทางภูเขาและปล่อยก๊าซพิษ แล้วจะมีอะไรที่พวกเขาไม่กล้าทำอีก

เหล่าผู้เล่นไม่กล้าประมาทฝ่ายตรงข้ามของพวกเขาอีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถจะทอดทิ้งให้พี่น้องของพวกเขาล้มตายลงได้ ตั้งแต่สงครามระหว่างประเทศเริ่มต้นขึ้นจนถึงตอนนี้ ต้าเซี่ยยังคงไม่สูญเสียใดๆ ขณะที่อันนัมสูญเสียอย่างมากแล้ว

หากพวกเขาไม่ช่วยชีวิตกองกำลังผู้เล่นนี้ สงครามของพวกเขาจะยิ่งยากลำบาก

อย่างรวดเร็ว เหล่าผู้เล่นอันนัมได้ตกลงกันว่า ไม่ว่าต้าเซี่ยจะมีแผนการใดๆ หรือไม่ก็ตาม พวกเขาก็ยังคงจะไปช่วยสหายของพวกเขา และพวกเขาจะต้องออกไปช่วยเหลือให้เร็วที่สุด เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าสหายเหล่านั้นสามารถจะอดทนได้นานเพียงใด

ปัญหาก็คือ กำลังพลที่พวกเขาจะส่งออกไป

หากน้อยเกินไป มันอาจจะไร้ประโยชน์ได้ แต่หากมากเกินไป มันก็อาจจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นมาได้

ดังนั้น นี่จึงทำให้เหล่าผู้เล่นสับสนวุ่นวายเป็นอย่างมาก ก่อนที่กองทัพต้าเซี่ยจะมาถึงฮานอย พวกเขาก็มีปัญหาภายในแล้ว

ตอนที่ 1013 แผนลูกโซ่

https://novel-lucky.blogspot.com

หลังจากที่เหล่าผู้เล่นอันนัมถกเถียงกันเสร็จแล้ว พวกเขาก็ตัดสินใจส่งกองกำลังลงใต้ 200,000 คน

จากข่าวกรองของดินแดนไฮฟอง มันแสดงให้เห็นว่า นอกเหนือจากดานังและหลู่ผิงแล้ว กองทัพต้าเซี่ยไม่ได้ขึ้นฝั่งที่อื่นอีก

นอกจากนั้น มันก็ยังไม่มีสิ่งผิดปกติอื่นๆด้วย

หากไม่ใช่เพราะกองกำลังผู้เล่น 500,000 คน ติดอยู่ในกับดัก เหล่าผู้เล่นในฮานอยก็คงจะเตรียมจัดกองกำลังขึ้นเหนือเพื่อกวาดล้างกองทัพต้าเซี่ยในภาคเหนือ

ต้าเซี่ยมี 1 กองทัพทหาร ในเมืองดานัก จากข่าวกรองของดินแดนไฮฟอง สมาชิกทั้งหมดของพวกเขาอยู่ในเมืองและไม่มีสัญญาณว่าจะทำการเคลื่อนไหวสำคัญๆใดๆ

แม้จะมีอยู่บ้าง ก็มีเพียงการเคลื่อนไหวเล็กๆน้อยๆเท่านั้น

Novel-Lucky

สำหรับกองกำลังหารม้าของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่ลงไปทางใต้ ตามข่าวกรองจากเมืองต่างๆที่นั่น ภายในวันเดียว มีเมืองถึง 3 แห่งแล้วที่ถูกโจมตี

มันเห็นได้ชัดว่า กองกำลังนี้ลงใต้ไปแล้ว และไม่สามารถจะปรากฏตัวขึ้นที่ภูเขาไฮวานได้

จากการวิเคราะห์นี้ มันทำให้เหล่าผู้เล่นอันนัมสบายใจขึ้น และโอกาสที่ศัตรูจะเสริมกำลังและซุ่มโจมตีพวกเขาก็เกือบจะเป็นศูนย์ เว้นแต่กองทัพต้าเซี่ยจะมีเทคนิคการเทเลพอร์ตพิเศษ

ซึ่งนั่นเป็นไปไม่ได้เลย

กองกำลัง 200,000 นาย ที่เคลื่อนทัพลงไปทางใต้นี้ เมื่อพวกเขาช่วยกองกำลังที่ติดกับดักได้แล้ว พวกเขาก็จะเดินทางต่อไปทางใต้ และทำการยึดคืนเมืองดานัง รวมทั้งภาคใต้ที่กำลังถูกกองกำลังทหารม้าของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยโจมตีอยู่

เป้าหมายเชิงกลยุทธ์ทั้งสองที่ถูกกำหนดไว้ก่อนหน้านี้ มีโอกาสสูงที่จะประสบความสำเร็จ

Novel-Lucky

หลังจากคิดอย่างถี่ถ้วนแล้ว เหล่าผู้เล่นอันนัมก็ไม่ลังเลอีกต่อไป พวกเขาคัดเลือกผู้กล้า 200,000 คน แล้วส่งลงไปทางใต้ทันที

สงครามอันนัมดูเหมือนว่าจะมีหมอกปกคลุม

ด้วยการส่งผู้เล่นออกไปจำนวนมาก มันจะมีความหมายว่า อันนัมได้รับความสูญเสียอย่างหนักจากสงครามระหว่างประเทศในครั้งนี้ และพลังโดยรวมของพวกเขาก็จะลดน้อยถอยลง

ด้วยจำนวนที่มากเกินไปนี้ อุบายและแผนการใดๆล้วนแล้วแต่จะไร้ประโยชน์

อันนัมยังคงอยู่ห่างไกลจากการล่มสลาย

ขณะที่กองกำลังขนาดใหญ่ออกมาจากเมือง ผู้เล่นนับล้านก็ออกมาส่งพวกเขา แม้จะไม่มีการตายอย่างแท้จริงในเกมส์ แต่ผลกระทบจากการตายในเกมส์ก็รุนแรงเป็นอย่างมาก

ใครจะรู้ว่า พวกเขาจะบรรลุเป้าหมายในการเดินทางครั้งนี้ของพวกเขาหรือไม่

Novel-Lucky

.....

ผ่านไป 1 วัน กองทัพพันธมิตรหยานหวงมาถึงชายแดนแคว้นฉู่ตะวันตกแล้ว และสงครามระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย ก็เริ่มต้นขึ้นในทันที

เจ้าโลกเสี้ยงหยูยังคงสะกดข่มอย่างเคย เขาประกาศว่า "พันธมิตรหยานหวงจะตายที่นี่ พวกเขาจะสร้างความอับอายให้กับตนเอง"

ตี่เฉินและคนอื่นๆเคลื่อนย้ายกองทัพของพวกเขาอย่างเงียบๆ พวกมันดูราวกับเป็นฝูงหมาป่า ที่ล้อมแคว้นฉู่ตะวันตกไว้จากทั้งทางเหนือและใต้ นอกจากนี้ ยังมีภัยคุกคามจากทะเลทางตะวันออก และราชวงศ์ฮั่นอันยิ่งใหญ่ทางตะวันตก

แคว้นฉู่ตะวันตกถูกศัตรูล้อมไว้ทั้ง 4 ด้าน

ในเวลาเดียวกันนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้ต้าเซี่ยเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้ กองเรือหานตาน, กองเรือโลหิตสีชาด และกองเรือโจวซาน ได้ทำการเชื่อมโยงกันและปิดกั้นทะเลเหลือง เพื่อป้องกันไม่ให้ต้าเซี่ยส่งความช่วยเหลือมาจากทะเล

แม้กองเรือปินไห่จะอยู่ในทะเลเหลือง แต่มันก็ไม่สามารถจะเจาะทะลวงการปิดกั้นนี้ได้ พวกเขาทำได้เพียงมองดูได้เท่านั้น

NovelLucky

ในเวลานี้ มันดูเหมือนว่าต้าเซี่ยจะไม่สามารถทำอะไรได้ ไม่ต้องกล่าวถึงการช่วยเหลือแคว้นฉู่ตะวันตก พวกเขาไม่แม้แต่จะสามารถเจอหน้าเสี้ยงหยูโดยตรงได้ เนื่องจากทั้ง 2 ฝ่าย ไม่ได้เป็นพันธมิตรกันอย่างแท้จริง พวกเขาจึงไม่ได้เปิดประตูเทเลพอร์ตระหว่างกัน

.....

ณ เมืองซานไห่, พระราชวังเซี่ย

ในเวลาเดียวกันที่เหล่าผู้เล่นอันนัมส่งกองกำลังที่สองออกไป ซูตลับวัดหงหลู่ของต้าเซี่ยก็กลับมาพร้อมด้วยจดหมาย 2 ฉบับ

โอหยางโซวเพลิดเพลินกับจดหมายเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากต้าถัง เขายิ้มออกมาและกล่าวกับจางเหลียงว่า "ท่านมั่นใจได้อย่างไรว่าถังไท่จงจะเห็นด้วยกับคำขอของพวกเรา"

จางเหลียงตอบว่า "ต้าถังเป็นสถานที่ที่มีขุนพลอยู่มากมายและไม่ได้มีเพียงหลี่จิงเท่านั้นที่ทรงความสามารถ สิ่งที่พวกเขายังขาดอยู่ก็คือ แผ่นดินให้ขุนพลเหล่านั้นแสดงความสามารถ ธุรกิจนี้มีแต่ได้กับได้ ต้าถังไม่สูญเสียสิ่งใด ด้วยความทะเยอทะยานของเขา การตัดสินใจของเขาจึงสามารถคาดเดาได้"

"กล่าวได้ดี จักรพรรดิฮั่นหวู่มีมณฑลจงหยวนขนาดใหญ่ ซึ่งมันเป็นการกระตุ้นพวกเขาทั้งสอง โดยปราศจากแผ่นดินที่ใหญ่พอ การมีขุนพลและข้าราชการจำนวนมากก็คงจะไร้ความหมาย"

ในฐานะราชาเซี่ย โอหยางโชวสามารถที่จะเข้าใจความคิดของพวกเขาได้

ความร่วมมือจะเกิดขึ้นได้เพียงแค่เข้าใจความต้องการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอีกฝ่ายและเติมเต็มมัน ขณะเดียวกันก็บรรลุเป้าหมายของตัวเอง

โอหยางโชววางจดหมายลง เขายิ้มและกล่าวว่า "เนื่องจากเรื่องความร่วมมือได้รับการตัดสินใจแล้ว พวกเราก็ควรจะทำตามสัญญาของพวกเรา" ขณะที่กล่าว โอหยางก็มองไปที่แผ่นดินภาคตะวันตกเฉียงใต้

นี่นั่น ใครจะรู้ว่ามันจะมีการแสดงแบบใดเกิดขึ้น

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 12

NovelLucky

ณ อันนัม, ภูเขาไฮวาน

เวลา 10.00 น. กองกำลังผู้เล่นกลุ่มที่สองของอันนัม มาถึงภูเขาไฮวาน ระหว่างทาง พวกเขาไม่เห็นทหารต้าเซี่ยแม้แต่นายเดียว ทุกคนหายใจด้วยความโล่งอก ดูเหมือนว่าการคาดเดาของพวกเขาจะถูกต้อง

เมื่อมาถึงเชิงเขา พวกเขาก็เห็นกองหินสูง 300 เมตร ปิดกั้นเส้นทางภูเขาเอาไว้ เห็นเช่นนั้น พวกเขาอดไม่ได้ที่จะสูดลมหายใจเข้าลึกๆและพึมพำออกมาว่า "นี่มันขนาดนี้เลยหรือ?"

พวกเขาไม่สามารถจะหาคำมาอธิบายสิ่งที่เห็นได้

"ทุกคน หยุดตรงนี้ และเริ่มทำงานอย่างเร็วที่สุด ในเวลานี้ คนของพวกเราภายในคงกำลังหิวโหย และพวกเขาคงกำลังต่อสู้กันเองเพื่อแย่งชิงอาหารอยู่"

มนุษย์นั้นบิดเบี้ยว

ผู้คนไม่กล้าที่จะข่มตาลงนอน เพราะพวกเขากลัวว่าเสบียงของพวกเขาจะถูกขโมย

Novel-Lucky

อย่างช่วยไม่ได้ สมาชิกกิลด์ได้รวมตัวกันเพื่อจัดการกับมัน

ในช่วงเวลาแห่งชีวิตและความตาย มีเพียงผู้แข็งแกร่งเท่านั้นที่จะอยู่รอด ในเส้นทางภูเขา การสังหารและการต่อสู้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งบางครั้งมันก็เกิดจากถุงซลาเปาเล็กๆเพียง 2 ถุง

มีเพียงผู้อยู่รอดเท่านั้นที่สามารถจะกล่าวถึงความเป็นมนุษย์ได้

.....

เนื่องจากพวกเขามาถึงอย่างปลอดภัยแล้ว มันจึงไม่จำเป็นจะต้องกล่าวอะไรอีก และเริ่มดำเนินการในทันที

แม้ว่าทุกคนจะทำเครื่องมือต่างๆมาด้วย แต่ภายในเกมส์ก็ไม่มีรถขุดหรือเครื่องจักรอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ด้วยเหตุนี้ การเคลื่อนย้ายกองหินจึงไม่ใช่เรื่องง่าย

ในฉับพลัน เชิงเขาทั้งหมดเต็มไปด้วยความวุ่นวาย

Novel-Lucky

ผู้เล่น 200,000 คน ทำงานร่วมกัน บางคนรับผิดชอบการแยกหินออกจากกัน ขณะที่บางคนรับผิดชอบการจัดขบวนขนส่ง เพื่อขนหินออกไปทีละก้อนทีละก้อน

เนื่องจากมันถูกระเบิดด้วยดินปืน กองหินเหล่านี้จึงไม่มั่นคง หากใครไม่ระมัดระวัง พวกเขาก็จะถูกมันพังลงมาทับได้

กระบวนการทั้งหมดยากลำบากอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเหนื่อยล้าเพียงใด เผชิญกับการอันตรายจากการล่มสลายของประเทศ พวกเขาไม่ได้บนใดๆ พวกเขาทำเพียงเปลี่ยนความเจ็บปวดนี้ให้กลายเป็นความเกลียดชังต่อต้าเซี่ย พวกเขาจะแก้แค้นในสนามรบ

ก่อนค่ำ การเคลื่อนย้ายหินเสร็จสิ้นไปแล้ว 1 ใน 5 จากความเร็วนี้ ก่อนที่พวกเขาจะทำงานเสร็จสิ้น คนที่ติดอยู่ภายในกับดักคงจะอดตายไปแล้ว

ผู้ช่วยเหลือไม่สามารถจะทำอะไรได้

Novel-Lucky

พวกเขามีกำลังคนถึง 200,000 คน แต่คนที่ทำงานได้จริงกลับมีจำนวนจำกัด พวกเขายังต้องใช้ได้เพียงวิธีดั้งเดิมที่สุด เพื่อให้มันคืบหน้าอย่างรวดเร็วที่สุด ทุกคนได้ทำการตัดสินใจร่วมกัน

ทุกคนกัดฟันและตัดสินใจว่าจะสู้ตลอดทั้งคืน

ผู้ที่รับผิดชอบการเคลื่อนย้ายหินในวันนั้นถอยออกมาพักผ่อน และคนที่พักมาตลอดทั้งวันเข้าไปทำงานแทนพวกเขา

จิตวิญญาณเช่นนี้ควรค่าแก่การจดจำ

สงครามนั้นโหดร้าย และมันไม่ใช่สิ่งที่คุณจะชนะได้แม้ว่าคุณจะทำได้ดี เพราะกองทัพจะทำได้ดีกว่าคุณ เมื่อพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไป หายนะก็เกิดขึ้น

เสียงฮ้อม้าดังไปทั่วทั้งค่ายและสั่นสะท้านไปทั่วหูของพวกเขา

"เกิดอะไรขึ้น?"

Novel-Lucky

"มีกองกำลังทหารม้ากำลังพุ่งเข้ามา" บางคนฟังอย่างระมัดระวัง "จากที่ฟังเสียงมีอย่างน้อย 50,000 นาย หรืออาจจะมากกว่านั้น"

"ทหารม้า? พวกเขาเป็นกองทัพไฮฟองหรือไม่? ข้าไม่รู้เลยว่าพวกเขาจะส่งกองกำลังมา"

เหล่าผู้เล่นสับสน

ความสับสนนี้ไม่ได้อยู่นานนัก มันใช้เวลาเพียง 10 นาทีเท่านั้น

กองกำลังทหารม้าโบกสะบัดธงของต้าเซี่ย ราวกับเป็นเทพแห่งความตาย พุ่งลงมาทางใต้ที่กองกำลังผู้เล่นที่ไร้การเตรียมตัว มันทำให้ทุกคนกลายเป็นตกตะลึง

"เป็นไปได้อย่างไร กองกำลังทหารม้าต้าเซี่ยปรากฏตัวขึ้นที่นี่ได้อย่างไร?" เมื่อได้เห็นว่ากองกำลังทหารม้าเหล็กต้าเซี่ยปรากฏตัวขึ้นในฉับพลัน เหล่าผู้เล่นอันนัมก็ไม่อยากจะเชื่อสายตา

"ข่าวกรองดินแดนไฮฟองผิดพลาดหรือ?"

Novel-Lucky

มันดูเหมือนว่านี่จะเป็นคำอธิบายที่สมเหตุสมผลที่สุด

"หรวนเทียนเฉว่ เจ้าเป็นผู้สังหารพวกเราทั้งหมด" ผู้คนสาบแช่งขณะที่พวกเขาถูกฝังภายใต้กีบเท้าม้า

ช่วงเวลาที่กองกำลังทหารม้าต้าเซี่ยเลือกในการลอบโจมตีนั้น มันเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดอย่างแท้จริง มันเป็นช่วงเวลาทานมื้อเย็นและเหล่าผู้เล่นกำลังทานอาหารกันอยู่ในวงนอก ส่วนผู้ที่อยู่ในวงใน เป็นกลุ่มที่สองที่กำลังทำงานหนักกันอยู่

กองกำลังทหารม้าพุ่งเข้ามาในช่วงที่กองกำลังผู้เล่นอันนัมอ่อนแอที่สุด

อย่างช่วยไม่ได้ ความตื่นตระหนกแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว

โดยใช้แสงจันทร์และแสงคบเพลิงนำทาง กองกำลังทหารม้าต้าเซี่ยเริ่มการสังหารหมู่

กองกำลังทหารม้าที่ลอบโจมตีนี้ก็คือ กองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่นำโดยหม่าเฉา หลังจากการสู้รบที่เมืองดานังสิ้นสุดลง มันดูเหมือนว่าฮั้วฉูปิงจะนำกองทัพทหารลงไปทางใต้ทั้งหมด

Novel-Lucky

แต่ในความเป็นจริงแล้ว ไม่นานหลังจากที่เคลื่อนพลออกไป หลังจากที่หลบสายตาของเหล่าสายลับได้แล้ว พวกเขาก็แบ่งออกเป็น 2 กองกำลัง หม่าเฉานำ 4 กองพลทหาร เคลื่อนมาทางเหนือ ตั้งค่ายอยู่ใกล้กับภูเขาไฮวาน

อีกกองกำลังเป็นฮั้วฉูปิงที่นำกองพลทหารที่ 1 เคลื่อนทัพลงใต้

ภายใต้การนำของขุนพลอัจฉริยะผู้นี้ เพียง 1 กองพลทหาร ก็สามารถจะทำการสังหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ภาคใต้ทั้งหมดเข้าใจผิดได้

พวกเขาสามารถยึดเมือง 2 แห่งได้ในวันเดียว โดยฮั้วฉูปิงได้ใช้ความเร็วของกองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสือดาวเพื่อบิดเบือนความต่างของเวลา

จากนั้น เมืองต่างๆในภาคใต้ก็เชื่อว่ากองทัพทหารองครักษ์นำกำลังทั้งหมดลงมาทางใต้ สิ่งที่พวกเขาไม่สามารถจะจินตนาการได้ก็คือ มันมีเพียง 1 กองพลทหารเท่านั้น

ความผิดพลาดนี้ได้สร้างหายนะให้กับกองกำลังผู้เล่นกลุ่มที่สอง

การโจมตีในฉับพลันของหม่าเฉา ราวกับเป็นหมัดหนักที่ปะทะเข้ากับซี่โครงนุ่มๆของพวกเขา ทำให้พวกเขาค่อยๆตายลงอย่างช้าๆ

Novel Lucky

คืนนี้ถูกลิขิตให้เป็นคืนแห่งการนองเลือด

Novel-Lucky

ตอนที่ 1014 ตัดแขนเพื่อรักษาชีวิต

https://novel-lucky.blogspot.com

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 13

ณ ภูเขาไฮวาน

หลอกบนคลุมไปทั่วทั้งภูเขาไฮวานที่ดูราวกับสวรรค์ เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น หมอกก็ค่อยๆจางลง จนมองเห็นแผ่นดินที่ถูกย้อมไปด้วยเลือดสีแดง

มันเป็นสวรรค์แบบไหน? มันดูราวกับเป็นนรกเสียมากกว่า

ร่างของผู้เล่นนักผจญภัยกระจัดกระจายไปทั่วทุกที่ และเลือดยังคงไหลออกมาจากร่างเหล่านั้น เลือดได้ไหลซึมลงเข้าไปในดินและกระจัดกระจายอยู่ทั่วพื้นหญ้า

ภายในคืนเดียว กองกำลังผู้เล่น 200,000 คน ก็ถูกทำลายลง และมีผู้รอดชีวิตเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

การสู้รบครั้งนี้ได้กลายเป็นจุดเปลี่ยนของสงครามอันนัม รวมกับกองกำลังผู้เล่น 500,000 คน ที่ติดอยู่ในเส้นทางภูเขา ผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้เกือบครึ่งจากทั้ง 1.6 ล้านคน ถูกลบล้างออกไปแล้ว

นอกเหนือจากการกวาดล้างกองกำลังผู้เล่นนี้แล้ว ชะตากรรมของกองทัพทหารที่ 4 แห่งดินแดนไฮฟองสามารถจะคาดเดาได้

ในตอนนี้ แม้ว่ากองทัพทหารองครักษ์ในฮานอย 800,000 นาย จะยังคงปลอดภัยดีอยู่ แต่กองทัพผู้เล่นอันนัมเกือบครึ่งได้ถูกกวาดล้างออกไปแล้ว

ส่วนที่น่ากลัวที่สุดก็คือ จากกระบวนการทั้งหมดที่เกิดขึ้น กองทัพต้าเซี่ยแทบจะไม่ได้รับความสูญเสียใดๆเลย

ความสูญเสียที่แตกต่างกันเป็นอย่างมากนี้ ทำให้เหล่าผู้เล่นอันนัมเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก เมื่อข่าวที่กำลังเสริม 200,000 นาย ถูกซุ่มโจมตีอีกครั้งแพร่กระจายไปถึงฮานอย เมืองหลวงแห่งนี้ก็กลายเป็นเงียบเชียบอย่างสิ้นเชิง

หวาดกลัว, ถูกสะกดข่ม และโกรธ อารมณ์เชิงลบทั้งหมดนี้ปกคลุมทั่วทั้งเมือง หลังจากที่เหล่าผู้เล่นสงบลง พวกเขาก็ชี้ไปที่หรวนเทียนเฉว่และตำหนิเขา โดยมันมีเหตุผล 2 ประการสำหรับสิ่งนี้

Novel Lucky

ประการแรก หากหรวนเทียนเฉว่ไม่ปฏิบัติต่อหอการค้าถงซุนรุนแรงเกินไป สงครามครั้งนี้ก็คงจะไม่เกิด

ประการที่สอง ข่าวกรองที่ผิดพลาดของดินแดนไฮฟองทำให้กองกำลังผู้เล่นถูกซุมโจมตี และมันทำให้พวกเขาสูญเสียกองทัพไปแล้วเกือบครึ่ง

อาจกล่าวได้ว่า หรวนเทียนเฉว่ได้กลายเป็นฝ่ายผิดหลักๆของสงครามในครั้งนี้

เมื่อพิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้ว เหล่าผู้เล่นอันนัมก็ได้เลือกหวังที่จะยึดคืนเมืองดานัง หรือกล่าวอีกอย่างก็คือ พวกเขาได้ตัดสินใจทิ้งภาคใต้ไปแล้ว

ครึ่งหนึ่งของอันนัมจึงจบลงเช่นนั้น

.....

ในอีกไม่กี่วันต่อมา สนามรบที่อันนัมกลายเป็นเงียบสงบ

Novel-Lucky

โดยไม่มีกำลังเสริมใดๆ ด้วยการผลักดันของควันพิษและการขาดแคลนเสบียงอาหาร ชะตากรรมของกองกำลังผู้เล่น 500,000 คน ที่ติดกับดักอยู่ภายในเส้นทางภูเขาสามารถคาดเดาได้

บางคนตัดสินใจสังหารคนอื่นๆเพื่อนำมาเป็นอาหาร ขณะที่บางคนก็ตัดสินใจฆ่าตัวตาย

มันเป็นภาพที่น่าหดหู่อย่างแท้จริง

กองกำลังของมู่กุ้ยหยิงในดานัง เสร็จสิ้นภารกิจของพวกเขา และเดินทัพลงไปทางใต้ เพื่อจัดการกับกองทัพทหารที่ 4 แห่งดินแดนไฮฟอง

นอกเหนือจากนั้นแล้ว ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆในสนามรบอันนัมอีก

อีกด้าน ในจีน พันธมิตรหยานหวงข้ามชายแดนแคว้นฉู่ตะวันตกเข้าไป และได้ต่อสู้กับกองทัพฉู่ตะวันตก

ตระกูลเสี้ยงเต็มไปด้วยขุนพลที่แข็งแกร่งมากมาย และกองทัพของเสี้ยงหยูที่ได้รับการฝึกอบรมจากเขาเป็นการส่วนตัว ก็เต็มไปด้วยทหารชั้นสูง นอกเหนือจากนั้น กองทัพแคว้นฉู่ตะวันตกยังต่อสู้ด้วยความหวัง ความแข็งแกร่งระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย จึงใกล้เคียงกัน

NovelLucky

เมื่อเห็นว่าต้าเซี่ยดำเนินการในอันนัมอย่างรวดเร็ว โดยยึดครองไปแล้วถึงครึ่งหนึ่ง ตี่เฉินและคนอื่นๆจึงกัดฟันของพวกเขา และดึงทหารอีก 200,000 นาย จากดินแดนของพวกเขาเข้าสู่สนามรบ

ในเวลานี้ แคว้นฉู่ตะวันตกกำลังจะประสบปัญหา

พันธมิตรหยานหวงก็ไม่ได้ต่างกัน พวกเขามีขุนพลที่มีชื่อเสียงทั้ง หวู่ฉี, เทียนตาน และเหลียนผอ แล้วยังมีคนอื่นๆที่มีชื่อเสียงอีกทั้ง เช่น เซี่ยซวน, ฮัวสีอ๋ง, เจ้าจวง และคนอื่นๆ

สงครามฉู่ตะวันตกเข้าสู่ช่วงเวลาที่สำคัญ

ถึงกระนั้น ก็ไม่มีใครรู้สึกว่าแคว้นฉู่ตะวันตกจะพ่ายแพ้ลงอย่างง่ายดาย ในประวัติศาสตร์ เสี้ยงหยูเป็นผู้สร้างปาฏิหาริย์ เขาสามารถจะเอาชนะการสงครามที่ไม่สามารถจะเอาชนะได้

สงครามครั้งนี้ เขายังสามารถที่จะเอาชนะได้

Novel-Lucky

ในขณะนั้น มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นอีกครั้ง

วันที่ 14 ของเดือนที่ 4 กลุ่มกองทัพอินทรีย์ที่นำโดยหลี่มู่ เดินทัพเข้าสู่ดินแดนใบไม้ร่วงและเริ่มสงคราม

ในเวลาเดียวกันนั้น กลุ่มกองทัพฟลามิงของดินแดนหงส์สาบสูญก็เดินทางไปทางตะวันออก เข้าสู่ดินแดนอาชูร่า ขบวนทัพทหารเป่ยเจียงที่จังหวัดจางหวู่ก็เคลื่อนทัพไปที่ชายแดน พวกเขาพร้อมที่จะเดินทัพเข้าสู่ดินแดนหานตานได้ทุกเมื่อ

ในฉับพลัน ทั่วทั้งจีนก็เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

ไม่มีใครคิดว่าต้าเซี่ยจะเริ่มสงครามในฉับพลันเช่นนี้ ในขณะที่พันธมิตรหยานหวงอยู่ในช่วงเวลาที่อ่อนแอที่สุด พวกเขาร่วมมือกับดินแดนหงส์สาบสูญ ในการเข้ายึดมณฑลกวนสี

"ตอนนี้มันช่างน่าสนใจอย่างแท้จริง"

พันธมิตรหยานหวงโจมตีพันธมิตรของต้าเซี่ยก่อน การตอบโต้เช่นนี้จึงไม่นับว่าเป็นสิ่งผิดปกติใดๆ

Novel Lucky

หากจะตำหนิใคร คนผู้นั้นก็ควรจะเป็นพันธมิตรหยานหวง

ผู้เล่นที่ฉลาดเข้าใจดีว่า พันธมิตรหยานหวงได้รับโอกาสในขณะที่โอหยางโชวเดินทางไปออสเตรเลีย เข้ายึดครองมณฑลหวานหนาน จากนั้น พวกเขาก็เข้าโจมตีแคว้นฉู่ตะวันตกขณะที่ต้าเซี่ยทำสงครามกับอันนัม

การดำเนินการทั้งหมดเชื่อมโยงกัน และมันเป็นแผนการอันยิ่งใหญ่

ดูผิดเผิน พันธมิตรหยานหวงต้องการจะเชื่อมโยงดินแดนของพวกเขา แต่เป้าหมายสุดท้ายของพวกเขาก็คือ การสร้างราชวงศ์ขึ้นมาเพื่อเผชิญหน้ากับต้าเซี่ย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ตี่เฉินใช้เงินจำนวนมากไปกับยันต์การกุศล ความทะเยอทะยานของพันธมิตรหยานหวงในการก่อตั้งราชวงศ์ก็ได้รับการเปิดเผยต่อโลก

เผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้ มันดูเหมือนว่าต้าเซี่ยจะไม่ตอบสนองใดๆ แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขากำลังรอจังหวะโต้กลับอยู่

NovelLucky

ก่อนหน้านี้ ต้าเซี่ยผสานมณฑลเจียงฉวนเข้ามาอย่างง่ายดาย ซึ่งมันสร้างสมดุลที่พันธมิตรหยานหวงเข้ายึดมณฑลหวานหนาน ในเวลานั้น ทั้ง 2 ฝ่ายเคลื่อนกำลังพลไปที่ชายแดนและหยุดการเคลื่อนไหวลง

การเคลื่อนไหวครั้งต่อไปนั้นเลวร้ายยิ่งขึ้น

ต้าเซี่ยเล่นพนันและเข้าโจมตีมณฑลกวนสี ในขณะที่พวกเขายังคงโจมตีอันนัมอยู่ ใครๆก็สามารถคาดการณ์ได้ว่า ช่วงเวลาที่มณฑลกวนสีล่มสลายลง แม้ว่าพันธมิตรหยานหวงจะยึดแคว้นฉู่ตะวันตกได้ แต่ความแข็งแกร่งของพวกเขาก็จะไม่เพิ่มขึ้น

"ช่างชั่วร้ายนัก! ร้ายกาจยิ่งนัก!" เหล่าผู้เล่นยกนิ้วให้กับต้าเซี่ย

.....

ทันทีที่ข่าวสงครามแพร่กระจายออกมา ลอร์ดแห่งดินแดนใบไม้ร่วงเพียวหลิงฉวน และลอร์ดแห่งดินแดนอาชูร่า ซาโพจุ่น ก็กลายเป็นตื่นตระหนก

กองทัพดินแดนของทั้งสองมีกำลังพลเพียงดินแดนละ 150,000 นายเท่านั้น ตอนนี้ พวกเขาเคลื่อนย้ายกำลังพล 1 กองทัพทหาร มาทำสงครามกับแคว้นฉู่ตะวันตก พวกเขาจึงเลือกทหารภายในดินแดนอีกเพียง 80,000 นายเท่านั้น

Novel-Lucky

ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มกองทัพอินทรีหรือกลุ่มกองทัพฟลามิง พวกเขาไม่มีโอกาสที่จะต่อสู้ใดๆเลย

หากพวกเขาต้องการจะเรียกกองกำลังในแคว้นฉู่ตะวันตกกลับไป มันก็คงจะสายเกินไปแล้ว กองกำลังเหล่านี้อยู่ลึกเข้าไปในดินแดนของแคว้นฉู่ตะวันตก และมีการสู้รบพัวพันกับกองทัพฉู่ตะวันตก

การดึกกองกำลังเหล่านี้กลับไป ไม่เพียงแค่จะไม่ทันเวลาเท่านั้น แต่มันยังอาจจะทำให้ความได้เปรียบของพันธมิตรหยานหวงพังทลายลง และหากมันเลวร้ายถึงที่สุด กองทัพของพวกเขาก็อาจจะพังทลายลงตามไปด้วย

ดังนั้น ไม่ว่าจะพิจารณาจากเรื่องใดก็ตาม ตี่เฉินจะไม่ยอมให้พวกเขาดึงกองกำลังเหล่านี้กลับไปอย่างแน่นอน เพราะหากไม่ได้รับอนุญาติ พวกเขาก็จะไม่สามารถใช้ประตูเทเลพอร์ตได้ นี่ทำให้พวกเขาไม่สามารถจะดึงทหารของพวกเขากลับไปได้

ด้วยความสิ้นหวัง เพียวหลิงฉวนจึงได้ร้องขอการปกป้องจากต้าถัง ขณะที่ซาโพจุนได้ร้องขอการปกป้องจากต้าฉิน พวกเขาต้องการจะยืมพลังอำนาจของราชวงศ์เหล่านี้เพื่อให้พวกเขาสามารถอยู่รอดได้ต่อไป

Novel-Lucky

คำตอบของราชวงศ์ทั้งสองผลักดันให้พวกเขาไปยืนอยู่บนขอบเหว

"ปฏิเสธ!"

ทัศนคติของพวกเขาชัดเจนเป็นอย่างมาก พวกเขาไม่แม้แต่จะเสียเวลาพบกับซูตจากดินแดนทั้งสองและขับไล่ซูตเหล่านั้นออกไปโดยตรง

"แผนการ นี่เป็นแผนการ" ซาโพจุนกลายเป็นบ้าคลั่ง

เพียวหลิงฮวนยังคงไม่เป็นไร เขาเป็นผู้เล่นทั่วไป และได้เข้าร่วมพันธมิตรหยานหวงเพียงเพราะเขาใกล้ชิดกับสีอ๋งป้า

แม้ว่าเขาจะล้มเหลว แต่เขาก็ไม่ได้เสียใจมากเกินไปนัก

ซาโพจุนแตกต่างออกไป ดินแดนอาซูร่าไม่ใช่ดินแดนส่วนตัวของเขาเท่านั้น แต่มันยังเป็นเส้นชีวิตของทั้งตระกูลของเขา หากมันล่มสลาย มันจะเป็นดั่งหายนะของตระกูล

Novel-Lucky

ในครั้งที่ตระกูลเฟิงสูญเสียดินแดนจอมยุทธ์ไป ผลลัพธ์ไม่ได้รุนแรงมากนัก นั่นเป็นเพราะพวกเขาเป็นตระกูลศิลปะการต่อสู้ พวกเขาจึงสามารถจะทำได้ดีแม้ว่าจะไม่มีดินแดน

ตระกูลของซาโพจุนไม่มีทางออกใดๆเลย

ในช่วงเวลาที่สำคัญ ตี่เฉินได้แสดงถึงความเป็นผู้นำของเขา เขาเรียกพวกเขาทั้งห้ามาที่เมืองหานตาน เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับการแก้ไขสถานการณ์

ทั้งหกพูดคุยกัน และมันก็มีเพียงทางออกเดียวเท่านั่น คือ ด้วยความแข็งแกร่งของพวกเขา พวกเขาสามารถที่จะยอมแพ้ในสงครามฉู่ตะวันตก และกลับไปปกป้องดินแดนใบไม้ร่วงและดินแดนอาซูร่าได้ หรือก็ยอมแพ้ในดินแดนทั้งสองแล้วทุ่มกำลังทั้งหมดไปที่แคว้นฉู่ตะวันตก

การมุ่งเน้นทั้ง 2 ด้านพร้อมกันนั้น มันเป็นไปไม่ได้เลย

สำหรับการเลือก?

ตี่เฉิน, ชุนเซิ่นจุน และจานหลาง สนับสนุนการยึดแคว้นฉู่ตะวันตก พันธมิตรหยานหวงทุ่มกำลังทั้งหมดและใช้ความพยายามอย่างมากเป็นเวลานานกับมัน ทั้งหมดนี้ก็เพื่อความสำเร็จของแผนการ Z

NovelLucky

และกุญแจสำคัญของแผนการ Z ก็คือ การเข้ายึดแคว้นฉู่ตะวันตก

ดังนั้น พวกเขาจะยอมเลิกครึ่งทางได้อย่างไร?

จากมุมมองด้านความสัมพันธ์ แน่นอนว่าสีอ๋งป้าจะไม่ต้องการละทิ้งดินแดนใบไม้ร่วง แต่จากมุมมองด้านผลประโยชน์ส่วนตัว การคงอยู่ของดินแดนใบไม่ร่วงก็คือ การสนับสนุนสีอ๋งป้าเอง

อย่างไรก็ตาม สีอ๋งป้าเป็นลอร์ดที่ทรงพลังอำนาจอย่างแท้จริง

เขารู้ว่าควรจะทำอะไรตอนไหนและอะไรสำคัญกว่า

เปรียบเทียบกันแล้ว แผนการ Z มีความสำคัญกว่าดินแดนใบไม้ร่วงมาก คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ สีอ๋งป้าไม่เพียงแค่สนับสนุนให้โจมตีแคว้นฉู่ตะวันตกเท่านั้น แต่เขายังสามารถตัดสินปัญหานี้แทนเพียงหลิวฮวนได้อีกด้วย

ที่เพียวหลิงฉวนยังสามารถอยู่รอดได้จนถึงวันนี้นั้น มันเป็นเพราะเขาอาศัยตระกูลของสีอ๋งป้า ขณะที่ดินแดนของเขาก้าวขึ้นมามีอำนาจในเขตทุรกันดาร

เขาก็ได้สูญเสียอำนาจภายในให้กับสีอ๋งป้าไปแล้ว เมื่อสีอ๋งป้าโน้มน้าวเขา เพียงหลิงฮวนก็ทำได้เพียงแค่ยอมรับมันเท่านั้น

ในฐานะผู้เล่นลอร์ดทั่วไปในจีน นอกเหนือจากโอหยางโซวแล้ว การที่เพียวหลิงฮวนมาถึงตรงนี้ได้นั้น ไม่เพียงแค่เขาจะโชคดีเท่านั้น แต่เขายังมีความสามารถอีกด้วย

วิธีที่เขาจัดการสิ่งต่างๆก็คือ ทำตามกระแส

เนื่องจากพันธมิตรหยานหวงกำลังจะทอดทิ้งมณฑลกวนสี เพียวหลิงฮวนจึงไม่ได้ต่อต้านใดๆ เพราะไม่เพียงแค่เขาจะไม่ได้รับประโยชน์ใดๆจากการต่อต้านเท่านั้น แต่มันยังจะทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเขาและสีอ๋งป้าด้วย

ในทางตรงกันข้าม การที่เขาเห็นด้วย จะเป็นการให้ใบหน้าแก่สีอ๋งป้า ในฐานะเด็กจากตระกูลชั้นสูง สีอ๋งป้าจะต้องตอบแทนเขาอย่างแน่นอน

นี่คือความฉลาดของเพียงหลิงฮวน

สุดท้ายแล้ว ทุกคนก็มองไปที่ซาโพจุน

NovelLucky

ตัวแทนกลุ่มอำนาจจากโลกใต้ดิน พยายามที่จะดิ้นรนอย่างสิ้นหวัง

จนตอนนี้ เขาเหลือเพียงความซึมเศร้าเท่านั้น

นี่เป็นผลมาจากที่ความทะเยอทะยานของเขาถูกทำลาย และอนาคตของเขาได้หายไปแล้ว

เมื่อได้เห็นซาโพจุนเป็นเช่นนั้น ตี่เฉินและคนอื่นๆก็รู้สึกผิดหวังเช่นกัน แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพวกเขาจะไม่สู้ดีนัก แต่เมื่อได้เห็นการล้มลงของเขา มันก็ทำให้พวกเขารู้สึกไม่ดี

โอหยางโชวได้นำความเจ็บปวดมาสู่พวกเขาทุกคน

เมื่อตี่เฉินเห็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวขึ้นในฉับพลันว่า "ทุกคน ข้ามีข้อเสนอ"

Novel-Lucky

ตอนที่ 1015 การก้าวถอยหลังและยอมแพ้

https://novel-lucky.blogspot.com

"ข้อเสนออะไร?"

ตี่เฉินกล่าวว่า "เพื่อให้เพียวหลิงฮวนและซาโพจุนยอมแพ้ในดินแดนของพวกเขา พันธมิตรควรจะชดเชยให้กับพวกเขา คำแนะนำของข้าก็คือ หลังจากที่ยึดแคว้นฉู่ตะวันตกได้แล้ว พวกเราจะให้พวกเขาเป็นผู้ว่าราชการมณฑล หนึ่งจะดูแลที่มณฑลหวานหนาน ขณะที่อีกหนึ่งจะดูแลมณฑลหลูตง พวกเจ้าคิดว่าอย่างไร?"

ชุนเซิ่นจุนและคนอื่นๆมองไปที่ตี่เฉินด้วยการแสดงออกแบบแปลกๆ จากแผนการ Z ตำแหน่งผู้ว่าราชการมณฑลทั้งสองเป็นซิบสำคัญ ใครจะรู้ว่าตี่เฉินจะใช้มันง่ายๆ?

'นอกจากซื้อใจพวกเราแล้ว เขายังมีเหตุผลอื่นอีกหรือไม่?' ชุนเซิ่นจุนไม่เข้าใจ

สีอ๋งป้าสนับสนุน เขาพยักหน้าและกล่าวว่า "ข้าคิดว่าข้อเสนอนี้ยอดเยี่ยมมาก แล้วเหตุใดไม่ให้เพียวหลิงฮวนเป็นผู้ว่าราชการมณฑลหวานหนาน และซาโพจุนเป็นผู้ว่าราชการมณฑลหลู่ตงไปเลยล่ะ"

ดวงตาของตี่เฉินหรี่หลง เขาเข้าใจความคิดของสีอ๋งป้าได้ในทันที แต่เขาก็ไม่ได้คัดค้านมัน พันธมิตรซับซ้อนอย่างแท้จริง และการเป็นผู้นำก็ไม่ใช่เรื่องง่าย

ในบางครั้ง ตี่เฉินก็จำเป็นจะต้องประนีประนอม

เห็นเช่นนั้น ชุนเซิ่นจุนและจานหลางไม่ได้คัดค้านใดๆ ตี่เฉินจึงกล่าวสรุปว่า "เช่นนั้น ก็เอาตามนี้ ให้กองทัพที่แนวหน้าเร่งฝีเท้าของพวกเขา พวกเราไม่สามารถจะลากสิ่งต่างๆได้อีกต่อไปแล้ว"

"ยอดเยี่ยม!"

เมื่อถึงจุดนี้ พันธมิตรหยานหวงก็ได้ตัดแขนของพวกเขาเอง เพื่อแก้ไขวิกฤตครั้งใหญ่นี้

.....

หลังจากการประชุมสิ้นสุดลง ซาโพจุนและเพียวหลิงฮวนก็กลับไปยังดินแดนของตนและจัดการทุกอย่างเท่าที่จะสามารถทำได้

Novel-Lucky

เนื่องจากพวกเขาได้ตัดสินใจยอมแพ้ดินแดนของพวกเขาไปแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่ยอมให้ต้าเซี่ยและดินแดนหงส์สาบสูญได้รับผลประโยชน์ไปในราคาถูก พวกเขานำทุกสิ่งทุกอย่างที่นำไปได้ไปด้วย สำหรับสิ่งที่ไม่สามารถนำไปด้วยได้ พวกเขาก็เผาทำลายทิ้งทั้งหมด

เงิน, อุปกรณ์, ข้าราชการพลเรือนและขุนพล, ผู้มีความสามารถพิเศษ, กำลังทหาร และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ถูกเทเลพอร์ตออกไปทั้งหมด นี่คือสิ่งที่พวกเขาจะพึ่งพาในการดำเนินมณฑลของพวกเขาในอนาคต

เสบียง, คู่มือทะเบียนบ้าน, เอกสารสำนักงาน และสิ่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ทั้งหมดถูกเผาทำลาย พวกเขาจงใจทำเพื่อสร้างปัญหาให้กับศัตรูของพวกเขา

ในเวลาเพียง 2 วัน ก่อนที่กลุ่มกองทัพอินทรีย์ และกลุ่มกองทัพฟลามิงจะมาถึงเมืองหลักของพวกเขา พวกเขาก็ได้หนีออกจากเมืองอซูร่าและเมืองใบไม้ร่วงแล้ว

เมื่อถึงจุดนี้ จำนวนลอร์ดในจีนก็หลงเหลืออยู่เพียง 6 คนเท่านั้น

ด้วยกำลังพล 160,000 นาย ที่ซาโพจุนและเพียงหลิงฮวนนำไปเสริม สงครามฉู่ตะวันตกจะไม่สามารถพลิกกลับได้อีกต่อไป แม้ว่าตัวเสี้ยงหยูและกองทัพของ

เขาจะแข็งแกร่งมากเพียงใดก็ตาม เขาก็ไม่สามารถที่จะเอาชนะกองทัพที่มีกำลังพลถึง 760,000 นายได้

การล่มสลายของแคว้นฉู่ตะวันตก มันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

.....

วันที่ 18 ของเดือนที่ 4 กลุ่มกองทัพอินทรีย์เคลื่อนทัพมาถึงเมืองใบไม้ร่วง และกลุ่มกองทัพฟลามิงก็เคลื่อนทัพมาถึงเมืองอาชูร่า มันเป็นการประกาศเปลี่ยนมือผู้ปกครองมณฑลกวนสี โดยที่ไม่ได้เสียกำลังพลไปแม้แต่นายเดียว พันธมิตรซานไห่ได้กัดก้อนเนื้อชิ้นโตออกจากพันธมิตรหยานหวง

การกระทำของโอหยางโซวทำให้ทุกคนตกตะลึง อย่างไรก็ตาม เหล่าผู้เล่นยังคงไม่เข้าใจว่า เหตุใดต้าฉินและต้าถังถึงได้ยอมถูกลากเข้ามาในสงครามครั้งนี้?

แม้ว่าราชวงศ์ทั้งสองจะมีความสัมพันธ์อันดีกับต้าเซี่ย แต่พวกเขาก็ไม่ได้ใกล้ชิดกันถึงขนาดที่เคลื่อนไหวโดยไม่ได้รับอะไรเลย

"มันจะต้องมีบางอย่างเกิดขึ้น"

NovelLucky

เหตุการณ์ต่อจากนั้น ทำให้ทุกคนเข้าใจและมันก็ทำให้พวกเขาประหลาดใจ

วันที่พวกเขายึดเมืองหลักทั้งสองได้ ต้าเซี่ยก็ได้ส่งมอบดินแดนใบไม้ร่วงให้กับต้าถังอย่างไม่มีเงื่อนไข ขณะที่ดินแดนหงส์สาบสูญก็ได้ส่งมอบดินแดนอาซูร่าให้กับต้าฉินอย่างไม่มีเงื่อนไข

มันราวกับจะบอกว่า โอหยางโชวและเฟิงฉิวฮวงได้มอบเนื้อฉ่ำนี้ให้กับคนอื่นฟรีๆ

"นี่บ้าเกินไปแล้ว"

ต้าเซี่ยมั่งคั่งและมีดินแดนกว้างใหญ่ แต่พวกเขาคงจะรู้สึกเจ็บปวดไม่น้อยที่จะต้องมอบจังหวัดทั้งสองนั้นออกไป อย่างไรก็ตาม ปัญหาก็คือ เหตุใดดินแดนหงส์สาบสูญกลับยินดีที่จะทำเช่นเดียวกับต้าเซี่ย

เหล่าผู้เล่นไม่เข้าใจ

มีการคาดเดาหลากหลายในฟอรั่ม บางคนเริ่มกล่าวทฤษฎีต่างๆขึ้นมา

Novel-Lucky

หากมีใครรวบรวมมันทั้งหมดเอาไว้ เขาคงสามารถจะนำมันมาสร้างเป็นภาพยนต์ฟอร์มยักษ์ได้

ความจริงนั้นง่ายๆและไม่ได้ซับซ้อนอย่างที่คนอื่นๆคาดเดา

มีเหตุผล 3 ประการ ที่โอหยางโชวและเฟิงฉิวฮวงร่วมมือกันลงมือเช่นนี้

ประการแรก หากพวกเขาไม่ได้ตกลงกันกับต้าถังและต้าฉินเช่นนี้ล่วงหน้า สงครามกวนสีจะไม่เกิดขึ้น

ก่อนที่จะลงนามในข้อตกลง ต้าฉินและต้าถังไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธดินแดนอาชูร่าและดินแดนใบไม้ร่วงสำหรับคำร้องขอการปกป้อง ไม่ว่าจะเป็นใครในพวกเขาทั้งสอง พวกเขาจะไม่ยอมให้ความรู้สึกควบคุมการกระทำของพวกเขา

หากราชวงศ์ทั้งสองเข้ามาแทรกแซง ด้วยกำลังพลที่ต้าเซี่ยสามารถเคลื่อนไหวได้ พวกเขาจะไม่สามารถเข้ายึดมณฑลกวนสีได้ หากพวกเขาถูกลากเข้าสู่สงครามอย่างแท้จริง ต้าเซี่ยที่ทำสงคราม 2 ด้าน อาจจะไม่สามารถเอาชนะได้ซักด้าน

Novel-Lucky

แล้วนั้นก็จะเป็นการมอบดินแดนใบไม้ร่วงและดินแดนอาซูร่าให้กับราชวงศ์ถังสองเท่านั้น

หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น ต้าเซี่ยจะยังคงสามารถยืนได้อย่างมั่นคง แต่ดินแดนหงส์สาบสูญจะอยู่ในสภาพที่ไม่สู้ดีนัก เพราะหากทุกสิ่งดำเนินไปเช่นนั้น มันจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างต้าฉินและเฟิงฉิวฮวงเลวร้ายลง

พร้อมกับมองโกลทางเหนือ, ดินแดนหานตานทางตะวันออก และต้าฮั่นทางใต้ ดินแดนหงส์สาบสูญจะกลายเป็นถูกล้อมโดยศัตรูจากทั้ง 4 ด้าน

หากต้าเซี่ยไม่ได้ส่งความช่วยเหลือ ในอนาคต ดินแดนหงส์สาบสูญจะเผชิญหน้ากับการล่มสลายอย่างแน่นอน ด้วยลักษณะนิสัยของเฟิงฉิวฮวง เธอคงไม่เต็มใจที่จะผสานรวมเข้ากับต้าเซี่ย

ในตอนนี้ มันยังคงไม่มีวิธีแก้ปัญหานี้

ประการที่สอง เมืองหลวงมีความไม่แน่นอนสูงมากเกินไป

ต้าเซี่ยมีเมืองหลวง 3 แห่ง อยู่ในเขตแดนของพวกเขาแล้ว และมันก็เป็นหนามยอกอกโอหยางโชว โชคดีที่ไม่ว่าจะเป็นต้าหลี่, เฉิงตู หรือต้าสุย พวกเขาไม่ได้เป็นฝ่ายตรงข้ามที่แข็งแกร่งมากพอ

ด้วยความสามารถของต้าเซี่ย โอหยางโชวสามารถจะจัดการกับมันได้

อย่างไรก็ตาม สำหรับเจ้าของใหม่มณฑลกวนสีทั้งสอง? หนึ่งคือฉินซีหวง และอีกหนึ่งคือถังไท่จง ทั้งสองต่างก็เป็นคนที่เข้าใจได้ง่าย พวกเขาไม่ต้องการให้มีกลุ่มอำนาจมากกว่า 2 กลุ่มในมฑลเดียว

ในช่วง 2 ปีที่ผ่านมานี้ ไกอาได้คลายข้อจำกัดของเมืองหลวงลง ใครจะรู้ว่าในอนาคตไกอาจะให้อิสระแก่พวกเขาหรือไม่?

โอหยางโชวไม่กล้าจะแบกรับความเสี่ยงนี้ และเขาก็ไม่ต้องการจะสูญเสียเฟิงฉิวฮวง ก่อนที่พวกเขาจะมีความสามารถในการทำลายเมืองหลวง มันจะดีที่สุดที่จับมือเป็นพันธมิตรกับพวกเขา

ประการที่สาม ภัยคุกคามจากมองโกล

ในฐานะหนึ่งในชนเผ่าที่ทรงพลังอำนาจที่สุดที่เคยปกครองจีน ความแข็งแกร่งของชนเผ่ามองโกลน่าตกตะลึงมากเกินไป ไม่ต้องกล่าวถึงดินแดนหงส์สาบสูญที่ตั้งอยู่ใกล้กับพวกเขาอย่างโดดเดี่ยว แม้แต่ต้าเซี่ยก็อยากที่จะเอาชนะพวกเขาในสงครามได้

Novel-Lucky

เมื่อเป็นเช่นนั้น การหาคนมาช่วยย่อมเป็นวิธีที่ดีที่สุด

ต้าฉินเชื่อมต่อโดยตรงกับมองโกล และพวกเขาก็มีทหารกว่า 1 ล้านนาย จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่หวาดกลัวชนเผ่ามองโกล การเป็นพันธมิตรกับต้าฉินจึงคุ้มค่าอย่างแท้จริง

พิจารณาข้างต้น พร้อมด้วยการชี้ทางของจางเหลียง โอหยางโซวได้ยอมถอยออกมาหนึ่งก้าว

ต้าเซี่ยและดินแดนหงส์สาบสูญได้ลงนามในข้อตกลงกับต้าฉินและต้าถังตามลำดับ พวกเขาได้สร้างความมั่นคงในชายแดน ในขณะที่ได้รับพันธมิตรที่เชื่อถือได้เข้ามาใหม่อีกสอง

สำหรับที่ต้าฉินและต้าถังจะต่อสู้กันในอนาคตหรือไม่นั้น มันไม่ได้อยู่ในการพิจารณาของโอหยางโซว

โดยใช้สัญญาพันธมิตรที่ไกอายอมรับ ดินแดนหงส์สาบสูญได้ขจัดภัยคุกคามทางตะวันตกออกไปอย่างสิ้นเชิง ในอนาคต เมื่อพวกเขาต้องต่อสู้กับมองโกล พวกเขายังสามารถที่จะยืมความแข็งแกร่งของต้าฉินไปช่วยเหลือได้

NovelLucky

นอกเหนือจากนั้น โอหยางโชวยังได้ใช้โอกาสนี้ตัดแขนของพันธมิตรหยานหวง เพื่อลดผลกระทบจากการที่พันธมิตรหยานหวงยึดแคว้นฉู่ตะวันตก

พวกเขาขายผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่ให้กับต้าฉินและต้าถัง โดยได้รับบางอย่างเป็นสิ่งตอบแทน โอหยางโชวได้รับขุนพลในฝันของเขา หลี่จิง ขณะที่เฟิงฉิวฮวงได้รับพี่น้องเมิ่งยี่และเมิ่งเทียน

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 19

ณ เมืองซานไห่

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากที่ต้าเซี่ยส่งมอบดินแดนใบไม้ร่วงตามข้อตกลงแล้ว หลี่จิงและตระกูลของเขาก็ย้ายมายังเมืองซานไห่

เมื่อโอหยางโชวได้รับรายงาน เขาก็ออกไปต้อนรับพวกเขาเป็นการส่วนตัวที่ประตูพระราชวัง

Novel-Lucky

หลี่จิงที่เข้ามาในเขตทุรกันดารนั้นอายุเกือบ 50 ปีแล้ว แต่เขายังคงเต็มไปด้วยพลังและความแข็งแกร่ง แม้ว่าเขาจะดูเป็นคนนิ่งเฉย แต่เขาก็เป็นคนที่ทรงสติปัญญาอย่างแท้จริง และไม่มีใครกล้าที่จะประมาทเขา

กล่าวถึงหลี่จิง เรื่องราวในตำนานของเขาที่ถูกกล่าวถึงมากที่สุดก็คือ 'การตกแต่งของเหล่าเทพเจ้า' ซึ่งมันทำให้เขากลายมาเป็นบุคคลในตำนาน

ในความเป็นจริง เขาเป็นคนที่มีความสามารถรอบด้าน ที่สามารถเป็นได้ทั้งขุนพลและข้าราชการพลเรือน ตำนานเล่าว่า หลังจากที่เขาตายไปแล้ว วิญญาณของเขามักจะช่วยเหลือประชาชน พวกเขาจึงได้สร้างวัดให้กับเขา ช่วงเวลาต่อมาของราชวงศ์ถัง หลี่จิงก็ถูกทำให้เป็นอมตะ

ดังนั้น จะเป็นได้ว่าเขามีความสามารถมากเพียงใด

"ข้าหลี่จิง คำนับองค์ราชา!" หลี่จิงเป็นคนที่ปฏิบัติตามกฎ เนื่องจากเขาทำข้อตกลงและเดินทางมายังต้าเซี่ยแล้ว เขาจึงไม่ลังเลที่จะคำนับผู้ปกครองคนใหม่ของเขา

แน่นอนว่า การทำงานให้กับโอหยางโชวนั้นไม่ใช่สิ่งที่เลวร้าย

ชื่อ : หลี่จิง(ระดับพระเจ้า)

Novel-Lucky

ฉายา : เทพการทหาร

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ถัง

อัตลักษณ์ : ขุนพลต้าเซี่ย

อาชีพ : ขุนพลขั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 97

กำลัง : 85

สติปัญญา : 82

Novel-Lucky

การเมือง : 78

ลักษณะพิเศษ : เทพการทหาร(ขวัญกำลังใจกองกำลัง เพิ่มขึ้น 40%, ความเร็วในการเคลื่อนที่กองกำลัง เพิ่มขึ้น 30%, พลังป้องกันของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 25%, ความแข็งแกร่งในการสังหารของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%)

การประเมิน : ท่ามกลางขุนพลที่มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ถัง หลี่จิงเป็นอันดับหนึ่ง ในปี 630 หลี่จิงเอาชนะก๊อคเติร์กที่นำโดยเจี๋ยหลี่ซ่าน ด้วยกองกำลังทหารม้าเพียง 3,000 นาย ในการโจมตีที่น่าประหลาดใจ ซึ่งมันได้ส่งผลให้ราชวงศ์ถังสามารถพิชิตก๊อคเติร์กได้

"ท่านขุนพล โปรดลุกขึ้นเถิด!"

โอหยางโชวเต็มไปด้วยความปิติยินดี "ข้าเฝ้ารอคอยท่านมานานแล้ว ในที่สุดวันนี้ข้าก็ได้สมปรารถนา"

เมื่อหลี่จิงได้ยินเช่นนั้น หัวใจของเขาก็สงบลง

เนื่องจากราชามีความคาดหวังในตัวเขาสูง การเดินทางเข้ากองทัพต้าเซี่ยของเขาคงจะไม่เงียบเหงาอย่างแน่นอน

Novel-Lucky

"ที่นี่ไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะแก่การพูดคุย ไปที่ห้องอ่านหนังสือของข้ากัน" โอหยางโซวยิ้มและนำหลี่จิงไปห้องอ่านหนังสือเป็นการส่วนตัว

หลี่จิงไม่กล้าชักช้า และติดตามไปอย่างรวดเร็ว แม้ว่าเขาจะอายุ 50 ปีแล้ว แต่ก็ยังคงแข็งแกร่งและกระฉับกระเฉง

พวกเขาทั้งสองคุยกันนาน 2 ชั่วโมงเต็ม เมื่อเหล่าเสนาบดีได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็รู้สึกอิจฉาอย่างแท้จริง การได้พูดคุยกับราชานานถึง 1 ชั่วโมง ก็ถือได้ว่าเป็นเกียรติอย่างมากแล้ว

ดั้งนั้น ทุกคนจึงสามารถมองเห็นถึงความสำคัญของหลี่จิงต่อราชา

ตามที่คาดหวัง บ่ายวันนั้น หลี่จิงได้รับราชโองการ "แต่งตั้งหลี่จิงเป็นจอมพลแห่งกลุ่มกองทัพหมี ได้รับมอบฉายาผู้บัญชาการทหารสูงสุด และได้เข้าสู่สภาพใหญ่"

ทันทีที่ประกาศราชโองการนี้กระจายออกไป เหล่าข้าราชการพลเรือนและขุนพลก็สูดลมหายใจเข้าลึกๆ

Novel-Lucky

ส่วนที่สำคัญสุดก็คือ เขาได้รับฉายาผู้บัญชาการสูงสุด ก่อนหน้านี้ มีเพียงไป๋ฉีเท่านั้นที่ได้รับฉายานี้ ขุนพลระดับพระเจ้าคนอื่นได้รับเพียงฉายาขุนพลใหญ่

ไม่มีใครคาดหวังว่า หลี่จิงจะอยู่ในระดับเดียวกับไป๋ฉีในทันที และกลายมาเป็นหนึ่งในบุคคลสำคัญระดับสูงสุดของกองทัพต้าเซี่ย ความรักของราชาที่มีต่อหลี่จิงนั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ

Novel-Lucky

ตอนที่ 1016 การโจมตีโต้กลับของอันนัม

https://novel-lucky.blogspot.com

หลังจากที่หลี่จิงได้รับการแต่งตั้งแล้ว เขาไม่ได้เข้าไปทำหน้าที่ในทันที

สงครามอันนัมในปัจจุบัน กำลังเข้าสู่ช่วงเวลาที่สำคัญ และกลุ่มกองทัพหมี ได้ถูกนำไปโดยไป๋ฉีแล้ว ผลก็คือ มันเหมาะนักที่หลี่จิงจะก้าวเข้าไปในเวลานี้ และเขาจะต้องรอให้สงครามสิ้นสุดลงเสียก่อน

หลี่จิงไม่ได้อยู่ที่เมืองซานไห่นานนัก ราชามีความคาดหวังกับเขาสูง เขาจึงรีบกลับออกไป เขาสามารถที่จะใช้ความสำเร็จในการทำสงครามของเขา เพื่อพิสูจน์ว่าราชาคิดถูกต้องได้เท่านั้น

ในประวัติศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นการสู้รบบนที่ราบหรือที่ราบสูง มันไม่ใช่ปัญหาสำหรับเขา

หลี่ทั้งสองอย่าง หลี่จิงและหลี่มู่

จะเป็นอนาคตของต้าเซี่ยสำหรับการต่อสู้เผชิญหน้ากับทิเบต, ซีเซี่ย และเติร์กตะวันตก

โอหยางโชวมีคำสั่งต่อหลี่จิงว่า หลังจากที่สงครามอันนัมสิ้นสุดลงแล้ว กลุ่มกองทัพหมีจะย้ายจากมณฑลเจียงฉวนไปยังจังหวัดเฉียงในมณฑลเสฉวน เพื่อเผชิญหน้ากับทิเบต

หลี่จิงจึงออกจากเมืองซานไห่และเดินทางไปยังจังหวัดเฉียง เพื่อวางรากฐานการดำเนินการในอนาคตของเขาต่อทิเบต

.....

ภายในห้องอ่านหนังสือหลวง โอหยางโชวเรียกจางยี่และเซิ่นปู้ไห่เข้ามาเพื่อมอบภารกิจลับ

คืนนั้น เรือดำน้ำพลังงานวิเศษที่ถูกเรียกในชื่อ ฉลามทมิฬ ซึ่งเทียบท่าอยู่ในอ่าวเป่ยไห่ ลอบออกจากท่าเรือและหายตัวไปในทะเล

พร้อมกับมัน เป็นข้าราชการระดับสูงจากวัดหงหลู่

.....

Novel-Lucky

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 20

ณ อันนัม

ในช่วงเวลาไม่กี่วันที่ผ่านมาที่เกิดสงครามภายในของจีน อันนัมไม่สงบอย่างสมบูรณ์ หลังจากถูกจัดระเบียบ สนามรบอันนัมก็เข้าสู่ช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด

ชะตากรรมของผู้เล่น 500,000 คน ที่ติดกับดัก สามารถจะมองเห็นได้อย่างชัดเจนแล้ว

ภายใต้ความร่วมมือของฮั้วฉูปิงและมู่กุ้ยหยิง กองทัพทหารที่ 4 แห่งดินแดนไฮฟองก็ถูกบดขยี้ ภาคใต้ทั้งหมดของอันนัม อยู่ภายใต้การปกครองของต้าเซี่ยแล้ว

หลังจากการสู้รบทางใต้ กองทัพทหารทั้งสองไม่ได้อยู่ที่นั่นนานนัก นอกเหนือจากกำลังพลบางส่วนที่ต้องอยู่ป้องกันและเฝ้าระวังเชลยศึกแล้ว ส่วนใหญ่ใช้เรือพ่อค้า ล่องข้ามภูเขาไฮวานและปรากฏตัวขึ้นที่ภาคเหนือของอันนัม เพื่อรวมตัวกับหม่าเฉา

หลังจากรวมตัวกันแล้ว กองทัพทหารทั้งสองก็เคลื่อนพลขึ้นเหนือ

Novel-Lucky

ในเวลาเดียวกันนั้น กองทัพทหารแห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองทั้งสามที่นำโดยซีหวานซุ่ย ก็เร่งกวาดล้างภาคเหนือของอันนัม

เมืองไฮฟองก็ไม่เงียบเช่นกัน

ในช่วงเวลานี้ กองเรือจักรพรรดิและกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือแปซิฟิกได้ทำการระเบิดเมือง

ในฐานะเมืองหลัก การป้องกันของมันดีกว่าเมืองดานังมาก แม้ว่ามันจะอยู่ติดทะเล แต่บนกำแพงเมืองของมันก็มีปืนใหญ่ถึง 200 กระบอก

นั่นน่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

การยิงแต่ละระลอกนั้นสร้างความเสียหายให้กับกองเรือเป็นอย่างมาก

แม้แต่กองเรือชั้นแนวหน้าอย่างกองเรือจักรพรรดิ ก็ยังประสบปัญหาภายใต้การป้องกันนี้ พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากผลัดเปลี่ยนกับกองเรือแปซิฟิกไปมา

NovelLucky

เมื่อกองเรือหยาซานเสร็จสิ้นภารกิจการกวาดล้างของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ไปรวมตัวที่เมืองไฮฟอง เมื่อพวกเขาไปถึง แม้ว่าเมืองไฮฟองจะถูกสร้างขึ้นมาจากเหล็ก มันก็ยังจะถูกระเบิดออกเป็นชิ้นๆ

ก่อนหน้านี้ มีเพียงกองเรือจักรพรรดิเท่านั้นที่ทำหน้าที่ปกป้องกองทัพทหารที่ 1 และ3 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ขึ้นฝั่ง โดยที่พวกเขาตั้งค่ายอยู่ห่างจากเมืองไฮฟอง 15 กิโลเมตร ขณะนี้พวกเขากำลังเตรียมพร้อมสำหรับการโจมตีอยู่

นี่ก็หมายความว่า กองทัพต้าเซี่ยได้แบ่งกองกำลังออกไป 3 เส้นทาง และก้าวหน้าไปพร้อมๆกัน มองไปที่ท่าทีของพวกเขา พวกเขาพร้อมที่จะกวาดล้างเมืองไฮฟอง และไปสมทบกันที่เมืองหลวงฮานอย เพื่อทำการสู้รบครั้งสุดท้ายแล้ว

นอกจากนี้ ในช่วงเวลาสั้นๆ ฮานอยยังประสบกับความขัดแย้งภายในอีกด้วย

เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยกล่าวโทษลอร์ดแห่งดินแดนไฮฟอง หรวนเทียนเฉว่ หากไม่ใช่เพราะเขามีจิตใจที่แข็งแกร่งแล้ว เขาอาจจะฆ่าตัวตายไปแล้ว

อย่างไรก็ตาม หรวนเทียนเฉว่ไม่สามารถจะตายได้

Novel-Lucky

เนื่องจากความแตกต่างระหว่างพวกเขา เหล่าผู้เล่นอันนัมจึงไม่ยินดีเข้าช่วยเหลือเมืองไฮฟอง ด้วยกำลังพล 160,000 นายที่นั่น เมื่อกองเรือหยาซานเร่งการโจมตี เมืองจะไม่สามารถป้องกันการปิดล้อมเมืองของกองทัพทหารทั้งสองแห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ได้อย่างแน่นอน

ช่วงเวลาที่เมืองไฮฟองถูกยึด เส้นชีวิตครึ่งหนึ่งของอันนัมจะหายไป

ดังนั้น หรวนเทียนเฉว่จึงกังวลเป็นอย่างมาก เขารีบเดินทางไปที่ฮานอยด้วยตัวเอง เพื่อเยี่อมเยือนเหล่าผู้นำกิลด์ทั้งหมด และอธิบายสถานการณ์กับพวกเขา

ในฐานะเมืองของลอร์ดเพียงแห่งเดียวที่เหลืออยู่ในอันนัม เมืองไฮฟองไม่เพียงแค่มีความสำคัญต่อเมืองหลวงฮานอยเท่านั้น แต่มันยังทำหน้าที่ปกป้องแม่น้ำแดงจากทะเลอีกด้วย

ช่วงเวลาที่เมืองไฮฟองถูกยึด กองทัพต้าเซี่ยก็จะเคลื่อนพลขึ้นไปตามแม่น้ำถึงหน้าเมืองหลวงฮานอยได้ และพวกเขาก็จะสามารถยิงปืนใหญ่เข้าโจมตีเมืองหลวงฮานอยได้

ผลลัพธ์เช่นนั้นเป็นดั่งหายนะ

Novel-Lucky

นอกเหนือจากนั้น หากเมืองไฮฟองถูกยึด มันก็จะมีความหมายว่า นอกเหนือจากเมืองหลวงแล้ว จะไม่มีดินแดนใดเหลือในอันนัมอีก เหล่าเมืองรองที่ยังเหลือของดินแดนไฮฟองเองก็จะสูญเสียจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของพวกเขาไป และปล่อยให้กองทัพต้าเซี่ยเข้ายึดครองได้อย่างง่ายดาย

หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น เมืองหลวงฮานอยจะโดดเดี่ยวอย่างแท้จริง

ในสถานการณ์เช่นนั้น มันจะเป็นเพียงเรื่องของเวลาที่อันนัมจะล่มสลายลง แม้ว่ามีกองทัพทหารองครักษ์ 800,000 นาย ในเมืองหลวง พร้อมด้วยกองกำลังผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้อีก 900,000 คน พวกเขาก็ยังคงเป็นเพียงนกที่ถูกขังอยู่ในกรง

หรวนเทียนเฉว่เตือนเหล่าผู้นำกิลด์ว่า "อย่าลืมว่าต้าเซี่ยเข้ายึดราบัตอย่างไร เพียงแค่เปลวเพลิงก็เปลี่ยนทุกอย่างเป็นเถ้าถ่านได้แล้ว"

"แล้วพวกท่านทั้งหมดยังจะคิดว่าการปกป้องเมืองหลวงฮานอยเพียงอย่างเดียว จะเอาชนะพวกเขาได้หรือ?" คำถามของหรวนเทียนเฉว่ เป็นคำถามที่ไม่มีคนตอบ แต่บางคนที่ได้ยินก็รู้สึกหนาวไปทั่วกระดูกสันหลังของพวกเขา

พวกเขาเชื่อว่า ต้าเซี่ยอาจจะใช้แผนการเช่นนั้นอีกครั้ง

Novel-Lucky

หรวนเทียนเฉว่กล่าวต่อว่า "ในฐานะดินแดนผู้เล่น ดินแดนไฮฟองยังมีพันธมิตรในอาเซียน เมื่อถึงช่วงเวลาที่สำคัญ พวกเขาสามารถเข้ามาช่วยเหลือข้าได้ แต่หากเมืองไฮฟองกำลังจะถูกยึด คงไม่มีใครยินดีจะเข้ามาช่วยเหลืออย่างแน่นอน"

อันนัมในปัจจุบันยังไม่แสดงสัญญาณของความพ่ายแพ้

ก่อนที่สถานการณ์จะชัดเจน หนานจาง, เจนละ และพันธมิตรอื่นๆของพวกเขาจะไม่ส่งความช่วยเหลือมายังเมืองไฮฟอง ไม่ว่าอย่างไร ภัยคุกคามของต้าเซี่ยก็มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง พวกเขาจึงไม่กล้าที่จะเคลื่อนไหวโดยประมาท

แม้ว่าพวกเขาจะส่งความช่วยเหลือ มันก็จำกัดอยู่เพียงกองทัพดินแดนเท่านั้น

ก่อนที่ต้าเซี่ยจะเริ่มสงครามระหว่างประเทศอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นหนานจางหรือเจนละ พวกเขาไม่ได้ใจกว้างมากพอที่จะเข้ามาช่วยเหลืออันนัม

ยิ่งไปกว่านั้น ในระหว่างสงครามระหว่างประเทศ ต้าเซี่ยไม่ได้หยุดยั้งการเคลื่อนไหวทางการฑูตของพวกเขา

Novel-Lucky

ในช่วงเวลานี้ ต้าเซี่ยได้จัดให้กองเรือมหาสมุทรอินเดียและกองเรือแปซิฟิกทำการลาดตระเวณรอบๆอาเซียน แล้วพวกเขายังส่งฑูตไปยังประเทศต่างๆในอาเซียน

ราชาเซี่ยประกาศว่า "ต้าเซี่ยกำลังทำสงครามกับอันนัมเนื่องจากความขัดแย้งทางการค้า พวกเราไม่มีเจตนาที่จะเผชิญหน้ากับทั้งอาเซียน และการสู้รบจะไม่ขยายออกไปโดยง่าย"

เพื่อเป็นการโน้มน้าวพวกเขา ต้าเซี่ยยินดีลงนามในข้อตกลงกับบรูไน, ยะโฮร์, สยาม และเปียว โดยสัญญาว่า พวกเขาจะไม่โจมตีประเทศของพวกเขา

เมื่อข่าวนี้ถูกปล่อยออกมา ทั้งสี่ก็ถูกล่อลวงในทันที

เร่งสงครามอันนัม ขณะที่ใช้บัตรทางการฑูต ต้าเซี่ยผสานการโจมตีอย่างน่าตกตะลึง โดยทั่วไปแล้ว พวกเขาทำเช่นนี้เพื่อตัดความช่วยเหลือภายนอกจากอันนัม

ในสถานการณ์เช่นนี้ อันนัมจำเป็นต้องรวมตัวกันภายในมากยิ่งขึ้น

Novel-Lucky

หรวนเทียนเฉว่มองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน เขาไม่ได้โต้แย้งว่า สิ่งที่เรียกว่าการปกป้องการค้าเสรีของต้าเซี่ยนั้นเป็นกลโกง แต่เขากลับยอมรับว่าเขาทำผิดพลาด

เขากล่าวโทษตัวเองในเรื่องนั้น

"พี่น้อง ข้ายอมรับว่าข้าทำผิดพลาด หลังจากสงครามครั้งนี้ ไม่ว่าจะชนะหรือแพ้ ข้าจะตายเพื่อชดใช้ความผิดของข้า แต่ก่อนหน้านั้น โปรดวางความเกลียดชังลง และร่วมมือกันปกป้องประเทศของพวกเราด้วยเถิด!"

"ได้โปรด!"

"เพื่อความอยู่รอดของประเทศพวกเรา โปรดไว้วางใจข้าเป็นใครสุดท้าย"

ในขณะนั้น เขาเต็มไปด้วยอารมณ์และได้คุกเข่าลงกับพื้น

หรวนเทียนเฉว่ได้ทำเช่นนั้นขณะที่ไปเยี่อนบ้านของผู้นำกิลด์แต่ละคน

ผู้นำกิลด์ทั้งสิบได้รวมตัวกันเพื่อปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับเรื่องนี้

Novel-Lucky

"พวกเราควรจะทำเช่นไร?"

การโจมตีสามครั้งของกองทัพต้าเซี่ยทำให้พวกเขากลายเป็นหวาดกลัว

หรวนเทียนเฉว่ยังคงมีความมั่นใจเป็นอย่างมาก เขากล่าวว่า "สถานการณ์ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่พวกท่านคิด กองทัพต้าเซี่ยแยกออกเป็น 3 กองกำลัง มันอาจจะดูอันตราย แต่พวกเขาต้องเผชิญกับความกังวลในเรื่องความขัดแย้งของปรัชญาสงคราม"

"อย่างไร?"

หรวนเทียนเฉว่กล่าวอย่างไร้อารมณ์ว่า "ง่ายมาก พวกเขามี 7 กองทัพทหารและกำลังพลรวม 500,000 นาย แม้ว่าพวกเราจะพ่ายแพ้ที่ทางใต้ แต่พวกเราก็ยังมีกองทัพทหารองครักษ์ 800,000 นาย กองกำลังชั้นสูงของดินแดนไฮฟอง 160,000 นาย นี่ยังไม่ได้กล่าวถึงกองทัพผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้อีก 900,000 คน"

"ในด้านจำนวน พวกเราเหนือกว่าอย่างมาก"

Novel-Lucky

ในขณะที่เขากล่าว หรวนเทียนเฉว่ก็แสยะยิ้มและกล่าวว่า "ต้าเซี่ยนั้นหยิ่งผยองมากเกินไป เพื่อที่จะประกาศสงครามกับพวกเรา พวกเขากลับใช้กำลังพลเพียง 500,000 นาย นั่นเป็นสิ่งที่โง่มาก"

"ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังแยกออกเป็น 3 กองกำลังเพื่อกวาดล้างพวกเราอีก มันเห็นได้ชัดว่าพวกเขากำลังทำหยิ่งผยองมากเพียงใด"

ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการวิเคราะห์ของหรวนเทียนเฉว่

อย่างไรก็ตาม บางคนก็ยังคงสงสัยและกล่าวว่า "นั่นไม่ถูกต้อง ต้าเซี่ยมีกำลังพลถึง 2 ล้านนาย เหตุใดพวกเขาถึงส่งมาเพียง 500,000 นาย? นั่นไม่ใช่สไตร์ของพวกเขาเลย"

ไม่มีใครคิดว่าต้าเซี่ยจะโง่อย่างแท้จริง

ผู้นำกิลด์ผู้หนึ่งกล่าวขึ้นว่า "ข้าได้ยินมาว่า ต้าเซี่ยกำลังจัดการกับพันธมิตรหยานหวงในจีน พวกเขาจึงไม่สามารถจะเคลื่อนกำลังพลออกมามากเกินไปได้ นี่อาจจะเป็นเหตุผลที่พวกเขาเคลื่อนกำลังมาได้เพียงเท่านี้"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทุกคนก็ตกใจและได้แลกเปลี่ยนสายตากันและกัน

NovelLucky

ผู้นำกิลด์คนก่อนกล่าวขึ้นมาอย่างระมัดระวังว่า "ตอนนี้สงครามในจีนได้สิ้นสุดลงแล้ว นั่นไม่ได้หมายความว่าจะมีอีกกองทัพถูกส่งมาที่นี่หรอกหรือ?"

"นั่นเป็นไปได้อย่างมาก"

ทุกคนรู้สึกแย่เกี่ยวกับมัน

มีเพียงหรวนเทียนเฉว่เท่านั้นที่ยังคงเลือดสีบฉีดและมีความเชื่อมั่นแรงกล้า เขากล่าวเสียงดังว่า "ทุกคน นี่เป็นโอกาสของพวกเรา"

"อย่างไร?"

"มันต้องใช้เวลาอย่างน้อย 1 สัปดาห์ ก่อนที่กองทัพที่สองจะมาถึง พวกเราเพียงจำเป็นจะต้องทำลายกองกำลังทั้งสามของพวกเขาภายใน 1 สัปดาห์ จากนั้น แม้ว่ากำลังเสริมจะมาถึง พวกเขาก็จะไม่สามารถทำอะไรได้อีกต่อไป"

"กล่าวได้อีก"

Novel-Lucky

ดวงตาของเหล่าผู้นำกิลด์เปร่งประกาย และพวกเขามองไปที่หรวนเทียนเฉว่ด้วยความเคารพ ด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงได้รับความไว้วางใจจากพวกเขาอีกครั้ง

เหล่าผู้นำกิลด์กำหมดของพวกเขาและกล่าวว่า "สำหรับสิ่งที่ต้องทำ พี่ชายหรวนโปรดบอกกล่าวแก่พวกเราด้วย"

Novel-Lucky

ตอนที่ 1017 หัวชนหัว

https://novel-lucky.blogspot.com

"นี่คือแผนของข้า..."

ภายในห้องโถงประชุม หรวนเทียนเฉว่อธิบายแผนการสู้รบของเขา

อันนัมเหลือเวลาอีก 1 สัปดาห์ เพื่อทำลายกองกำลังทั้งสามของต้าเซี่ย พวกเขาจำเป็นต้องออกไปเผชิญหน้าแบบหัวชนหัว

นอกเหนือจากกองกำลังผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ทั้ง 900,000 คนแล้ว พวกเขายังจำเป็นจะต้องใช้กองทัพทหารองครักษ์ของเมืองหลวงด้วย

หรวนเทียนเฉว่วิเคราะห์ว่า "ด้วยความแข็งแกร่งของกองทัพต้าเซี่ย พวกเราจะต้องมีกำลังพลอย่างน้อย 3 เท่าของพวกเขา พวกเราถึงจะสามารถเอาชนะได้"

หลังจากการอภิปราย แผนการก็สรุปได้ดังนี้

ทางใต้ ทหารองครักษ์ 200,000 นาย พร้อมด้วยกองกำลังผู้เล่น 200,000 คน เผชิญหน้ากับกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์และกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง

ทางตะวันออก พวกเขาจัดกองกำลังเช่นเดียวกับทางใต้ โดยจะร่วมมือกับกองทัพไฮฟองอีก 160,000 นาย เผชิญหน้ากับกองทัพทหารที่ 1 และ3 แห่ง

กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ รวมไปถึงการป้องการการโจมตีจากทะเลของต้าเซี่ย

ทางเหนือ ทหารองครักษ์ 200,000 นาย และกองกำลังผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ 400,000 นาย จะเผชิญหน้ากับกองทัพทหารที่ 1, 3 และ5 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง

ด้วยการจัดการเช่นนี้ เมืองหลวงฮานอยจะเหลือทหารองครักษ์ 200,000 นาย และกองกำลังผู้เล่นอีก 100,000 คน

หรวนเทียนเฉว่มีความมั่นใจอย่างแท้จริง "ตราบเท่าที่ทั้งสามด้านยังคงมั่นคง เมืองหลวงที่อยู่ด้านหลังก็จะปลอดภัยเช่นกัน พวกเราจึงไม่จำเป็นต้องทิ้งกำลังพลไว้ป้องกันมากเกินไป"

เรื่องนี้ถูกตัดสินเช่นนั้น

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 22

การโจมตีโต้กลับของอันนัมได้เริ่มต้นขึ้น

ทหารองครักษ์ 600,000 นาย และผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ 800,000 คน เดินทางออกจากเมืองหลวงฮานอย แยกกำลังออกไป 3 เส้นทาง เพื่อต่อสู้เผชิญหน้ากับกองกำลังทั้งสามของกองทัพต้าเซี่ย และกวาดล้างพวกมัน

NovelLucky

ก่อนจะออกเดินทาง เหล่าผู้เล่นอันนัมได้จัดพิธีแถลงการณ์ขนาดใหญ่ในเมือง

"หากพวกเราไม่สามารถทำลายพวกเขาได้ พวกเราจะไม่ขอกลับมา"

คำแถลงการณ์นี้เป็นดั่งคลื่นซึนามีที่กวาดผ่านทุกสิ่งทุกอย่างรอบๆ และมันทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน

นี่คือความมุ่งมั่นของประเทศ

เมื่อพวกเขารู้ว่าอันนัมเคลื่อนไหวอย่างไรแล้ว ต้าเซี่ยก็เปลี่ยนกลยุทธ์ของพวกเขาในทันที กองกำลังทั้งทางเหนือและใต้หยุดโจมตีเมืองต่างๆและตั้งค่ายรอในจุดเดียว รอการมาถึงของกองทัพอันนัม

สำหรับต้าเซี่ยแล้ว นี่จะเป็นการสู้รบที่ยากลำบาก ไม่ว่าจะเป็นฮั้วฉูปิงหรือซีหวานซุ่ย พวกเขาไม่ต้องการจะสูญเสียกำลังพลไปโดยเปล่าประโยชน์ก่อนการสู้รบครั้งใหญ่

ในเวลาเดียวกันนั้น กองกำลังทั้งสามของต้าเซี่ยก็เริ่มเสริมความแข็งแกร่งให้กับการป้องกันค่ายและรวบรวมเสบียงสำหรับการสู้รบที่กำลังใกล้เข้ามา

เมื่อกองทัพอันนัมได้รับข่าวดังกล่าว พวกเขามีปฏิกิริยาที่แตกต่างออกไป

"ต้าเซี่ยกำลังหวาดกลัว!"

ในฉับพลัน ขวัญกำลังใจของกองทัพก็เพิ่มสูงขึ้น และความมืดมิดจากก่อนหน้านี้ค่อยๆจางหายไป กองทัพเร่งฝีเท้าโดยไม่รู้ตัว พร้อมด้วยความกระหายการสู้รบที่เพิ่มสูงขึ้น

ที่แรกที่ปะทะกันก็คือทางเหนือ

วันที่ 25 ของเดือนที่ 4, ช่วงบ่าย กองทัพอันนัม 600,000 นาย มาถึงถูเยนฉวง โดยที่ 20 กิโลเมตรทางเหนือของมันก็คือ ฐานทัพกองกำลังทางเหนือของต้าเซี่ย เมืองผิงเสี้ยง

ทั้ง 2 ฝ่าย ครอบครองเมืองคนละแห่ง และจดจ้องกันอย่างสงบ

แต่อันนัมไม่ได้คิดที่จะปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้น หลังจากพักได้ 1 คืน พวกเขาก็เริ่มการโจมตีเมืองผิงเสี้ยง

น่าเสียดาย พวกเขาประเมินกองกำลังชั้นสูงของกองทัพต้าเซี่ยต่ำเกินไป

ซีหวานซุ่ยปฏิบัติตามคำสั่งของศูนย์บัญชาการ ที่ให้มุ่งเน้นการป้องกันแทนการโจมตี ไม่ว่าฝ่ายอันนัมจะทำอะไร พวกเขาก็จะไม่เคลื่อนไหว

เนื่องจากอันนัมต้องการจะต่อสู้ มันจึงเป็นการปิดล้อมเมือง

ราคาของการปิดล้อมนั้นสูงเป็นอย่างมาก เป็นธรรมดาที่เหล่าผู้เล่นอันนัมจะไม่ใช่คนโง่ พวกเขาจึงไม่ได้จะถลำลึกมากเกินไป

ด้วยเหตุนี้ การสู้รบในวันแรกจึงสิ้นสุดลงเช่นนั้น

Novel-Lucky

ในวันที่ 27 กองทัพอันนัมไม่สามารถจะอดทนรอได้อีกต่อไป เพราะพวกเขาได้รับข่าวมาว่า มีกลุ่มเรือพ่อค้ากลุ่มหนึ่งเพิ่งออกจากท่าเรืออ่าวเป่ยไห่ และเดินทางมายังอันนัม

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่จะต้องเป็นกองทัพที่สองของต้าเซี่ยอย่างแน่นอน อันนัมไม่เหลือเวลามากนักแล้ว

พวกเขาจึงทำได้เพียงก้าวไปข้างหน้าเท่านั้น

ด้วยความคิดว่ามันเป็นโอกาสสุดท้ายของพวกเขา กองกำลัง 600,000 นาย ที่กำลังปิดล้อมเมืองผิงเสี้ยง ก็เริ่มการโจมตีอย่างบ้าคลั่ง กำแพงเมืองทั้ง 4 ด้านเต็มไปด้วยทหารอันนัม

การโจมตีของอันนัมราวกับเป็นพายุคลั่งที่ทรงพลังและไม่สามารถจะหยุดยั้งได้ คลื่นลูกแล้วลูกเล่าเคลื่อนเข้าหากำแพงเมือง ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ พวกเขาไม่มีทีท่าว่าจะหยุดพักใดๆ

เมื่อกองทัพหนึ่งบ้าคลั่ง มันจะสร้างเป็นภาพที่น่าหวาดกลัว

แม้แต่กองกำลังชั้นสูงอย่างกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองก็ยังคงสูญเสียเป็นอย่างมากภายใต้การโจมตีเช่นนี้ แต่ด้วยกำลังพลถึง 200,000 นาย ที่พวกเขามีอยู่ มันจึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำให้พวกเขาพ่ายแพ้

ทั้ง 2 ฝ่าย ไม่มีทางเลือกใดๆ การสู้รบครั้งนี้จึงรุนแรงและโหดร้ายเป็นอย่างมาก

NovelLucky

เมืองผิงเสี้ยงราวกับเป็นเครื่องบดเนื้อ มันบดขยี้ทั้ง 2 ฝ่ายเป็นชิ้นๆ แล้วเลือดเนื้อของพวกเขาก็ไหลนองดุจแม่น้ำ

ภายในวันเดียว แผ่นดินสีเหลืองก็กลายเป็นสีแดงโลหิต

"คนพวกนี้มันบ้าไปแล้วหรือ?"

แม้แต่ขุนพลบ้าคลั่งอย่างซีหวานซุย ก็ยังไม่เคยเป็นเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน ฝ่ายตรงข้ามของกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองนั้นผิดปกติอย่างแท้จริง และพวกเขาทั้งหมดไม่สนใจแม้แต่ชีวิตตัวเอง และมุ่งความสำคัญไปที่การสังหารศัตรู

ทหารอันนัมบางนายพุ่งขึ้นไปกำแพงเมือง เมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขาถูกแทง พวกเขาก็กอดทหารกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองแน่น แล้วกระโดดลงจากกำแพงเมืองเพื่อตายด้วยกัน

ดวงตาของเหล่าผู้เล่นทั้งหมดเปลี่ยนเป็นสีแดงโลหิต พวกเขาพุ่งเข้าไปในขบวนทัพของศัตรูอย่างไม่หวาดกลัวใดๆ บางคนกระโดดเข้าไปกลางกลุ่มศัตรูเพื่อพยายามจะสังหารศัตรูให้ได้มากที่สุด

พวกเขาไม่คิดที่จะถอยกลับไป พวกเขาคิดแต่เพียงว่าจะสังหารศัตรูอย่างไรให้ได้มากที่สุด

"ฆ่า!ฆ่า!ฆ่า!"

จิตสังหารของกองกำลัง 600,000 นาย รวมตัวกัน และมันก่อตัวขึ้นเป็นเมฆสีแดงโลหิตขนาดใหญ่ที่ปกคลุมท้องฟ้า

ขณะที่การสู้รบดำเนินต่อไป เมฆก็มีขนาดใหญ่มากขึ้นและหนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ

สีแดงแห่งการสะกดข่ม สีแดงแห่งความชั่วร้าย

กองทัพอันนัมบ้าคลั่งมากขึ้นเรื่อยๆ ดวงตาของพวกเขาแดงก่ำขณะที่พวกเขาเข้าสู่สภาวะบ้าคลั่ง

การสู้รบครั้งนี้รุนแรงและดุเดือดมากขึ้นเรื่อยๆและไม่มีใครสามารถจะหยุดมันได้

ศัตรูเช่นนี้น่ากลัวเกินไป ซีหวานซุยจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเป็นผู้นำกองกำลังในการสู้รบ เพื่อยกขวัญกำลังใจกองกำลังของเขา

เพียง 1 วันนั้น กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองสูญเสียกำลังพลไปแล้วถึง 20,000 นาย

ในช่วงเวลาสั้นๆนั้น มันเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากสำหรับต้าเซี่ย และพวกเขาก็สูญเสียเป็นอย่างมาก

สำหรับราคาที่กองทัพอันนัมต้องจ่ายนั้น พวกเขาสูญเสียกำลังพลไปเกือบ 80,000 นาย ร่างของพวกเขากองสูงใต้กำแพงเมืองและมันก็ได้ถมคูน้ำป้องกันเมืองไปโดยสิ้นเชิงอีกด้วย

หลังจากการอัพเดทระบบ ร่างของ NPC จะไม่สลายหายไป

NovelLucky

ร่างเหล่านี้ซ้อนทับกันใต้กำแพงเมือง กลายเป็นบันไดชั้นดีสำหรับกองกำลังปิดล้อม พวกเขาจะเหยียบร่างพี่น้องของพวกเขา และทำการโจมตีที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น

ไม่ว่าจะเป็นทหารองครักษ์อันนัมหรือผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ พวกเขาทั้งหมดกลายเป็นอสูรร้ายและได้สูญเสียความเป็นมนุษย์ไปแล้ว

เมื่อยามค่ำคืนมาถึง ในที่สุดกองทัพอันนัมก็ตื่นขึ้น และถอยกลับไปยังค่ายของพวกเขาดั่งน้ำหลาก

พวกเขาถอยกลับเพราะเวลาสิ้นสุดลง จากนั้น เหล่าทหารอันนัมก็ได้ตะโกนออกมาว่า "พวกเราจะกลับมาอีกในวันพรุ่งนี้ พวกเราจะไม่หยุดจนกว่าพวกเราจะชนะ"

NovelLucky

ตอนที่ 1018 ต้าเซี่ยเผยเขี้ยวเล็บ

https://novel-lucky.blogspot.com

การสู้รบที่เมืองผิงเสี้ยงเป็นส่วนหนึ่งของการโจมตีโต้กลับของอันนัม

นอกเหนือจากเมืองผิงเสี้ยงแล้ว เมืองไฮฟองทางตะวันออก และเมืองคุ้ยเฮ่อก็มีการสู้รบที่คล้ายๆกันนี้ ในอีกไม่กี่วันต่อมา ทั้ง 2 ฝ่าย ต่างก็ได้รับความสูญเสียอย่างรุนแรง

สนามรบทั้ง 3 แห่งเต็มไปด้วยการนองเลือด

นี่เป็นการสู้รบทั้งสามที่นองเลือดที่สุดนับตั้งแต่สงครามอันนัมเริ่มต้นขึ้นจนถึงตอนนี้

การสู้รบที่บ้าคลั่งนี้ ไม่เพียงแค่จะทำให้เหล่าผู้เล่นอันนัมตื่นเต้นเท่านั้น แต่มันยังเป็นที่กล่าวถึงในบทสนทนาของเหล่าผู้เล่นจีนอีกด้วย

เหล่าผู้เล่นจีนให้ความสนใจสงครามอันนัมมากขึ้นเรื่อยๆ และพวกเขาไม่เขาใจว่าต้าเซี่ยกำลังทำอะไรอยู่ นอกเหนือจากใช้ภูเขาปิดกั้นเหนือใต้ที่ทำได้อย่างยอดเยี่ยมแล้ว หลังจากนั้นการเคลื่อนไหวของพวกเขาก็ไม่มีอะไรพิเศษเลย

บางคนถึงกับบอกว่าพวกเขากำลังจะพลาดท่า

เหล่าผู้เล่นไม่เข้าใจ พันธมิตรหยานหวงที่กำลังโจมตีแคว้นฉู่ตะวันตกไม่ควระจะเหนี่ยวรั้งต้าเซี่ยได้มากนัก กลุ่มกองทัพอินทรีย์ก็เดินรอบๆมณฑลกวนสีโดยไม่มีการสู้รบในสงครามใดๆ

เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เหตุใดต้าเซี่ยถึงยังไม่ส่งกองทัพที่สองไปยังอันนัม? นอกจากนี้ เหตุใดพวกเขาถึงได้เริ่มสงคราม ขณะที่กำลังเสริมสำหรับกองทัพแรกยังไม่พร้อม แล้วยังทำให้เหล่าผู้เล่นอันนัมโกรธและทำการแก้แค้นเช่นนี้?

สงครามครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสงสัยมากมาย

"นี่ดูไม่เหมือนสไตร์ของต้าเซี่ยเลย" บางคนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสงครามในครั้งนี้

เหล่าผู้เล่นเริ่มสงสัยในตัวไป๋ฉี โดยกล่าวว่าเขาหยิ่งผยองมากเกินไป และเริ่มจะทำให้โอหยางโชวผิดหวัง ทำให้เกิดความสับสนขึ้นในการเป็นผู้นำสงครามครั้งนี้

บางคนถึงกับย้อนกลับไปเมื่อไม่กี่วันก่อน ที่โอหยางโชวแต่งตั้งหลี่จิงเป็นผู้บัญชาการสูงสุด ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับไป๋ฉี นี่มีความหมายว่า โอหยางโชวไม่พอใจไป๋ฉีและเตือนเขาหรือไม่?

นอกเหนือจากการตั้งคำถามกับไป๋ฉีแล้ว ผู้เล่นบางคนยังกังวลเกี่ยวกับต้าเซี่ยและสงครามอันนัม

ในฉับพลัน ข่าวลือและเรื่องราวมากมายเกิดขึ้นรอบๆ มีความเห็นที่ถากถางต้าเซี่ยในฟอรั่ม บางคนก็เยาะเย้ยต้าเซี่ย คนเหล่านี้รู้สึกว่าต้าเซี่ยกำลังจะสะดุด

"นี่เป็นผลมาจากการให้ความสำคัญกับการทหารที่มากจนเกินไป"

ตี่เฉินและคนอื่นๆรู้สึกปิติยินดี แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้กระโดดออกไปและท้าทายเหมือนเมื่อก่อน แต่พวกเขาก็แสดงออกถึงความย่ามใจขณะที่พูดคุยกับสหายของพวกเขาเป็นการส่วนตัว

ความเกลียดชังของตี่เฉินต่อโอหยางโชวได้มาถึงระดับใหม่แล้ว ขณะที่ต้าเซี่ยก้าวเข้ามาในช่วงเวลาสำคัญของสงครามฉู่ตะวันตก พวกเขาทั้งสองก็ไม่สามารถจะปรองดองกันได้อีกต่อไป

เพื่อให้เรื่องยิ่งเลวร้ายลงไป ต้าเซี่ยได้ทำลายแผนการที่ตี่เฉินและคนอื่นๆเตรียมการมานานหลายเดือน โดยไม่สูญเสียกำลังพลเลยแม้แต่นายเดียว

แม้แต่ผ่านการ Z ของเขา ก็ได้รับกระทบอย่ามาก

ดังนั้น ตี่เฉินจึงเกลียดชังโอหยางโชวอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อเห็นว่าต้าเซี่ยประสบปัญหาในสงครามอันนัม ตี่เฉินก็รู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างมาก เขาอยากจะเห็นกำลังพล 500,000 นาย ของต้าเซี่ยถูกทำลายในอันนัม

"สวรรค์มีตาแล้ว!" ตี่เฉินกล่าว

นอกเหนือจากเขา ยังมีอีกกลุ่มคนที่เต็มไปด้วยความปิติยินดี พวกเขาก็คือชาวญี่ปุ่น

เมื่อรู้ว่าต้าเซี่ยที่เป็นคู่ต่อสู้อันแข็งในสงครามระหว่างประเทศในอนาคตของพวกเขากำลังประสบปัญหา เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะเต็มไปด้วยความปิติยินดีและให้ความสนใจกับสงครามอันนัมเป็นอย่างมาก

เมื่อเห็นว่าสถานการณ์กำลังเปลี่ยนไป ความกังวลของฮอนดะเคอิซุเกะจึงทุเลาลงอย่างมาก

"เขาสมควรจะได้รับมันแล้ว!"

.....

นี่เป็นหัวข้อที่น่าสนใจ เพราะสงครามครั้งนี้ไม่เพียงแค่จะส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของต้าเซี่ยเท่านั้น แต่มันยังรวมไปถึงทั่วทั้งจีนอีกด้วย

การที่ต้าเซี่ยเอาชนะสงครามนั้น มันเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เพราะพวกเขาจะได้รับคะแนนเกียรติยศประเทศสำหรับใช้ในสงครามระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาพ่ายแพ้ และสูญเสียเป็นอย่างมาก ผลลัพธ์จะเป็นดั่งหายนะ

หากพวกเขาถูกบดขยี้ในสนามรบที่อันนัม ไม่เพียงแค่ต้าเซี่ยจะล้มเหลวในการหยุดยั้งพันธมิตรหยานหวงเท่านั้น แต่มันจะส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อสงครามระหว่างประเทศที่จะมาถึงด้วย

ต้าเซี่ยเป็นเสาหลักของจีน หากมันพ่ายแพ้ มันจะทำให้จีนประสบปัญหาใหญ่

เรื่องนี้ยังเกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีของประเทศ จึงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มองมันด้วยความพึงพอใจ

เหล่าผู้เล่นจีนที่เป็นกังวล ต่างก็พากันไปสมัครเข้ากองทัพต้าเซี่ย เพื่อช่วยพวกเขาโจมตีอันนัมและทำให้สถานการณ์มีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น

แม้แต่ไซสือหยุน, การผจญภัยสีโลหิต และผู้นำกิลด์คนอื่นๆก็รีบเดินทางมายังเมืองซานไห่เพื่อเข้าพบโอหยางโชว พวกเขากล่าวว่าพวกเขาต้องการที่จะช่วยเหลือในสงครามอันนัม

โอหยางโชวต้อนรับพวกเขาอย่างอบอุ่น แต่เขากลับปฏิเสธทุกข้อเสนอของพวกเขา

"โชวน้อย ไม่มีอะไรจะต้องละอาย ไม่มีใครชนะสงครามได้ทุกครั้งไป และความพ่ายแพ้ก็ไม่ได้เป็นอันใดมากนัก กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงครามหิมะอาจจะไม่มีอะไรมากนัก แต่พวกเราก็สามารถจะส่งนักรบเป็นกองกำลังสำรองได้ 100,000 คน"

หลินชิงก็รีบมาที่เมืองซานไห่ เพื่อลองและโน้มน้าวโอหยางโชวเป็นการส่วนตัว

เธอคิดว่าโอหยางโชวปฏิเสธข้อเสนอของเหล่าพันธมิตรเพราะต้องการจะรักษาใบหน้า

โอหยางโชวหัวเราะและส่ายหัว "ท่านอา ท่านคิดว่าข้าเป็นคนที่ไม่รู้จักแรงดึงดูดของสถานการณ์หรือ?"

"ไม่!"

หลินชิงส่ายหัว หากเขาเป็นคนเช่นนั้น เขาคงจะไม่สามารถมายืนอยู่ในตำแหน่งปัจจุบันของเขาได้

"ไม่ต้องกังวล สงครามอันนัมยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเราอย่างสิ้นเชิง พวกเราได้เตรียมพร้อมสำหรับสงครามมานานถึงครึ่งปี แล้วพวกเราจะปล่อยให้เกิดความผิดพลาดขึ้นง่ายๆได้อย่างไร?"

เป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะได้เข้าไปอ่านการสบประมาทต้าเซี่ยในฟอรั่มแล้ว

"แล้วมันเกิดอะไรขึ้น?" หลินชิงยังคงเป็นกังวล

โอหยางโชวกลายเป็นเคร่งขรึมและกล่าวอย่างจริงจังว่า "สงครามไม่ใช่เกมส์และไม่ใช่การสู้รบระหว่างผู้เล่นนักผจญภัย คนที่ไม่ได้อยู่ที่นั่น ไม่มีทางที่จะเข้าใจสถานการณ์ที่แท้จริงได้ ความได้เปรียบของพวกเขาเป็นเพียงกลุ่มหมอกควันเท่านั้น"

หลินชิงไม่พอใจ เธอกำลังคิดว่าโอหยางโชวพยายามปกปิดมัน "อย่าพยายามเล่นแง่กับข้า ในฟอรั่มกล่าวไว้ว่า ในช่วงเวลาเพียง 3-4 วันนี้ ต้าเซี่ยได้สูญเสียกองกำลังชั้นสูงไปแล้วกว่า 100,000 นาย นั่นไม่ใช่เรื่องโกหกใช่หรือไม่?"

"ก็ประมาณนั้น"

โอหยางโชวไม่ได้ปฏิเสธ ในความเป็นจริงแล้ว จำนวนผู้เสียชีวิตมากกว่าที่รายงานในฟอรั่มเสียอีก

ในความเป็นจริง แม้แต่โอหยางโชวก็ไม่ได้คาดหวังว่าเหล่าผู้เล่นอันนัมจะหลายเป็นบ้าคลั่งและมีพลังการสังหารที่มากเช่นนั้น เมื่อคิดถึงกำลังพลที่เขาต้องสูญเสียไปแล้ว โอหยางโชวเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

นอกเหนือจากในแผนที่สมรภูมิแล้ว ต้าเซี่ยไม่เคยสูญเสียมากเช่นนี้มากก่อน

หลินชิงจ้องไปที่เขาด้วยดวงตาทั้งสองของเธอ "เช่นนั้นแล้ว เจ้ายังจะกล่าวว่ามันยังอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าอีกหรือ?"

โอหยางโชวรู้สึกอบอุ่นภายในหัวใจของเขา เขารู้ว่าน้าของเขาเป็นห่วงเขาอย่างแท้จริง "บางครั้ง เพื่อภาพรวม ก็ต้องมีการเสียสละครั้งใหญ่"

"เจ้ากำลังจะบอกว่า ทั้งหมดนี้เป็นไปตามที่เจ้าคาดการณ์หรือ?" หลินชิงรู้สึกประหลาดใจ "ข้ารู้ว่าต้าเซี่ยมีนักวางกลยุทธ์ชั้นนำมากมาย แต่มันจะแม่นยำเช่นนั้นเลยหรือ?"

โอหยางโชวยิ้ม มีเรื่องทางการทหารมากมายที่คนภายนอกไม่สามารถจะเข้าใจได้ "พวกเราไม่ใช่พระเจ้า พวกเราจึงไม่สามารถจะคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ทั้งหมด"

"แล้ว?" หลินชิงยังคงไม่พอใจ

"พวกเราไม่สามารถมองเห็นอนาคตได้ แต่พวกเราสามารถนำทางศัตรูได้ จากการมองผ่านไพ่ในมือและความคิดของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะทำในสิ่งที่พวกเราต้องการ" โอหยางโชวอธิบาย

"แล้วมันน่าอัศจรรย์หรือ?"

"นั่นเพียงแค่คร่าวๆ แม้ว่าจะไม่ได้ละเอียดนัก แต่คร่าวๆก็ประมาณนั้น"

ดูผิวเผิน ที่อันนัมแยกกองทัพของพวกเขาออกเป็น 3 เส้นทาง จะเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด อย่างไรก็ตาม ข่าวกรองบางอย่างได้รับการเปิดเผยอย่างจงใจโดยต้าเซี่ย

ตัวอย่างเช่น การกระทำของกองกำลังทั้งสามของต้าเซี่ย คือการทำให้อันนัมคิดเอาเองว่า ต้าเซี่ยต้องการจะโจมตีพื้นที่ทั้งสาม จากนั้น กองกำลังทั้งสามก็จะมาบรรจบกันที่เมืองหลวงฮานอย

ตัวอย่างเช่น กลุ่มเรือพ่อค้าที่ดูเหมือนกำลังขนส่งกองทัพที่สองมายังอันนัม อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงแล้ว บนเรือเหล่านั้นมีเพียงทรัพยากรเท่านั้น

เป้าหมายของพวกเขาก็คือ เร่งให้กองทัพอันนัมออกมาและปิดล้อมกองกำลังทั้งสามของพวกเขา

ทั้งหมดนี้ก็เพื่อการเคลื่อนไหวสุดท้ายของพวกเขา

โอหยางโชวยิ้มและกล่าวว่า "ท่านอาอย่าได้กังวล วันถัดไปสถานการณ์การสู้รบจะเปลี่ยนไป เมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้น ทุกอย่างจะถูกเปิดเผยออกมาเอง"

นี่เป็นความลับทางทหาร มันจึงไม่สะดวกนักที่เขาจะเปิดเผยมากเกินไป

หลินชิงมองไปที่โอหยางโชวและกล่าวว่า "ตกลง เนื่องจากมันไม่สะดวก ข้าก็จะไม่ถามอีกต่อไป ข้ารอดูว่าต้าเซี่ยจะทำให้โลกตกตะลึงและตบหน้าตี่เฉินอย่างไร"

ในแวดวงผู้เล่น การกระทำของตี่เฉินและคนอื่นๆไม่ได้เป็นความลับแต่อย่างใด

โอหยางโชวยิ้มออกมาและกล่าวว่า "ไม่ต้องกังวล มันจะมีเรื่องสนุกเกิดขึ้น"

NovelLucky